

Concurs – Sărbătorile de Paște în Grecia

FLACĂRA

FLACĂRA

Almanah
Rebus
gratuit!

www.revistaflacara.ro

Bodyguard la Băsescu

Se vor uni
PD și PNL?

Culisele
Al-Jazeera

Filiera drogurilor
în Triunghiul de Aur

Show și mușchi
în K1

Sunteți fan
Mădălina Manole?

Cu Amalia Enache
în Safari





JACK DANIEL'S
Old No. 7
Tennessee
WHISKEY

Jack Daniel's

MADE IN TENNESSEE

JACK DANIEL'S
OLD TIME
Old No. 7
BRAND
QUALITY
Tennessee
SOUR MASH
WHISKEY
DISTILLED AND BOTTLED BY
JACK DANIEL DISTILLERY
LEM MOTLOW, PROPRIETOR
LYNCHBURG (POP. 361), TENN. U.S.A.
EST. & REG. IN 1866
43% ALC BY VOL. (86 PROOF)

BOTTLED AT THE DISTILLERY

P/12392



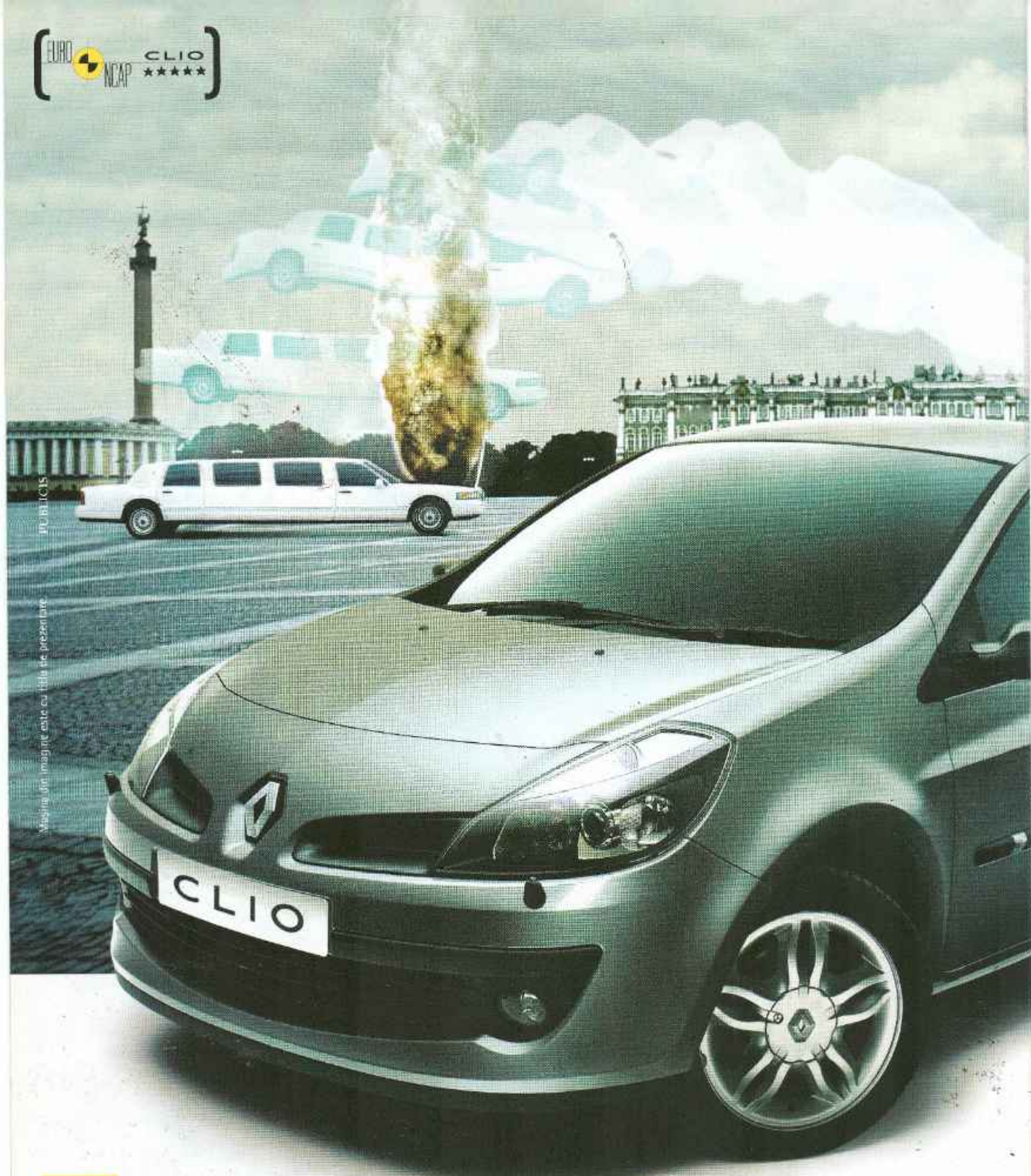
HOW DID JACK DANIEL'S WHISKEY TASTE BACK IN 1866?

(HAVE ONE TONIGHT
AND FIND OUT.)



Your friends at Jack Daniel's
remind you to drink responsibly.

JACK DANIEL'S and OLD NO. 7 are registered trademarks of Jack Daniel's, Inc.
Please visit us at www.jackdaniels.com



Mașina din imagine este cu titlu de prezentare.



CLIO
RENAULT CRÉATEUR D'AUTOMOBILES



NOUL CLIO NOUA TENDINȚĂ ÎN CONFORT



TOT CE ȚI-AI PUTEA DORI DE LA O MAȘINĂ

Noul Clio a schimbat totul în clasa lui: • confort interior remarcabil • recorduri de dimensiuni exterioare și interioare • design dinamic și fluid • siguranță de 5 stele la crash-testele EuroNCAP. Personalitatea puternică a noului Clio a convins cu ușurință specialiștii că este Mașina anului 2006 în Europa. Acum, noul Clio poate fi al tău la un preț CIP de la 8.815 €* (10.595 €, cu toate taxele). Ofertă specială RCI Leasing România: dobândă 7.5%**.

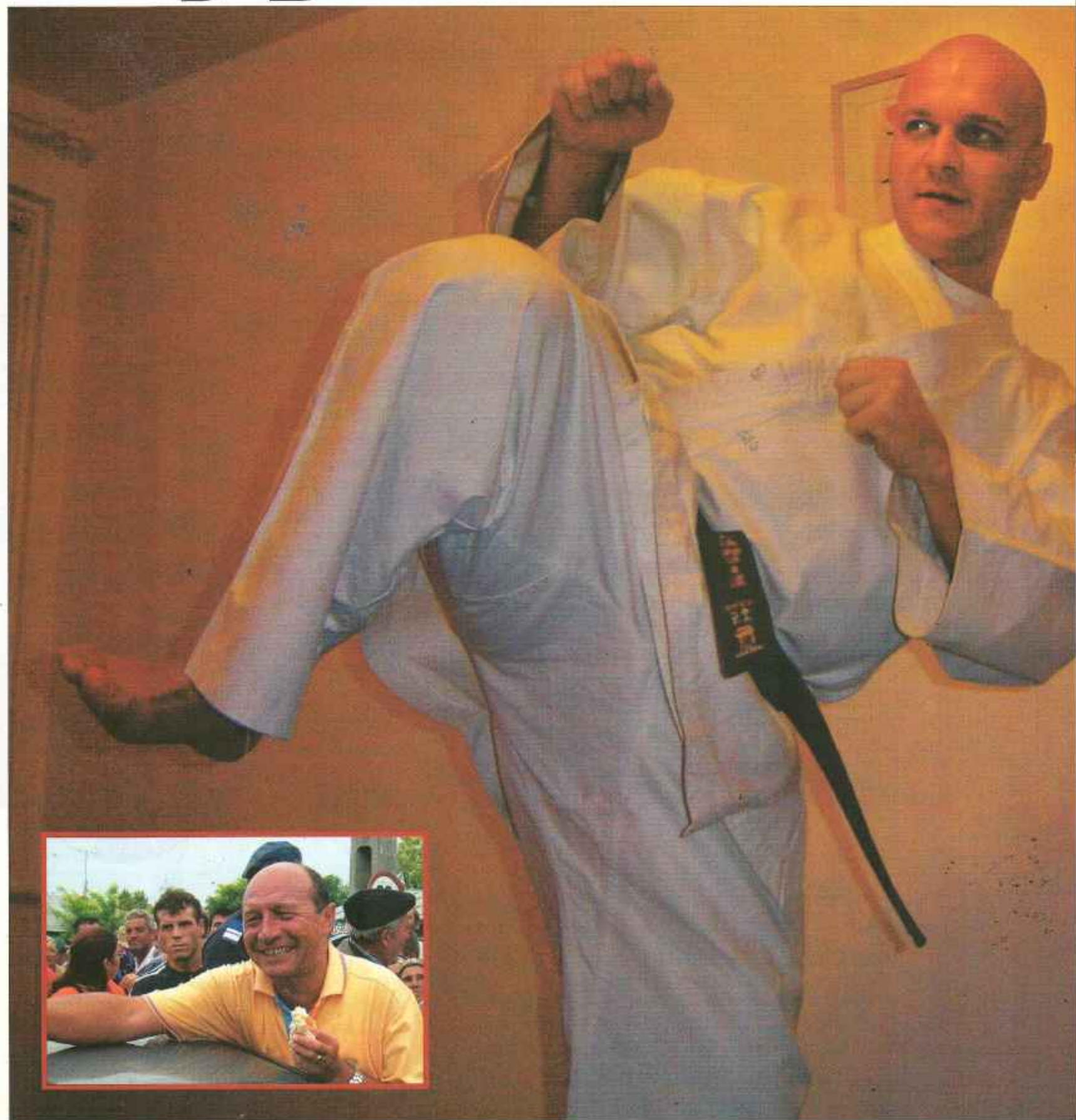
*Preț pentru versiunea Pack Authentique 1.2 16V. Consum (litri/100km): 5,9 (mixt), 4,9 (extra-urban), 7,6 (urban); emisii CO₂: 139 g/km. **Ofertă valabilă în perioada 21 martie - 31 mai pentru avans 50%, valoare reziduală la final maxim 20%, durată maximă 48 luni. Detalii și condiții de comercializare în rețeaua Renault.

Informații la tel. 021/ 203 88 58. Vizitați www.renault.ro

exclusivitate

S-a pregătit cu antrenorul lotului de karate al Japoniei

Body-guard-ul lui Băse



Cristian Popescu este luptător antiterorist în cadrul Serviciului de Protecție și Pază și un specialist în karate Shotokan. Totul a început de la pasiunea sa pentru acest sport. Așa a ajuns să practice această meserie și să o cunoască pe consoarta sa, Mihaela. Coleg la serviciu cu Ciprian Sora și Daniel Ghiță, cunoscuți din luptele de la Local Kombat, el a preferat să nu intre în această competiție, ci să se ocupe de micuții sportivi de la școala sa de karate, Aiko.

Artele marțiale l-au transformat în alt om

Vânătați acoperite la nuntă cu pudra soției



De obicei, oamenii care îi păzesc pe demnitari, pe președinte și pe primul-ministru sunt învăluți într-o aură de mister și ne imaginăm că sunt niște profesioniști exemplari, bine antrenați, dar greu de abordat. Dacă la capitolul pregătire, lucrurile chiar așa stau, ei bine, nu a fost chiar atât de greu să vorbim cu unul dintre oamenii care îl păzesc pe președintele Băsescu. Cristian Popescu este unul din oamenii președintelui, o „umbră” a acestuia, care are grijă ca „șefu”, cum îi spune el, să nu pătească nimic. Tuns scurt, cu o statură atletică, sigur pe sine, dinamic, cu umor, cam așa l-aș putea caracteriza în câteva cuvinte pe Cristian Popescu. În plus, e foarte vorbăreț când ajungem la pasiunea sa, karatele, stilul Shotokan, transformată în profesie de șase ani, de când este luptător antiterorist în cadrul Serviciului de Protecție și Pază. În vârstă de 31 de ani, el are centura neagră, 3 dan, în stilul karate Shotokan. A luat contact cu lumea Artelor marțiale în 1987 când, întâmplător, a intrat într-o sală de judo, sport pe care a început să îl practice.

După doi ani, a intrat în lumea karatoului și, de atunci, nu a mai ieșit. „Dintr-un copil pus pe șotii și făcând tot felul de mici neazuri, am învățat să fiu altfel, să îi respect pe cei din jurul meu. Am învățat că nu toate se rezolvă cu pumnul, chiar dacă tu ești cel care dă mai tare. Pot spune că Artele marțiale schimbă caracterul unui om și îl schimbă în bine, făcând din practicantul de Arte marțiale un om care are încredere în puterile lui și poate câștiga orice „bătălie” pe care o poartă”, spune luptătorul. Este pasionat de lectură, așa că, la un moment dat, a ajuns posesorul unei colecții impresionante de cărți și casete vhs despre și cu Arte marțiale.

În 1991 a început să participe la diferite concursuri naționale sau internaționale organizate în România. Pe unele le-a câștigat, pe altele nu, dar, așa cum este cazul sportivilor adevărați, nu clasarea pe primul loc conta pentru el, ci faptul că participă. În 1994 a practicat, pentru o scurtă perioadă, Kyokushin karate, astfel a început să citească și despre acest stil, dar aflând legendele despre întemeietorul acestui stil, a decis să nu mai participe la nici un concurs legat de Artele marțiale, ci să se pregătească pentru sine. În următorii cinci ani a făcut o pauză competițională. Apoi, în 1999 a participat la Campionatul Național de Karate Shotokan și, spre surprinderea sa, s-a clasat pe locul doi. Au urmat alte victorii. A intrat într-un stagiul de pregătire al lotului național în vederea Campionatului Mondial de Karate care

urma să aibă loc în România. Atunci s-a clasat pe locul șase și și-a promis că va ajunge mai sus.

Cu o lună înaintea deplasării în Spania, s-a căsătorit cu Mihaela, bineînțeles, o practicantă de arte marțiale, membră a lotului național. Astfel, pentru ei, această plecare a fost o adevărată lună de miere, mai ales că amândoi au reușit să câștige: el a fost vicecampion mondial, iar ea dublă campioană mondială. „Pe Mihaela am cunoscut-o în timpul pregătirii la lotul național, înaintea participării la primul meu Campionat Mondial. Nu pot spune că a fost dragoste la prima vedere. Am văzut-o de când am intrat prima dată în sală. Era tunsă foarte scurt și numai gura ei se auzea: țipa în stânga și în dreapta «făcând ordine». Mi-a aruncat o privire care spunea «Tu cine ești și cum te-ai rătat pe aici?» și a fost de ajuns să o urăsc. Nu știam cum să îi pun vreo piedică din greșeală. Înainte de Campionatul Mondial, a fost Campionatul Național Individual la care am «făcut» finala cu un sportiv din clubul ei, care m-a accidentat destul de tare. Ea stătea pe partea opusă mie și striga mereu: «Teatru, teatru, se prefacă». Îmi venea să o omor”. Schimbarea s-a produs în timpul Campionatului Mondial din 2001 din România, când Mihaela a fost singura persoană care m-a susținut, în timpul primului meu meci pe care l-am și câștigat. Eram nedumerit, nu știam dacă nu cumva se referă la altcineva... Dar despre mine era vorba. De atunci, am început să mai intrăm în vorbă, să ne împrietenim și apoi totul a venit de la sine. Ne-am căsătorit în luna august, după un stagiul de pregătire pentru Campionatul Mondial și, cum accidentările sunt inevitabile, la nuntă a trebuit să folosesc ceva fond de ten și pudră din trusa viitoarei soții ca să mai ascund puțin din vânătaia din dreptul ochiului”, povestește Cristian.

A făcut stagii de pregătire cu mari maștri ai artelor marțiale: Sensei Kasuya 8 Dan (la vremea respectivă, antrenorul lotului de karate al Japoniei), Shihan Assai 8 Dan (unul dintre elevii lui Gichin Funakoshi) sau Sensei Abe 8 Dan (figură marcantă a karate-ului din Japonia). În prezent, Cristian și soția sa sunt profesori la școala de karate Shotokan, Aiko București, unde se pregătesc 25 de copii.

Artele marțiale au fost învăluite întotdeauna în mister. Se spune că au fost inventate de oamenii lipsiți de apărare, dar rădăcinile acestor arte se pierd în istorie. De ce personalitățile sunt păzite în general de maștri ai acestor arte? Un

**„Nu suntem
o armată
de clone
ale lui Hercule
sau
Van Damme!”**

răspuns ar fi că aceste sporturi sunt în general de auto-apărare, dar dincolo de această banală explicație rulată în presă și interviuri televizate există altceva. Ceva ce m-am hotărât să aflu. Cristian Popescu nu este o vedetă de la *Local Combat* și nici din *K-1*. El este un angajat al Serviciului de Pază și Protecție. Fost vicecampion mondial, fost vicecampion european, vicecampion național etc. Știe președintele Băsescu că securitatea sa depinde de asemenea oameni? „Da, știe. Este un om admirabil. Uneori, când suntem în misiune, privirile ni se intersectează inevitabil și poți citi în ochii săi liniștea că noi, cei care îi asigurăm securitatea, suntem acolo”, mărturisește sensei Popescu. Oare este atât de simplu? A fi angajat în Serviciul de Pază și Protecție este o slujbă obișnuită? „Nimeni nu pune în calcul că suntem oameni inteligenți, a căror forță provine nu neapărat din mușchi, ci din neuroni. Este adevărat că lucrăm destul de mult la partea fizică, însă nu suntem genul ăla de matahale care păzesc vedetele rock prin străinătate. Suntem oameni normali în esență, dar care prin artele marțiale am încercat să ne modelăm în primul rând psihicul și apoi trupul”, spune răsplat Popescu. Ce psihic, ce calcule, ce stăpânire de sine poți avea când cel pe care-l păzești se abate de la traseul stabilit și intră în multime? Popularitatea este un examen pentru cei care asigură paza unui președinte? „O să vă surprindă, dar suntem pregătiți pentru orice situație. Când președintele sau ceilalți care beneficiază de serviciile noastre adoptă un asemenea comportament, pentru că la urma urmei trebuie să ai contact cu oamenii, nu poți sta într-o cușcă de sticlă în fața celor care te-au ales, schimbăm și noi tactica. Ne impunem, nu prin forță, ci mai mult printr-o eleganță specifică, dar pe care oamenii obișnuiți nu o percep. E normal să ne facem treaba, e normal să asigurăm liniștea pentru toată lumea. Nu cred că există cineva să-și dorească un eveniment neplăcut, iar lipsa acestora denotă că Serviciul nostru și-a făcut treaba”, mă asigură cu o voce calmă fostul vicecampion mondial. „Nu știu dacă eu sunt reprezentativ pentru ceea ce fac. Sunt alții mai valoroși decât mine. Ne pregătim laolaltă, dar nu este un serviciu obișnuit, cu program fix. Satisfacția noastră? Când ne-am făcut treaba, n-au existat probleme și n-am ieșit în evidență în fața populației, ci ne-am integrat. Nu este genul meu să vorbesc despre ceilalți, dar colegii mei, comandanții și toți cei care formăm Serviciul de Pază și Protecție, suntem ca o familie”, precizează Popescu. Mă gândesc să plusez cu o întrebare „tare”: V-au enervat vreodată



Dăruire și disciplină

SPP România asigură protecția demnitarilor ONU în Sudan și Afganistan

**Chiar dacă
maestrul nu va
mai putea partici-
pa la competiții
din cauza progra-
mului de antrena-
mente specifice
SPP, micuții disci-
poli de la școala
Alko au șansa de
a călca pe urmele
profesorului lor și
de a deveni cam-
pioni la rândul lor**

președintele sau ceilalți cărora le asigurăm paza? „Domnișoară, dacă aveam asemenea stări psihice, ar fi însemnat că tot ceea ce am învățat eu din artele marțiale, toată pregătirea actuală, este egală cu zero. E-adevărat că o lacrimă are rădăcini mai adânci decât un zâmbet, parcă așa spunea Cioran, însă eu îmi doresc ca toți oamenii cărora le asigurăm paza și protecția să zâmbească. Mă scuzați acum, trebuie să le predau lecții viitorilor campioni mondiali și, de ce nu, viitorilor angajați ai Serviciului de Pază și Protecție”. Nu vă cam grăbiți, domnule Popescu?, fac eu o ultimă încercare. „Mă grăbesc, încet, ca să pot întârzia la timp”, glumește el, iar zâmbetul lui printre micii karateka într-adevăr parcă are valoare mai mare decât o lacrimă.

Mă uit la omul din fața mea și parcă-l văd stând în permanență de veghe. „Nu vă imaginați că există unii care asigură paza președintelui zi și noapte. Există în cadrul serviciului anumite reguli ce nu le putem divulga, dar prin rotație, în funcție de acțiuni, avem parte și de timp liber. Altfel, nu am mai avea viață personală. În plus, avem un program strict de antrenamente specifice, tot în funcție de tipul viitoarelor acțiuni și de locațiile respective. De pildă, vara trecută, la Festivalul de la Mamaia, un coleg stătea alături de președinte în public, în timp ce eu supravegheam ce se întâmpla în exteriorul sălii. Stăteam afară, mă uitam, mai intram în sală și tot așa până la finalul evenimentului. „Oare acest serviciu este uoul... exclusiv masculin?” Nu. Doamnele au rolul lor în cadrul Serviciului și sunt experte în artele marțiale. Au șarm, talent, iar pregătirea lor este exemplară. Eu am învățat că femeia este cea care ne

împlinește viața. În cazul meu, soția mea, și ea campioană mondială la karate Shotokan, este completarea mea”. Îmi dau seama că nu pot pătrunde dincolo de secretomania ce se aterne din vorbele sale, dar mai fac o încercare: Plecați și în străinătate? „Uncori, când ne vine rândul. Oricum, în cazul acestor vizite siguranța este asigurată și de alte servicii, precum și de organismele din țările respective. Eu știu că vreți să aflați multe. E normal, un serviciu de pază și protecție, unde unitățile antiteroriste sunt de bază, reprezintă o curiozitate pentru orice om, nu numai pentru ziariști. Deschiderea instituției se datorează democrației care s-a instalat după Revoluție, dar să știți că în străinătate sunt mai stricte regulile privind obținerea informațiilor legate de aceste servicii”. O ultimă încercare: L-ați păzit pe președinte și în alte ipostaze, de exemplu, când făcea sport? „Dumneavoastră vă protejați meseria, dați-mi voie să fac și eu același lucru”. Am înghițit în sec, dar parcă, totuși, ceva nu-mi dădea pace. Mai aveam nevoie de o precizare. Am luat-o prin învăluire. E greu, Sensei Popescu, să fii body-guard de președinte? „Am reținut pluralul „președinți”, însă pot să vă spun decât că am asigurat alături de colegii mei paza multor personalități și am făcut tot ce ne-a stat în putere pentru a-i apăra.”

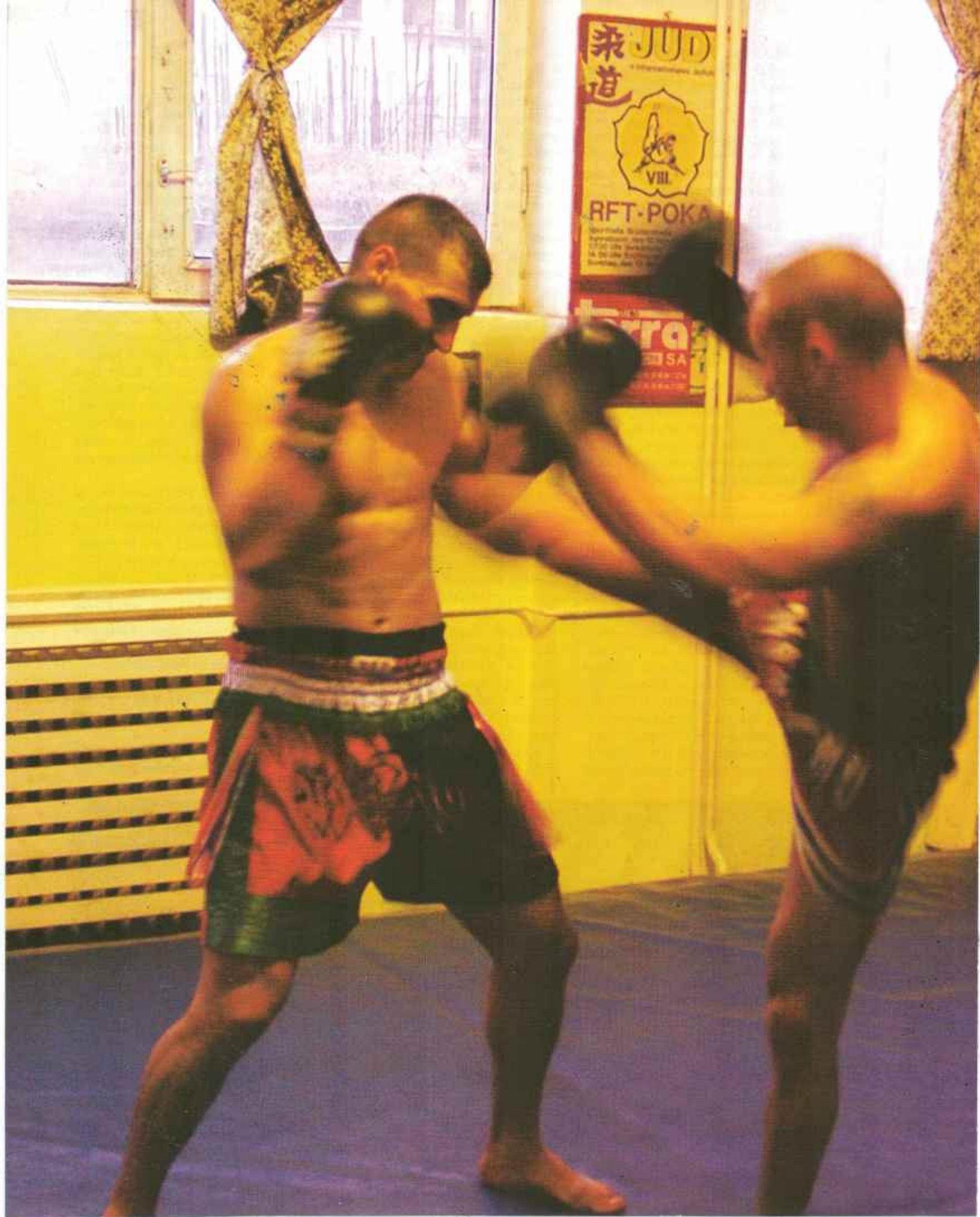
Cristian Popescu face parte și dintr-un grup de 23 de ofițeri din cadrul Serviciului de Protecție și Pază care vor pleca în Afganistan și Sudan, având misiunea de a asigura protecția unor înalți demnitari ONU care își desfășoară activitatea pe teritoriul celor două state. Aceasta este a doua misiune pe care SPP-ul o desfășoară sub egida ONU.

„Ofițerii vor acționa în calitate de operatori ai ONU conform normelor juridice stabilite de Tribunalul Administrativ al ONU, în conformitate cu Rezoluția Consiliului de Securitate”, ne-a declarat locotenentul Bogdan Onea. Ofițerii vor prelua astfel obiectivele asigurate, din luna martie a anului trecut, de o altă echipă a SPP-ului. Aceștia au misiunea de asigurare a vieții și integrității fizice a înalților funcționari ONU aflați în Afganistan și Sudan, acționând în calitate de funcționari internaționali ai Organizației. Misiunile de securitate organizate de grupurile de protecție ale SPP se vor desfășura pe o perioadă de un an și vor acoperi o arie largă de proceduri specifice începând de la protecția nemijlocită a demnitarilor ONU, asigurarea traseelor de deplasare a coloanelor oficiale, paza obiectivelor aflate în competență, asigurarea protecției reședințelor temporare, executarea controlului tehnic antiterorist și, când situația o impune, vor executa evacuări de urgență și ripostă contrateroristă.

Ofițerii care vor începe aceste misiuni din data de 31 martie au fost selectați pe baza unor criterii severe, ei pregătindu-se pentru aceste misiuni în țară. În momentul în care vor ajunge la destinație, echipele vor primi, în plic, informațiile necesare despre persoanele și obiectivele pe care urmează să le protejeze. Înainte de plecarea celor 23 de ofițeri, conducerea Serviciului de Protecție și Pază a organizat o ceremonie dedicată acestui eveniment, la care au participat generalul Lucian Pahonțu, directorul SPP, și primadjunctul acestuia, colonelul Gabriel Crețu.

text **Raluța Șeinoiu**
foto **arhiva personală**





Show și mușchi la *Local Kombat*

Ionuț Iftimoaie și-a descoperit pasiunea pentru arte marțiale în copilărie, uitându-se la filmele cu Bruce Lee. A vrut să facă același sport ca și idolul său și tocmai de aceea câțiva ani mai târziu a devenit instructor de juko și kali filipine, stilul inventat de Lee. În acest moment este susținut moral de Asociația Română de Kickboxing și Discipline Asociate, fiind prieten cu majoritatea dintre ei, și are în proiect înființarea propriei organizații de thaibox din România. Nu își mai amintește de primul meci, dar oficial a intrat prima dată în ring în 1997. În 2001 a debutat în K1 în Italia și atunci și-a ales numele de Ivan Drago, după actorul său preferat Dolph Lundgren, care a jucat în filmul *Rocky 4*.

Cel mai important adversar i-a fost Alexander Ustinov care l-a impresionat atât prin caracter, cât și prin inteligența

din timpul luptei. Iftimoaie recunoaște că belarusul a fost cel mai redutabil opozant al său: „Meciul cel mai greu a fost cu Ustinov. Când primesc pumni am acea adrenalină care te face să nu simți durerea, ci te face să devii mai puternic. Lovitura cea mai periculoasă e cea care te doboară!” Care este senzația când dai mâna și îl îmbrățișează la final pe omul care l-a bătut? „Gestul acesta este simbolul sportului. Este o senzație plăcută de respect reciproc.” O dovadă de adevărat *fair play*! Și nu este de mirare. În acest domeniu tradiția impune un astfel de comportament. Însă există și un om pe care nu își dorește să îl întâlnească nicio dată, în persoana lui Sammy Schilt. Contrar aparențelor, în acest domeniu există și prietenii între luptători. Ernesto Hust este bun prieten cu românul și din când în când se mai întâlnesc și stau de vorbă la o cafea.

Mulți refuză să privească aceste meciuri considerându-le prea violente, dar asta nu înseamnă că protagoniștii galelor spectaculoase sunt niște bătăuși veritabili în viața de zi cu zi. „Nu am bătut nicio dată cu adevărat pe cineva. Se întâmplă rar să mă vadă ai mei plin de sânge la meciuri, dar atunci când se întâmplă își alină suferința cu bucuria victoriei”, spune Iftimoaie.

În viitor își dorește să lupte mai mult în străinătate. Crede că va mai trece ceva vreme până când un român va ajunge în finala K1 de la Tokyo, având în vedere că Sammy Schilt a fost prezent acolo, dar totuși este de părere că ar putea participa la turneul final. Are un manager german care îi este și amic, dar și personal se implică foarte mult în a avea grijă de propria carieră. Antrenorul său actual este Didier Leborn din Franța. Este unul dintre oamenii de la care a avut cel mai mult de învățat, alături de Franz Haller, Roberto Ferri și maestrul de box Carlo Maggi. Dintre românii noștri îl admiră

Galele de lupte fac audiențe mari la televiziuni și aduc numeroși spectatori în tribune. Numele lui Iftimoaie, Zmărăndescu sau Ghiță sunt binecunoscute. Toți visează să ajungă în finala turneului din Japonia, însă recunosc că mai au mult de muncit până atunci.



Le cerem scuze claustrofobilor

Am făcut lumea să pară mult mai mică.
Orice serviciu oferit de noi are rolul de a micșora
distanțele dintre oameni.





**Mirajul gloriei
de la K-1
Tokyo**



**Lisa, regina
din viața lui
Iftimoaie**



**Luptătorul lui
Becali**



**Din Legiunea
franceză în
Local
Kombat**



mult pe Leonard Doroftei, pe care îl consideră chiar un apropiat. Locuiește la Roma, fiindcă „Dintre toate orașele Italiei, Roma este cel mai frumos și locuitorii de acolo sunt un fel de ardeleni ai Italiei.” Vine destul de des și în țară. Și-a cumpărat recent un apartament în Capitală despre care spune: „Am o locuință pe care o decorez în prezent. Mai am mult până la finalizare. Oricum, va fi foarte modernă și va beneficia la maximum de tehnologia electronică.” Acum, Ionuț Iftimoaie este prezent nu numai în ringul de luptă, ci și pe podiumurile de modă sau pe platourile de filmare. A fost cascador în *Banetele din New York* și *Patimile lui Hristos*, dar nu s-a întâlnit cu Maia Morgenstern, și a fost manechin pentru Irina Schrotter. Nu exclude ca pe viitor să aibă o carieră în lumea filmului, chiar dacă nu chiar la Hollywood. Tocmai de aceea l-am și întrebat dacă o consideră pe Cameron Diaz o femeie frumoasă sau o preferă pe Monica Bellucci. Răspunsul a venit imediat: „O prefer pe Monica Bellucci, dar îmi place foarte mult caracterul lui Diaz și, în plus, e o blondă frumoasă.” Însă am putea spune că nici brunetele nu îl lasă indiferent, dacă e să ne gândim că printre preferatele sale se numără și Monica Bărlădeanu.

De când s-a afirmat în ring, Ionuț a devenit un subiect favorit al presei mondene. Până de curând, puțini au știut că el este tatăl unei fete de șase ani. La numai câteva luni de când a pus piciorul în Italia, Ionuț s-a îndrăgostit de o italiancă din Roma, în vârstă de 24 de ani. Cei doi au trăit viața din plin până când fata l-a anunțat că este însărcinată. La vremea respectivă el nu avea pernus de ședere în Italia, nu avea o casă, nu avea un loc de muncă, așa că nu își putea permite o asemenea responsabilitate. „După lungi discuții cu familia iubitei,

s-a ajuns la concluzia că fetița se va naște. Părinții prietenei mele s-au oferit să îmi cumpere casă, mașină și să îmi găsească un loc de muncă. Am refuzat, pentru că mă vedeam încorsetat într-o relație pe care nu o credeam de viitor. Mama fiicei mele este o femeie frumoasă, dar nu mă puteam înțelege omeneste cu ea. Ne certam tot timpul, așa că, am decis ca după nașterea micuței să ne despărțim”, povestește el. „Sunt tare mândru de Lisa, o iubesc la nebunie și aș face orice pentru fericirea ei. Mi-ar plăcea să nu intre în lumea show-biz-ului, ci să facă tenis, dar până atunci vreau să-i asigur toate condițiile ca să învețe”, spune acum fericitul tată care o răsfăță mereu pe Lisa, acum în vârstă de 6 ani, ultimul cadou primit fiind un calculator.

Cătălin Zmărăndescu, multiplu campion național la Wushu și campion național la Muay Thai, este cunoscut ca fiind bodyguardul lui Gigi Becali, dar și ca un redutabil luptător. „Mama a fost cea care a stabilit ce sport trebuie să fac, după o primă perioadă de rugby și o experiență nereușită la scrimă. Ea a hotărât că ar fi bine să merg la lupte, un sport suficient de bărbătesc, în opinia sa”, mărturisește el. Se simte atras de K-1 și merge la stagii de pregătire în Olanda, unde se împrietenește cu Bonjaski. Oricine a trăit în București știe despre bătăile organizate în garaje. Numele lui Cătălin a fost mai mereu legat de aceste activități ilegale, intrate în legendă. Versiunea lui este următoarea: „E adevărat, la începutul anilor '90 se organizau astfel de lupte în garaje, parcuri, câmine sau în câte un apartament. Se lupta din greu și în perioada în care nu aveam bani am participat mereu la astfel de întâlniri, dar asta era cu mulți ani în urmă.”

Și-a dorit să aibă cei mai buni antrenori și astfel a ajuns să fie impresariat și antrenat de Mikki Benazzouz. Bucureșteanul a fost primul care a luptat în țară cu un superstar K-1. Meciul său cu Brecht Wallis a însemnat un punct de răscruce în istoria K-1 de la noi. Cum este în viața de zi cu zi? „Toți mă consideră un dur, un om care calcă totul în picioare. În ring, cam asta este regula jocului. În viața obișnuită sunt altfel. Am o familie, doi copii, iar acasă sunt un om normal, care își iubește familia mai mult decât propria viață.” Durul din ring, care acasă este atât de dedicat familiei, a efectuat un stagiu de pregătire în Olanda în noiembrie anul trecut și vrea să îl învingă acolo pe Lloyd van Dam.

Dacă ne gândim că Mărkos Béla provine dintr-o familie de sportivi, mama





La gala *Local Kombat Urișii Moldovei* de la Iași a participat toată floarea cea vestită a luptătorilor de la noi: Ionuț Atodiresei, Sebastian Grămadă, Cătălin Zmărăndescu, Ionuț Iftimoaie și Daniel Ghiță. Cel mai tare a fost „Pitbull-ul”

Atodiresei care, susținut de o galerie numeroasă, „și-a infipt colții” în adversarul imediat și bulgarul a fost făcut KO. Zmărăndescu a avut un meci greu, însă cel mai mult a păținit Daniel Ghiță, care a fost bătut de francezul Tony Gregory la scurt timp după ce au intrat în ring. SPP-istul nu a făcut figură bună, chiar dacă înainte de meci a declarat că este ultima dată când luptă în România, urmând ca pe viitor să fie prezent la K1 Los Angeles, K1 Milano și K1 Japonia. Dar, după toate câte s-au întâmplat la Iași, s-ar putea să nu mai fie în ring la Oktogon Milano din aprilie anul acesta.

handbalistă și tatăl fotbalist și boxer, nu e de mirare că el a început sportul la numai șase ani. A făcut prima dată judo. Nu l-a prea plăcut la început, mai ales că trebuia să meargă trei kilometri pe jos până la sală. Cu timpul, s-a obișnuit și a continuat. Cu puțin timp înainte de Revoluție, antrenorul a plecat în Ungaria și echipa s-a destrămat. După '90, Bêla s-a apucat de *taekwon-do*, dar a practicat numai trei ani, fiindcă i s-a părut prea *light*. Așa că a trecut la box. A avut unele probleme de adaptare, căci a trebuit să schimbe garda de pe dreapta pe stânga, însă antrenorul l-a ajutat printr-o metodă extremă. „După două săptămâni de antrenamente în care încă nu mă adaptasem, antrenorul a aruncat cu un ciocan spre piciorul meu drept,

ca să nu îl mai țin în față și, dacă nu schimbam poziția imediat, îmi izbea piciorul și mi-l rupea. A fost o tactică extremă, dar a funcționat și de atunci m-am învățat minte”, își amintește el. În 1998 a plecat în Ungaria la vârul său care l-a inițiat în tainele *kickbox*-ului. Din '95 până în '97 a participat la competițiile de *Streetfighting*, motivat de banii puși la bătaie, de spiritul său de competiție și de faima pe care a câpătat-o la Miercurea Ciuc, Timișoara, Cluj sau Odorheiu Secuiesc. Părinții nu au știut că el participa la astfel de lupte. Au fost foarte mirați și contrariați când au aflat de la televizor. Când nu intra în lupte, era *bodyguardul* unor oameni de afaceri locali care i-au devenit prieten. Așa s-a întâmplat cu actualul iubit al Nicoletei Luciu, Zsolt Vago, care, pe vremea aceea, era abia la începutul carierei de *businessman*. Se întâlnesc și acum la Miercurea Ciuc și în București. O dată, Zsolt era cu Nicoleta la Marriott și i s-a părut lui Bêla că cei doi arătau bine împreună.

În 2003 s-a înrolat în Legiunea Străină, chiar dacă în 2000 a devenit tatăl micuței Melissa. Era un vis vechi și pentru a și-l împlini a plecat fără a spune nimic nimănui. Trei săptămâni familia nu a știut unde se află. După recrutarea făcută la Marseille, au început testele. În prima lună a pierdut zece kilograme, datorită „încercărilor” prin care a trecut acolo. Chiar dacă la început plănuia să stea cinci ani, a rămas doar șase luni. În această perioadă, a avut parte de experiențe inedite în Franța, Guyana franceză și Djibuti, însă dorul de casă și programul dur de antrenamente l-au făcut să renunțe.

În august 2003, a participat la o pre-selecție pentru *Local Kombat* și, apoi, la următoarele opt ediții ale galei. A reușit să câștige centura la categoria 82 de kilograme și să devină un sportiv cunoscut în întreaga țară. În prezent, se antrenează cu lotul național de K-1, condus de Alin Panaite, din care face parte și Atodiresei, și vrea să intre și în circuitul *Pride*. Înainte de meciuri, ține o dietă specială și face antrenamente de două ori pe zi. Din păcate, din 2004 încoace, are mai puțin timp pentru antrenamente, deoarece este *bodyguardul* primarului din Mogoșoaia și trebuie să stea alături de demnitar zi de zi. Totuși, o dată la două săptămâni, merge la Miercurea Ciuc să își vadă familia, la Târgu Mureș unde este proprietarul *Night Clubului 69* și la Sibiu când are de dat examene la facultatea de Drept unde este student. Așadar, Bêla poate face dreptate nu doar cu pumnii, ci și ținând Codul penal în mână!

Text: Raluca Șeinioiu

Foto: arhiva personală



ADEVĂRUL SFINTEI EVANGHELII?

Cuvântul va fi rescris pe 9 aprilie.

O revelație de proporții biblice.

www.nationalgeographic.ro

 NATIONAL
GEOGRAPHIC
CHANNEL

Mai gândește-te.

INTERVIU

Constantin Petrea, deputat PD

22

VIP

Olga Delia Mateescu: „Nu-mi plac rolurile care mi se potrivesc mănușă“

36

BUSINESS

Softwin, o companie românească multinațională

46

MEDIA

Carmen Harabagiu: „Viitorul aparține tehnologiei digitale“

48

FILM

Brokeback Mountain

54

TURISM

Colosul din Rhodes

56

AUTO

Honda dă în judecată guvernul chinez

58

SĂNĂTATE

„Vene urâte și prost crescute“

60

REVISTA PRESEI

La Stampa Romena

61

SUSPANS

Stephen King: Dark Horror

62

STIL DE VIAȚĂ

Mango

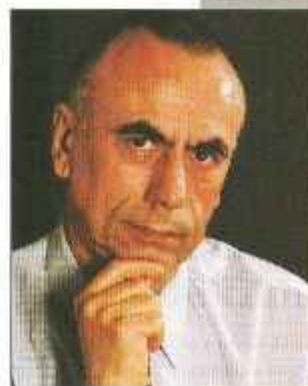
70



coperta 1: Mediafax

Altceva

Am scris, în repetate rânduri, despre minciunile politicianilor și oamenilor de afaceri.



UN GĂINAR – VIOREL TĂNASE

De fiecare dată însă am amintit că o astfel de țară se regăsește la mulți alții, din alte domenii. E, poate, mai puțin spectaculoasă și, de aceea, mai puțin mediatizată. Ea există și în sport, unde îmbracă forme dintre cele mai diverse, de la blaturi până la cumpărări de arbitri. Ultima oară am întâlnit-o la meciul dintre FCM Bacău și Oțelul Galați când unul dintre jucători – Viorel Tănase –, a comis un hent, nesancționat de arbitru, și apoi a marcat un gol. N-am să-i pot uita zâmbetul tămp de triumf întipărit pe figura lui după ce a realizat acest truc de golan. Mi l-am închipuit și după sfârșitul partidei, la un spritz cu amici de același calibru, sau în familie, făindu-se cu ingeniozitatea sa, nesimțind nici o remușcare provocată de falsul grosolan de care se face vinovat. Culmea e că, de curând, într-o altă civilizație, un jucător cu o altă educație – Danielle De Rossi –, aflat într-o situație similară, și-a recunoscut franc greșeala, fără să-i silească nimeni, fiind aplaudat cu frenezie și de către suporterii săi, și de către adversari, rămânând, măcar pentru o clipă, fixat în memoria noastră ca un model de fair-play. În schimb, Tănase al nostru și-a refuzat, pentru o reușită efemeră, să intre în istorie. Așa cum, de altfel, atâția alții dintre noi refuză să rămână în conștiința noastră prin fapte care să nu miroasă a șarlatanie, socotind sinceritatea un produs expirat, o haină veche și strâmtă, imposibil de purtat într-un timp al găinăriilor, al escrocheriilor.

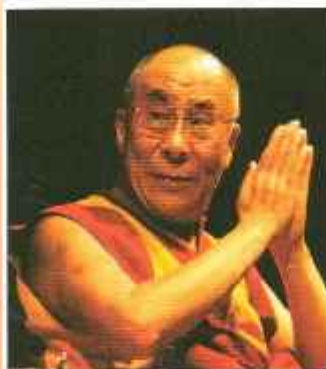
Sergiu Brion



Whiskey Facts - Dicționar Jack Daniel's

Pare dintr-o categorie distinctă de produse spirituoase, Tennessee Whiskey Jack Daniel's nu este un bourbon pur și simplu, pentru că metoda sa de producție este mai complexă. Procedul care îi dăruiește lui Jack Daniel's caracterul unic se numește "charcoal mellowing" și presupune trecerea whiskey-ului picătură cu picătură printr-un filtru de cărbune din lemn de arțar din care whiskey-ul își ia aroma specială.

În numărul viitor:



- CUM E SĂ FII ÎN PIELEA LUI DALAI LAMA
- VIAȚA DE CAFENEA
- LA PÂRNAIE, ÎN RAHOVA

Numărul viitor va fi o călătorie prin mai multe lumi: prin cafenele bucureștene (atât cele de acum cât și cele de altădată!), prin penitenciarul Rahova (unde veți vedea de la cum se roagă la cum trăiesc și cum își omoară timpul deținuții), prin Roma (cea plină de TENTAȚII!!!), dar și în lumea metodelor de fitoterapie (rubrica de SĂNĂTATE moare ultima!!!). Fiecare vă va delecta cu ceva. Nu vor lipsi de-acum obișnuita dezbateră politică, interviurile, oglinda cărților, rubricile de cultură, vedete, divertisment.

La mai mulți!

În cei mai bine de șaisprezece ani care au trecut de la revoluție, au existat câteva încercări timide de a propulsa tineri politicieni în funcții înalte. S-a întâmpnat asta în interiorul structurilor de partid, dar și în poziții ministeriale. Este pentru prima dată, însă, când președinte al uneia dintre cele două Camere ajunge un tânăr de 34 de ani. Să fie într-un oas bun, nu doar pentru el, ci și pentru democrația românească, în efortul ei de a se dezbara de gerontocrație.



Lukașenko pentru ei...

...este Lukașenko trei! Ales a treia oară în fruntea Belarusului, cu o confortabilă majoritate (ura! ura!), Alexandru Lukașenko s-a trezit confruntat cu o Piață a Universității. Manifestanții contestă valabilitatea scrutinului și, în general, s-au cam săturat de Lukașenko. Fapt fără precedent, la mitingul-maraton au participat, pentru o noapte, și ambasadorii principalelor state occidentale. *À bon entendeur, salut!* Dar poate că Lukașenko nu e *bon entendeur*.



Pietre contra tancurilor

Un băiețel palestinian aruncă o piatră în direcția unui tanc israelit. Trista imagine rezumă doar până la un punct situația din „teritoriile ocupate”, căci conaționalii adulți ai copilului recurg la cu totul alte mijloace de protest... Și când te gândești că exista ceva numit „foaie de parcurs”, conform căreia anul acesta trebuia să ia oficial ființă statul Palestina! În plus, de parcă toate morțile și distrugerile de până acum n-ar fi fost de ajuns, în Gaza a ajuns și gripa avlară!



Tel professeur

După ce, în toamnă, Parisul și o parte din Franța se confruntaseră cu violențele extreme ale minorităților etnice enervate de moartea (accidentală, de altfel) a doi dintre ei (infractori), iată că primăvara a adus capitalei de pe Sena un fel de *remake* al lunii mai 1968. De data asta, tinerii au ieșit în stradă din cauza unei legi care ar urma să permită angajatorilor concedierea fără preaviz a salariaților sub 26 de ani. *Tiens, tiens!* Nu cumva Franța este printre statele care ne învață pe noi care-i treaba cu drepturile omului?



Între lacrimi și chicote

Indiscutabil, moartea neașteptată și puțin misterioasă, în închisoare, l-a transformat pe Slobodan Milošević în erou, pentru și mai mulți sârbi (că destul îl idolatrizau deja). Dovadă că adolescenții în uniforme militare (!?) s-au aplecat să-i sărute momântul, în cadrul unei ceremonii funebre aproape fastuoase. E drept, alți sârbi au organizat un fel de contrafuneralii, aglomerate cu baloane colorate și chicote de răs. Dar tot ne-a trecut pe spate un fior rece...



Roșu și negru

Aflat în vizită în China, Vladimir Putin a ținut să treacă și prin Shaolin, oraș considerat a fi locul de naștere al artei marțiale *kung fu*. Nu e chiar o surpriză, dacă știi că principalul locatar al Pieței Roșii are centură neagră (fie-ne permis jocul de culori). În judo. Asta nu ca un hobby, ci de pe vremea activității sale în cadrul serviciului secret de la Moscova, pe care l-a și condus. Incursiunea în Shaolin este probabil o manifestare de nostalgie, dar și un posibil mesaj subliminal...



Ballantine's



THE SCOTCH

PNL – PD: la bal ori la spital?

Se vor uni PD și PNL? Aceasta este marea provocare politică a anului sau, foarte bine, ... un fâs, în cazul în care ecuația politică nu se rezolvă în acest sens. Am încercat să cântărim, în numărul de față, însoțiți și de un VOX specific, aspectele acestui fenomen politic, punctând, totuși, subiectele nevralgice ale posibilei fuziuni.

Oricâte mătuși Tamara ar traversa peisajul tragico-comic al politicii noastre, tema de lucru a primului semestru politic 2006 va rămâne eternul romanț dintre Partidul Democrat (PD) și Partidul Național-Liberal (PNL). Unde va merge acest cuplu conjugal: la bal sau la spital? Miza cea mai mare, cea declarată, rămâne crearea unui mare partid de centru-dreapta.

DOCTRINĂ. Una dintre marile probleme ridicate de comentatori rămâne orientarea noului conglomerat creat. Va fi un partid neoliberal? Se va orienta mai degrabă către o viziune democratică cu un preponderent conținut social? Semnalele care au venit dinspre democrați arătau că ei ar fi deja dispuși să îmbrățișeze doctrina liberalilor. Renunțarea, însă, la o doctrină mai apropiată social-democrației, ar duce la ipostaza oarecum neobișnuită în peisajul post-revoluționar când România ar fi condusă de două partide aflate la dreapta, fără o atenție acordată protecției sociale, și așa în mare suferință la noi.

MIZA. Miza este, într-adevăr, consistentă: cine va conduce România din vara lui 2006 până în 2008. Dar și cine ar putea-o conduce în următorul mandat. PSD s-a întors la guvernare după numai patru ani, în legislatura 2000-2004. Va avea și acum puterea să revină după primul mandat? Răspunsul la această întrebare e strâns legat de răspunsul la întrebarea: se va

TIMING

● **până la începutul lunii aprilie:** au fost planificate discuțiile la nivel de filiale locale și înființarea comisiilor locale mixte pentru pregătirea fuziunii. Fuziunea, însă, la nivel local, s-a dovedit, cel puțin până acum, mai degrabă... nucleară. Adică prezentând un pronunțat pericol de... explozie. ● **în luna aprilie:** constituirea comisiilor județene. Dacă acest lucru va fi posibil în urma furtunoaselor dezbateri locale, care, până acum, nu dau semne să iasă din impas. ● **în mai:** alcătuirea unei comisii care să se ocupe cu organizarea congresului și a altora în vederea elaborării statutului noului conglomerat politic. ● **10-30 mai:** creionarea unui proiect de statut și a timpului de reunire a conducătorilor politici ale PD și PNL în scopul unificării. ● **în prima parte a lunii iunie:** discuții și conceperea amendamentelor statutului în cadrul comisiilor locale. Dacă statutul va avea o minimală susținere. ● **final de iunie:** finalizarea statutului. ● **începutul lunii iulie:** obținerea unui OK în perspectiva fuzionării între conducerea operative ale celor două partide. ● **15 iulie:** congresul extraordinar, special organizat pentru fuziunea PD-PNL.

uni PD cu PNL? Tot în aceeași miză s-ar înscrie și posibilitatea pentru PD ca, prin unificare, să stăpânească pe cei mai năvălași dintre liberali. Miza este dincolo de acest aspect. Pentru că altfel s-ar comporta un partid „unic”, ar avea ceva din monolitul structurilor anterioare, deși ar fi și mai greu de condus, tensiunile și disensiunile neputând fi anulate la o simplă semnătură de protocol. S-ar putea elimina discontinuitățile de comunicare, s-ar mai încerca atenuarea disensiunilor vădite. Cel mai monolitic dintre cele două rămâne, la ora asta, PD, deoarece în PNL greu poți strânge, astăzi, la aceeași masă, și pe Muscă și pe Tăriceanu, și pe Stolojan...

CONTEXT INTERNAȚIONAL. Se va afilia noul partid la Partidul Popular European? Așa cum vor, de altfel, liberalii. Sau vor fi, mai degrabă, pediculi tentați să folosească intrările pe care

le-ar putea aduce PPCD? De altfel, ultima poziție a lui Gheorghe Ciuhandu nu este una inflexibilă, ci doar impune democraților să recunoască unele direcții comune de mers. Multe dintre ele par fezabile, cum ar fi aderarea la procesul comunismului, pe care PD nu ar avea de ce să îl oculteze.

TAKING OVER? Este scenariul unei preluări? Folosind modelul celebrelor *mergers*, a unei acțiuni de tipul *taking over*, s-a înfățișat *menajul PD-PNL* ca evoluând spre o asimilare/înghițire a liberalilor de către Partidul Democrat. Este viabil pe piața românească numai *filmul* candidatului la președinție de tip locomotivă, care trage partidul înaintea? Votază mai degrabă românii oameni decât partide? Atunci, PNL ar fi condamnat fie să își secrete un lider, propriul lider, care să concureze cu Traian Băsescu – ori, de nu, să îl accepte pe acesta din urmă. Oricum, avantajul pe care Traian Băsescu l-a luat, ca președinte, ar putea fi cu greu contracarat de un candidat PNL, dacă ținem seama de context – și anume că ultimii doi lideri PNL s-au clătinat, ambii, în fața lui Băsescu. Stolojan a ieșit din scena politică pe caz de boală iar Tăriceanu s-a îndoit, ca o trestie, după cum a bătut vântul. Liderii PNL au fost *partea maleabilă*, nicidecum *partea tare a cuplului*. *Partea tare* a rămas întotdeauna un singur om: Băsescu. Desigur că unificarea celor două partide va pune din nou problema lui Emil Boc: ce fel de lider este el, unul de paie sau un lider efectiv?

SCENARIUL: UN FEL DE A ARĂTA PISICA

Faptul că poziția de forță aparține PD se vedește și din inițierea de către democrați a negocierilor cu PPCD. Au nevoie pediculi de țărăniști/populari? Mai cu seamă în varianta nerealizării unificării cu liberalii. Atunci, pentru atacarea ambelor alegeri, dar și pentru consolidarea guvernării, PD are nevoie de constituirea unui mare partid-monolit, gata să absoarbă orice forță politică din zone colaterale, din rațiuni de creștere. Cu alte cuvinte, țărăniștii sunt *pisica* liberalilor.

text Mihail Gălățanu



ARGUMENTE

PRO 1. Tortul există. El se numește guvernarea unei țări. Guvernarea înseamnă interese, satisfacerea oamenilor proprii, plasarea propriilor pionii în administrație, manevrarea convenabilă a structurilor locale, modificări convenabile ale legislației, intervenții în buget. **2.** PNL este, oricum, eclipsat de PD. Are nevoie de o alianță puternică. **3.** Prezentarea, la viitoarele alegeri, într-un tandem deja omogenizat. Pentru aceasta, unificarea trebuie să se realizeze cât mai timpuriu.

CONTRA 1. Ireconciliabilul dintre Traian Băsescu și o anume aripă liberală. **2.** Diferențe de strategie și obiective politice, derivate sau adăugate celor doctrinare. **3.** Alte cereri politice de pe piață. Ispita pe care o încearcă PD de a deveni marele partid conducător al României ar putea antrena, într-o aventură comună, și alte partide de pe scena politică. Primul vizat: PPCD.

Vox

Ion Bogdan Lofter, analist politic

„Nu putem – *hōlas!* – citi în viitor, așa că... orice e posibil! Iar în favoarea proiectului de fuziune PNL-PD se poate argumenta foarte serios, chiar dacă șansele sale de realizare s-au diminuat considerabil în ultimele luni. În ceea ce mă privește, continui să cred că dezirabilă ar fi – dimpotrivă – evoluția distinctă a celor două partide, în bună conlucrare, ca și până acum (minus distorsiunile din Alianța lor), sau, eventual, într-un viitor oarecare, în concurență. Cu adaosul că văd și acum ca imperativă revenirea PD în câmpul social-democrației, la centru-stânga, acolo unde un partid de echilibrare a liberalismului de centru-dreapta e absolut necesar pentru sănătatea sistemului politic românesc.”

Cristian Ghinea, analist politic Dilema Veche

„Din cauza liberalilor care vor să-și păstreze identitatea, fuziunea a picat pentru moment, iar presiunea electorală se întoarce împotriva PNL, care e în scădere și nu are o locomotivă electorală așa cum are PD în președintele Băsescu. Astfel că PNL va trebui să-și găsească o altă soluție pentru a rezolva problema scăderii în sondaje până la următoarele alegeri, anticipate sau la termen. Spargerea PSD ar putea bulversa scena politică. Am putea asista la un PC umflat peste puterile sale electorale, dar asta doar pentru moment, pentru că atât experiența PSD cât și cea a altor partide de pe scena politică românească arată că aceia care pleacă dintr-un partid mare pierd până la urmă. Ceea ce va rămâne din PSD va păstra cea mai mare parte din electorat, mai ales dacă rămâne acolo și Ion Iliescu.”

Cristian Grefcu – Divertis

„Nu, nu cred. (Se amuză copios) Fiindcă o asemenea perspectivă nu constituie decât o pură speculație și, chiar dacă s-ar uni într-o formațiune, nu cred că vor merge mult împreună, fiindcă ambele partide sunt alcătuite din oameni plămădiți din aluaturi diferite. E ca și cum ai uni două corpuri de mobilă de esențe diferite. Credeți că, dacă în acest moment, când nu sunt uniți cei de la PNL și cei de la PD nu se împacă, se vor împăca în clipa în care cele două partide s-ar uni? Eu cred că totul este o glumă și o ademenire electorală, avem în față două construcții diferite. Afilierea unui posibil partid PNL-PD la Partidul Popular European? Doar în cazul în care Europa ar fi oarbă la ceea ce se întâmplă în România, ori europenii au la noi observatori care să-l informeze cum evoluează lucrurile.”

Răzvan Dumitrescu – Realitatea TV

„Niciodată. Niciodată, pentru că a fost o problemă lansată de către anumite cercuri specializate în hărți realizate în afara celor două partide implicate, adică PNL respectiv PD. Iar acest gen de specializare în hărți nu este de azi de ieri, în România ține de 15 ani încoace.



Niciodată nu vor fuziona fiindcă declarațiile date de către cele două tabere au dus oricum mai mult la o blocare a relațiilor, nicidecum la o fuziune.”

Ioan-Syuri Pascu – Divertis

„Habar nu am și, să fiu cinstit, nici nu mă interesează prea mult dacă se unesc ori nu. Dacă mă interesa, mă băgam în politică! La alegeri vom vedea cu toții de partea cărui pol politic să fim – de partea social-democrației sau de cea liberală – dar până atunci nu are nici un rost să mă gândesc dacă fuzionează unii cu alții. Nu vedeți că deocamdată sar dintr-un partid în altul, care cum pot?!”

Gabriel Stănescu – director, Gardianul

„Eu nu cred că vor fuziona PD și PNL, întrucât de mai mult timp există fricțiuni între

liderii de facto ai celor două partide – mă refer la domnii Călin Popescu Tăriceanu respectiv Traian Băsescu – și pentru că există puncte de vedere diferite între mulți dintre ceilalți lideri ai celor două tabere. Sau creat în felul acesta filoane, iar acum o apropiere PD-PNL nu mai este posibilă, cel puțin pe termen scurt. Chiar și pe termen lung, eu văd o refacere și o revenire spectaculoasă a polului social-democrat, PSD-ul își va reveni, iar PD își va găsi echilibrul din perspectivă doctrinară, cred că vom vedea mai degrabă o revigorare parțială a FSN-ului decât o apropiere/fuziune PD-PNL. Nu le va fi foarte ușor în contextul aderării României la UE, totuși în spațiul dâmbovițean este posibil.”

Madalin Voicu – PSD

„Orice fuziune este posibilă, dar asta, PD-PNL, este puțin probabil să aibă loc, dacă până acum nu au reușit să se înțeleagă...! Oricum, o asemenea fuziune e contra naturii din motive politice, sigur, dacă sunt luate în calcul și alte scopuri orice e posibil. E un moment în care orice ar încerca cele două partide nu merge fuziunea. Eu cred că liberalii au forță și tradiție, chiar dacă PNL este un partid mai puțin afirmat pe scena politică. Liberalii au dreptul să fie rezervați și ancorați în liberalismul european, pe când PD s-a tot mutat cu căruța de colo-colo și practică un soi de șantaj politic.”

Marina Constantinescu, realizator TVR

„Nu înțeleg de ce, în loc de limpezirea doctrinei ideologice, acestea trebuie neapărat amestecate și anulate. Cred că este nevoie de un pol liberal puternic, așa cum este nevoie de unul de stânga, democrat. Mi se pare esențial ca și liberalii, și democrații să-și consolideze partidele, forțele, ofertele, să fie atenți la calitatea oamenilor, pentru ca, împreună, într-o alianță, să fie acea putere de care este atâtă nevoie. Soluția mi se pare alianța, și nu fuziunea. O alianță care are un anumit rol – guvernare etc. – și care se dinamizează altfel, cu alte nuanțe și accente, în timpul unei campanii electorale.”

Matei Căltia, artist plastic

„Cred că la un moment dat e necesară această fuziune, dar eu mă pricep mai bine la artă decât la politică. Personal, însă, m-aș bucura dacă pașii în politică ar merge în direcția formării unui partid puternic de centru-dreapta.”

Tudor Octavian, scriitor, jurnalist

„Cred că această fuziune, deși se va numi fuziune, va fi mai degrabă o înghițire. Să vedem care pe care. Până acum a fost o amânare, pentru că nici unul nu o putea face. Folosind o formulă tocită, dar valabilă: viața a amânat-o. Ruperea PSD este foarte importantă, pentru că înghițirea va fi și a unei bune părți din PSD. PNL și PD vor avea acum ce împărți, pentru că nu toți care pleacă din PSD se duc la Conservatori. Mai ales dintre tineri au început deja să se îndrepte spre PD sau PNL.”

text: Alice Claudia Gherman

și Dana Zorojanu

foto: Rompres și Mediafax



deputat PD

Constantin Petrea

„În construcții, 40% e muncă la negru!”

▼ Cum ați intrat în Camera Deputaților?

– În politică am intrat în 1992, la ruperea FSN-ului, odată cu formarea FSN-PD, deci aripa Roman. Având în vedere că eram și om de afaceri, am renunțat un timp la business fiindcă nu am vrut să amestec politica și economicul. Am candidat, în 2000, pentru calitatea de deputat, dar am obținut un loc neeligibil. După alegerile din 2000 a trebuit să mă retrag din politică pentru că eram om de afaceri și nu am dorit să amestec politica și afacerile, ținând seama că am avut și o parte din lucrări cu finanțare bugetară. În 2003 am revenit în primele rânduri ale partidului, începând campania electorală. M-am implicat în campania electorală în 2004 și am candidat în cadrul organizației județene. Am fost al doilea nominalizat pentru Camera Deputaților în cadrul PD, iar din cadrul Alianței PNL-PD, am intrat pe locul trei.

– Cum merge firma dv. din construcții, față de cum mergea înainte de a fi în Parlament?

– Vreau să vă spun că provin din mediul de afaceri privat. Am lucrat și la o întreprindere de stat, dar, din 1994, am intrat în sectorul privat. A fost greu la început, dar, cu muncă și perseverență, am reușit să ajung, poate nu chiar unde mi-am dorit, dar, oricum, eu zic că am reușit. Firma mea aparține domeniului con-

strucțiilor și am încercat, pe cât posibil, să nu interferez cu zona politicului.

– Se cumpără locurile în Parlament?

– Eu pot să spun că nu mi-am cumpărat locul.

– Am auzit, din guri autorizate chiar, că un loc în Parlament costă și șapte miliarde de lei!

– Nu a fost cazul meu. Într-adevăr, o campanie electorală implică anumite costuri. Eu mi-am autofinanțat campania electorală, nu am apelat la absolut nimeni pentru a fi sponsorizat și finanțat, tot în ideea de a nu mi crea obligații din momentul intrării în Parlament.

– Ce proiecte se discută în Comisia pentru Industrie și Servicii?

– În această comisie, la ora actuală, se discută câteva proiecte privind bunul mers al comunităților locale. Chiar de curând, am trecut prin Camera Deputaților Legea 215 privind comunitățile locale. Este, de fapt, modificarea Legii Administrației publice locale, practic Biblia comunităților locale. Printre legile importante care s-au aprobat se numără Legea cadru privind serviciile publice comunitare, și suntem în discuții cu legile speciale după această lege cadru, lege-mamă și anume: Legea privind salubritatea localităților, Legea privind apa și canalizarea, Legea privind furnizarea de energie termică, Legea iluminatului public. Chiar azi am discutat Legea privind reglementarea și monitorizarea activităților publice – o lege importantă și cu impact pentru viața economică locală.

– Intenționează să facă Parlamentul ceva pentru protecția socială?

– S-au luat unele măsuri cu tentă socială. Recent, legat de energia termică, am reușit chiar să ridicăm plafonul pentru cei care doresc să-și monteze o centrală sau arzătoare de sobă automatizate în scopul conservării energiei și mării randamentului la centrale termice dar și la echiparea sobelor cu arzătoare automatizate. S-a stabilit că pentru cei care doresc instalarea unei centrale de apartament – centrală care costă în jur de 50 de milioane de lei – să se acorde creșteri de la 10 milioane la 15 milioane de lei ajutorul pentru persoanele care doresc să-și monteze centrale, iar pentru cei care doresc să-și monteze arzătoare noi, o creștere de la trei la cinci milioane de lei.

– Da, dar costurile la gaze sunt enorme acum.

– Costurile, într-adevăr, sunt mari. Prețul gigacaloriei, că în ultimă instanță pe aceasta o plătim, și costurile gazelor pentru cei cu centrale de apartament sau centrale individuale de casă știm că au crescut cu 17% de la 1. ianuarie și în final, la 2007, se va ajunge până la 32%. Această mărire a prețului va duce (având în vedere că noi importăm aproape 60% din necesarul de gaze) în ultimă instanță, la 270 de dolari/1.000 mc de gaz.

– Vă marchează faptul că ați fost membru de partid înainte de 1989?

– Am fost simplu membru de partid, asta era situația. Ca să poți să prinzi cel puțin un post de șef secție sau un șef sector în întreprinderea la care am lucrat era necesar să fii membru de partid.

– Am văzut că ați optat pentru cumpărarea mai multor terenuri. Aveți proiecte pentru ele?

– Nu am optat, ci am cumpărat într-adevăr niște terenuri, e vorba de două terenuri pe suprafețe nu foarte mari, pe una am construit o casă de vacanță și am mai achiziționat un teren în aceeași zonă, dar încă nu sunt hotărât ce voi face cu el. Am în plan achiziționarea unui teren de suprafață mai mare, vreau să construiesc câteva unități de locuințe, nu am un plan clar, trebuie să mă gândesc și la cererea de pe piață. Una este Bucureștiul, alta sunt zonele unde puterea de cumpărare este mult mai mică. Ori cu vânzare directă, ori sub formă de închiriere, nu m-am decis!

– Sunteți pentru o fuziune PNL-PD? De ce?

– Am fost și încă mai sunt pentru o fuziune PNL-PD pentru că această alianță urmărește acest scop, bineînțeles la timpul potrivit. Plec de la premisa că atât timp cât noi, Partidul Democrat, ne-am poziționat pe zona de centru, am așteptat și din partea Partidului Liberal să vină și el un pic spre centru și eventual să ne întâlnim undeva în cercul de centru-dreapta. Eu sunt o fire optimistă și cred că se poate ajunge la acest deziderat.

– Care este, la acest moment, regimul juridic al autorizării lucrărilor în construcții?

– Regimul juridic al autorizării în construcții este reglementat de Legea 50 – o lege mai veche, amendată pe parcurs din cauza noilor situații apărute. Practica a demonstrat că lucrurile stau un pic altfel decât în teorie. Chiar și în 2005 această lege a fost amendată, în special ținând cont de regimul juridic al terenurilor. S-a mers un pic și la acele amenzi privind regimul construcțiilor neautorizate.

– Se muncește mult la negru?

– În ceea ce privește lucrul în construcții, estimativ, cam 40% la ora actuală presupune munca la negru.

– Poate fi stopat fenomenul?

– Da, în special prin inspectorii teritorialii de muncă, mai ales că avem acum și cadru legislativ. Vrem să reducem procentul de 40% la 10%.

– Cum este să pornești cu o firmă nouă în construcții?

– E greu să pleci cu o firmă nouă pe piața construcțiilor, mai ales să faci lucrări de amploare. Îți trebuie logistică, dotare tehnică bună, dar începând cu 2007 sperăm că va fi termenul de la care vom deveni țară cu drepturi depline în UE și lucrurile se vor așeza.

interviu realizat de Mihail Gălățanu

și Alice-Claudia Gherman

foto Robert Hanciarec



Comisar-șef de poliție

Gheorghe Popa

„Să nu vină alții să se laude că ei au dosare de poliști.”

▼ **Titlatura ultimei dv. inovații este *Urme capilare de pe suporturi vegetale*. Ce înseamnă asta pentru muritorul de rând?**

– De profesie sunt criminalist și pasiunea a apărut chiar de când eram în liceu. Cariera de ofițer de poliție am început-o la Inspectoratul Județean Harghita. Acolo a apărut cazul spargerii unui magazin situat la iziera pădurii. Înăuntru am văzut o mulțime de frunze împrăștiate peste tot, unele erau torsionate, aveau forme ciudate și leziuni. Am oedus că fuseseră folosite de autorii spargerii ca să-și mascheze amprentele. Nu știam dacă îmi vor folosi la ceva, dar le-am adunat și le-am dus în laborator. A doua zi, diferența de culoare dintre porțiunea lezată și restul frunzei se accentuase foarte tare. M-am apucat să studiez biologia plantelor ca să-mi dau seama ce modificări apar și mai ales cum putem exploata aceste schimbări de țesuturi. Cercetarea a durat vreo patru ani, timp în care am făcut experimente pe mai multe tipuri de frunze, în mai multe stadii diferite de dezvoltare. În final, am reușit să evidențiez modificările din structura celulară a plantei care reflectau cu fidelitate topografia suprafeței de contact a agentului vulnerabil: mână, încălțăminte, pneu etc. Metoda este atât de simplă încât i-a surprins pe cercetătorii din criminalistică, fiind o premieră mondială. FBI a prezentat-o pe *Discovery Channel*, menționându-mă ca autor al acestei invenții pe care ei ajunseseră să o folosească pe un caz concret.

– **Cât de dezvoltată este cercetarea românească în acest domeniu?**

– Anul trecut, în martie, am devenit director al Institutului de Criminalistică și am început reor-

ganizarea acestui domeniu în cadrul Institutului. Când am venit la Institut erau trei domenii total neabordate, așa că am înființat laboratoare specializate. Primul vizează expertiza vocii și a vorbirii. Vreau să am un colectiv format dintr-un criminalist, un inginer în electronică și un lingvist. Să fie o echipă care să poată analiza vocea și vorbirea din punct de vedere criminalistic, al caracteristicilor gene-

rale și individuale materializate în diagrame pentru a căror interpretare este nevoie de un inginer, iar lingvistul să poată face aprecieri cu privire la nivelul de pregătire al persoanei, regiunea din care provine, limba etc. Laboratorul de antropologie generală vreau să fie acoperit cu trei specialiști: un criminalist, un medic legist și un entomolog, care să poată stabili data morții în funcție de insectele care apar pe cadavru. În fine, expertiza tehnicii de calcul, pornind de la faptul că infracționalitatea în domeniul informaticii a exacerbat, autorii folosesc foarte mult transferuri cu cărți de credit. Recent, am luat un microscop electronic cu baleaj pentru laboratorul de examinare a *microurmelor*.

– **Tot ceea ce spuneți sună spectaculos, dar în ce măsură criminaliștii din țară se pricep și au acces la asemenea metode?**

– În momentul de față, serviciile criminalistice de la nivelul inspectoratelor județene beneficiază de tehnica necesară unei investigații competente, calificate. Anumite categorii de urme nu pot fi exploatate la nivelul inspectoratelor județene, pentru că nu există tehnologia necesară, dar ca oriunde în lume ele sunt trimise la institutele de criminalistică. Am comasat birourile teritoriale cu serviciile și am structurat oamenii pe trei niveluri: investigarea locului faptei, exploatarea urmelor prin constatări și expertize, respectiv identificări prin mijloacele de informare pe care le are în momentul de față criminalistica din România. Avem un sistem automat de identificare a persoanelor după amprente, AFS, care începând de anul acesta va fi upgradat, pentru a permite identificarea persoanelor nu numai după urmele create de degete, ci și după cele create de palme, ceea ce înlătură orice risc de eroare.

– **Cum credeți că este văzut polițistul de către cetățean: prieten sau dușman?**

– Încă nu este văzut ca un prieten, dar nici dușman nu putem spune. S-au făcut pași importanți în sensul acceptării că polițistul nu face decât un serviciu pentru comunitate și că el trebuie să fie tot timpul la dispoziția cetățeanului. Mai avem multe de făcut. Ultimul sondaj de opinie făcut de Consiliul Europei a evidențiat o

creștere, cel puțin în mediul rural, de la 41% credibilitate la 55%. Există localități unde polițistul de proximitate este cunoscut, unde el își exercită atribuțiile așa cum trebuie.

– **În realitate, le puteți asigura protecția?**

– Este discutabil. Avem un oficiu pentru protecția martorilor, a cărui activitate se desfășoară după niște proceduri stricte și secrete, condițiile incluse sunt expres prevăzute de lege. Intervine un alt element și, chiar dacă îi deranjez pe domnii judecători, asta e situația: procesul penal în România durează ani de zile. Îl duci pe bietul martor de la prima instanță la Curtea de Apel, și dacă aceasta restituie dosarul la o altă instanță decât unde a fost prima dată, îl plimbi pe omul ăsta și îl tracasezi ani de zile. Și atunci cum să mai fie el alături de poliție și de organele de urmărire penală? În plus, e și amenințat. Am avut cazuri în care oamenii veneau la mine plângând.

– **Ați avut cazuri de crimă organizată pe care le-ați instrumentat și s-au blocat la Parchet?**

– Nu știu dacă blocare e termenul cel mai corect. Dar sunt dosare aflate în lucru la fiecare județ. Sunt și dosare care au fost date înapoi acuzând faptul că nu există probe suficiente.

– **Și cine are dreptate?**

– E o întrebare dificilă. Dreptatea trebuie să fie dată prin lege. Există sincope în lanțul acesta judiciar: poliție, parchet și instanțe. Lege există, dar sunt interpretabile. Oferă acele porțițe care nu fac decât rău.

– **Cât de mult este influențată activitatea poliției de mediul politic?**

– Să vorbim ipotetic, să spunem că m-ar suna o persoană importantă și mi-ar spune: „Domnu’ Popa, vezi că ai o expertiză într-o infracțiune economică în care trebuie făcută identificarea după scris, vezi să nu spui că scrisul ăla nu e al lui Popescu, ci e al lui Ionescu”. Or, cel care ar încerca să răspundă unei asemenea comenzi întră sub incidența Codului Penal, pentru că, dacă Parchetul are suspiciuni cu privire la concluziile expertului, dispune o nouă expertiză, care poate fi făcută de o altă instituție.

– **Dar telefoane se mai primesc?**

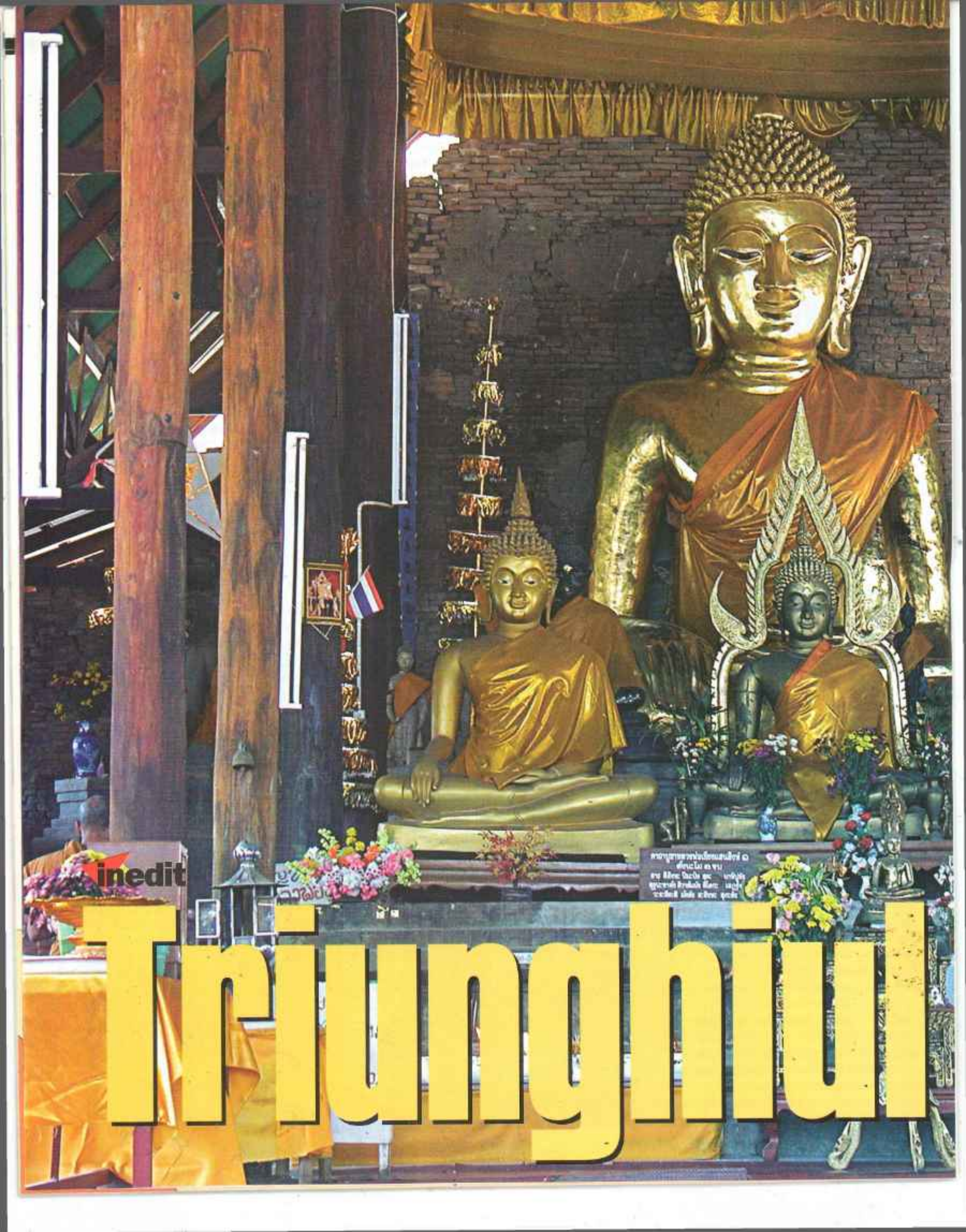
– Vreau să vă spun cu satisfacție că, după mulți ani de zile, am fost lăsați să ne facem treaba. Vă pot da ca exemplu modul în care au fost numiți inspectorii-șefi la județe. Posturile s-au ocupat numai prin concurs. S-a întâmplat în unele județe să se prezinte câte trei-patru candidați și nu a luat nici unul. Acest lucru a fost posibil datorită domnului ministru Biaga, care a spus: „Vă las mână liberă să vă faceți treaba așa cum considerați voi”.

– **Folclorul spune că polițistul din stradă închide ochii la micile infracțiuni...**

– Acestea sunt cazuri izolate. Recent, am deferit DNA pentru cercetare trei polițiști pentru acte de corupție. Să nu vină alții să se laude că ei au dosare de poliști. Noi i-am dat.

Interviu cu **Dana Zorojanu**

foto **Robert Hancianec**



inedit

monumentul este o
sculptura in piatra
cu 1800 ani de
existenta. Este
sculptura din piatra

Triunghiul



No Man's Land - Tărâm care aparține nimănui... Zone în care totul este permis, în care anarhia este la ea acasă. Teritorii în care oricine poate fi liber și, în același timp, teritorii în care oricine își poate impune legea. Liber, dar, totodată, lipsit de apărare...

Întâlnim aceste oaze ale tuturor posibilităților în America Latină, Africa și Asia. Dar, fără îndoială, cel mai spectaculos dintre ele este Triunghiul de Aur. În primul rând, acesta se află într-o zonă fascinantă a planetei: Asia de Sud-Est, puțin mai la nord de tropice. La sud se află Regatul Thaiandei, o monarhie constituțională cu capitala la Bangkok. În nord-est, ciudata Republică Populară Laos, fostă colonie franceză cu capitala la Vientiane, o țară comunistă ai cărei lideri înșiși îl venerază în prezent pe fostul rege. Și, în sfârșit, pe latura nord-vestică, regăsim controversata Birmanie, numită în prezent Myanmar, după recente reglementări oficiale, țara celebrei Aung San Suu Kyi. Capitala se află la Rangoon, iar acest stat este un adevărat butoi cu pulbere. Forma de guvernământ este dictatura militară - Junta este la putere - dar multe state ale țării își doresc independența și au armate proprii. Myanmar în special este capul răutăților în privința agriculturii specifice a Triunghiului de Aur. Partea Myanmarului care se află chiar la granița cu controversatul teritoriu este Statul Shan, cu armatele sale proprii, rebelii săi și plantațiile sale de opium. Încă din 1958, studenții din Mandalay, al doilea oraș ca importanță al țării, și Rangoon au înființat Armata Statului Shan. La început, aceasta a avut scopul de a restabili ordinea și a câștiga independența teritoriului. Curând însă studenții idealști și-au dat seama că nu aveau destule fonduri. Cam prin 1963, Armata a început să trafice opium și să-și trimită emisarii în dealurile muntoase din luxuriantul *No Man's Land*. Există și o Armată Națională Shan și nu trebuie uitați rebelii. Toți profită de libertatea oferită de Triunghiul de Aur. În afară de birmanezi, în Triunghi operează în prezent vreo 14 armate, fiecare încercând să-și impună legea și căutând să obțină un câștig cât mai mare din comerțul cu droguri.

O nouă
ordine

Excursioniști

Nung

Este anul 2003. Sunt în Bangkok și caut să mă informez cât mai mult despre ciudatul teritoriu. E greu să găsești o carte în engleză despre acesta (Internetul nu face deloc față). Dacă știi unde să cauți însă poți da de câteva date. Într-una întâlnesc chiar un steag – galben, verde, roșu, cu un disc central alb. Explicația este parcă scoasă dintr-o carte de aventuri: „Generalul Khun Sa, regele opium-ului din Triunghiul de Aur, denumit Prințul Morții. El este comandantul unei armate private de 20.000 de oameni, Armata Mong Tay”.

Dacă Myanmarul este principalul responsabil cu producția, Thailanda este piața de desfacere. Țara este invadată de turiști și droguri: heroină, pilule de

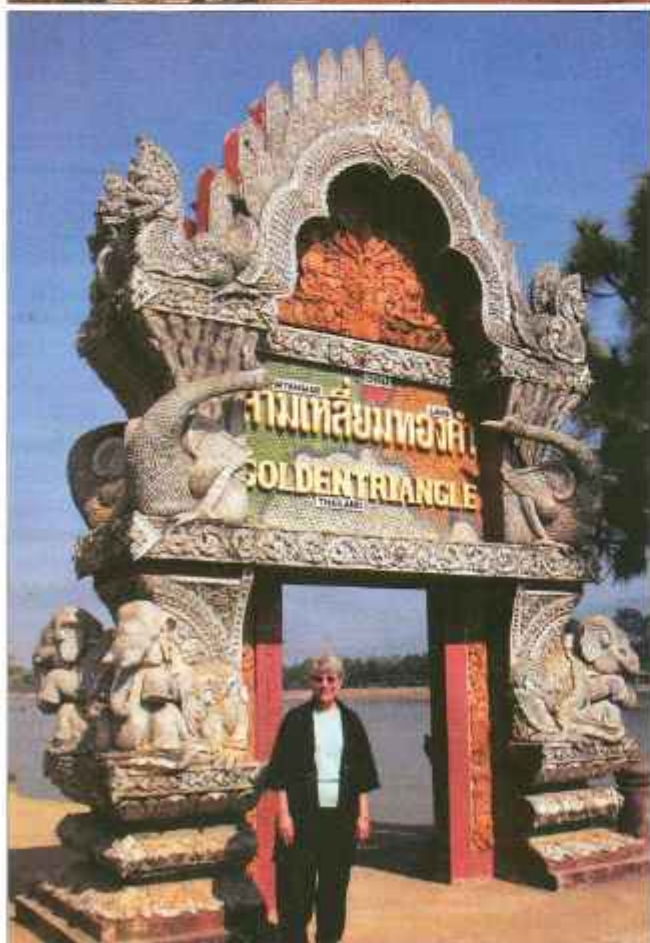
metamfetamină, extasy, ganja (marijuana de tip A). Toate sunt mai ieftine decât berea sau țigările și mult mai ieftine decât cele mai gustoase mâncăruri, într-o țară în care și așa totul este extrem de ieftin. Toate sunt în afara legii. Dacă ești prins ca fiind consumator, poți încasa pedeapsa cu închisoarea pe viață. Dar cui îi pasă: aplicarea legii în Regat este extrem de aleatorie, iar consumatorii abundă. În plus, chiar dacă ești prins în posesia a mai puțin de 40 de grame de ganja – cantitate suficientă pentru o lună de consum zilnic – primești doar o amendă derizorie (conform legii). Din Thailanda pleacă spre restul lumii toate aceste substanțe ale plăcerii, care se vând aiurea la prețuri incomparabile. Ce mai! Paradisul tropical al libertinilor și profitorilor. Laos-ul își primește și el porția sa, infimă în raport cu Thailanda. Controlul de bagaje la traversarea fluviului Mekong dintre cele două țări este practic inexistent și poți transporta orice îți pofteste inima.

Dar, în Thailanda, 2003 este un an special. Șeful guvernului, primul-ministru Thaksin Shinawatra, răstoarnă totul cu susul în jos lansând o violentă campanie antidroguri. Citește zilnic în *The Bangkok Post* articole despre traficanți care primesc pedeapsa cu închisoarea pe viață, membri

ai guvernului implicați în trafic și demascați, traficanți și consumatori uciși – „Omoruri extrajudiciare”, susțineau constipatele și cenzuratele ziare în thailandeză, „Crime!”, urlau zărele de limbă engleză pe care însă nu le băga nimeni în seamă decât străinii, atât de bine tolerați în Regat, dar al căror cuvânt nu are nici o valoare. Citeam de asemenea despre mulți străini prinși pe aeroportul internațional Don Muang fie și numai cu o cantitate infimă de droguri – chiar ganja, a cărei posesie limitată este decriminalizată în incinta Regatului, dar al cărei transport în afara sau înăuntrul granițelor este interzis – și condamnați la închisoare pe viață într-una dintre mizeriile puscării din Bangkok, pline de sobolani și felurite alte surse de microbi. Citeam și despre granița din nordul țării, cea vecină cu Triunghiul de Aur, de-a lungul căreia se adunaseră numeroase trupe având scopul de a interzice orice fel de deplasare între cele două state și a lupta eventual cu bandele de traficanți înversunați.

Cu toate aceste impedimente, eu și amicul meu australian Mike, amândoi excentrici, cu o doză mare de inconștientă și cu o înclinație certă către vechiul curent *Flower Power*, decidem să pornim în





excursie către Tărâmul Interzis. Ne conduce cu mașina până la Chiangmai – marele oraș din nordul țării – prietenul nostru Ike. Este o distanță mare și ne trebuie o zi întreagă. Înnoptăm la hotel și, dimineața, vine să ne recupereze ghidul nostru pe care l-am contactat pe căi neînchipuit de sinuoase. Dar Mike locuiește în Thailanda de 15 ani, știe bine thailandeza și toate dedesubturile Asiei de Sud-Est. Kovit ne ia bagajele și ne conduce până la *Range Rover*-ul său. Pornim. O luăm pe șosele înguste de țară, câteodată pe drumuri neasfaltate. Reperăm câteodată plantații de maci de opium și câneapă de ganja. Suntem încă pe teritoriul Regatului, dar Kovit ne explică: terenurile aparțin unor triburi care, orice li s-ar zice, fac tot ce-i tate capul. Pe la amiază ajungem în sfârșit într-un sat, la casa primarului, care, în schimbul unei modeste sume de bani, ne servește o masă copioasă cu *papaya pok-pok* (fâșii de *papaya* verde, cu bucăți de ardei iute, *lime* și roșii), pește și orez. Ne odăim până la lăsarea nopții în hamacurile din curte, apoi, după o nouă gustare, ne spunem la revedere ne luăm rucsacurile la spate și pornim pe jos în urma lui Kovit. Se pare că știe un drum sigur. Avem bineînțeles lanterne, căci, deși luna este aproape plină, trecem prin desigurul junglei. Nu am obosea prea mult. A trecut o oră. Peisajul nu s-a schimbat deloc, dar na, Kovit ne anunță: „Suntem în Triunghiul de Aur. Vă mai conduc puțin, până vă scot din junglă.”

Nu-mi venea să cred că trecusem în totală nesimțire o graniță atât de fierbinte, dar faptul era consumat. Nu mai înaintăm mult și ieșim la marginea unui câmp de maci, pe o potecă prăfuită. „Aici vă las.” Kovit își încasează a doua parte din suma de bani convenită. Ne dă indicații spre casa unei mătuși de-a lui care se află nu prea departe și ne cam sperie: „Eu am plecat. Aveți grijă. Este pământul nimănui și este extrem de periculos. Am condus mulți străini până aici, dar pe puțini i-am revăzut. E ușor să intri, dar este foarte greu să ieși. *So wat di!*” Rămăși singuri, eu și Mike ne desfăcăm sacii de dormit și îi instalăm la marginea potecii, într-un loc în care macii sunt mai rari. Bem apoi câte o cutie de bere *Singha* și ne împărtășim unul altuia temerile, dar și speranțele de a descoperi imprevizibilul spectaculos. Soarele ne trezește pe la 5:30. De-abia acum ne dăm seama că ne aflăm într-un paradis al culorilor. Petalele mari alb imaculat și cyclamen tare ale macilor ne iau ochii. După un mic dejun frugal pornim la drum. Pe partea dreaptă a potecii, jungla de un verde tare, iar, pe stânga, maci, maci și iarăși maci. Parcă am merge într-un tablou pictat în culori incredibil de

vii. Ne oprim doar pe la 12:00, mâncăm câteva *lychee*, bem câte o cutie de cafea și o luăm din nou la drum. N-am mai mers însă mult și am zărit în depărtare o casă mică albă, o curte cu zarzavaturi și doi cocotieri. Trebuia să fie casa mătușii lui Kovit.

O întâlnim într-adevăr în curte, așezată pe un scaun din nuiel și trăgând alene dintr-o pipă de opium. Fața îi este extrem de ridată, iar ochii sunt complet duși. Poartă un costum roșu închis specific nordului Thailande, cu pandantive argintii la umeri și pe piept. Nu reacționează în nici un fel la apariția noastră, iar Mike a trebuit să facă eforturi extreme pentru a vorbi cu ea și a-i explica situația noastră. Atunci începu să zâmbească, dar nu se ridică din scaun. Numai după ce am pus pe masa de lemn rucsacurile și am scos din ele câteva conserve cu pește și cutii de *ness* și bere, baba se ridică și-și lăsa pipa deoparte. Deveni brusc foarte vorbărească, deși limba i se împleticea, și ne invită să luăm masa și să petrecem noaptea la ea. Ne spuse chiar cum o cheamă: Nung.

Ne-a pregătit repede masa: turte de orez și ceai. Este deja apus de soare. Mâncăm toți trei turtele. Sunt absolut delicioase. Bem apoi ceaiul – cu încetinitorul, fumând câte o țigară între două înghițituri. N-am mai băut niciodată un astfel de ceai. Mike o întreabă pe Nung din ce este „Semințe de mac.” Ne apucă brusc un râs nebun din care nu ne mai oprim. Eu reușesc totuși s-o întreb, printre hohote, din ce au fost turtele în afară de orez. „Semințe de ganja. Foarte sănătos!” Ne apucă iarăși râsul. Eu nu știu exact de ce râd, dar nu pot să mă abțin și mă opresc de-abia mult mai încolo. Mă simt în fond bine. Am pierdut noțiunea timpului, dar, în orice caz, s-a lăsat întunericul care-mi pare plin de umbre insinuante. Stelele sticlec ca niște safire magice și nu mai văd bine până unde se întinde haloul lunii. Mi s-a făcut somn. Nu sunt, se pare, singura. Eu mă instalez în hamac și mă acopăr cu o pătură primită de la Nung. Mike preferă să se culce afară, în sacul de dormit, decât în singura cameră din casă, care, firește, nu are lumină electrică. Eu una adorm repede, cu zâmbetul pe buze. Ne trezim a doua zi tot la răsăritul soarelui. Sunt în plină formă. Fumăm câte o țigară și, imediat ce am terminat-o, Nung apare din casă cu o farfurie cu turte de orez și ceai. Refuzăm politicos și scoatem din rucsac câte o conservă de pește și o cutie de cafea. Ea pare nedumerită. Bătrâna ne dă acum indicații despre drumul pe care trebuie să-l urmăm pentru a înainta în inimă Triunghiului. Mulțumim și ne luăm la revedere.

Thran

Supă à la Triumphi

Alchimie

Let's Run!

Am mers mult. Am trecut de maci, de o porțiune de junglă și suntem acum în plin câmp de cânepă. *Garja* este cel mai tare tip de marijuana și are cel mai puternic miros. Este o aromă pregnantă care dă naștere la reacții extreme: unii o urăsc, iar alții o adoră. Am ajuns într-un luminis. Este apus de soare și ne decidem să ne oprim aici. De-abia ce ne așezăm și ne deschidem câte o cutie de bere că auzim un declic. Întoarcem capetele și zărim un bărbat între două vârste, cu o pușcă ațintită asupra noastră. Sângele îmi îngheață căci este prima dată când o armă este ațintită asupra mea. Omul zăbieră la noi și pare pur și simplu gata să ne împuste. Nu înțeleg ce spune. „Este birmaneză”, îmi șoptește Mike. Începe apoi să vorbească în limba pe care o știe atât de bine: thailandeza. Omul pare să-l înțeleagă. Mike îi spune că suntem simpli turiști și îi oferă bani pentru a ne conduce la comunitatea lui. „*Mai dui* – Nu-mi trebuie.” Ne desfacem apoi rucsacurile și scoatem câteva conserve cu bere și mâncare. Apoi câteva cutii de ness. Omul parcă se mai domolește, dar nu pare impresionat-peste măsură. Când scot însă punga cu seringi de unică folosință față

i se luminează. „Sunt Thran. Veniți după mine.” Am urcat lung timp un deal, care, din fericire, nu era abrupt. Mult după căderea nopții am ajuns la o așezare. Să fi avut vreo treizeci de case, așezate la mică distanță una de alta. Erau câteva felinare aprinse aici. Observăm un generator. Toată lumea părea să se fi culcat. Thran ne conduce la o casă mică – o singură cameră. „Casa de oaspeți. Vă prezint mâine lui Khun Somsak, șeful tribului nostru.”

A doua zi dimineața aveam să-l întâlnim pe Khun Somsak. Locuia în cea mai mare casă și ne întâmpină cu un zâmbet larg pe buze. Este bătrân și extrem de emaciât. Stă așezat pe jos în poziție de lotus și tocmai își întrerupsese pentru noi micul dejun. „*Sa wat di krap!* Sunt Somsak, șeful tribului Lahu. Suntem de origine birmaneză, dar vorbim toate cele trei limbi ale Triumphiului de Aur: birmaneză, thailandeză și laotiană. Majoritatea proștilor mei nu știu însă să scrie nici una.” Vă întrebați poate de ce e atât de slab”, sugerează o femeie care robotea pe acolo. „Mănâncă numai supă de ardei iute, *papaya* verde și heroină dimineața, prânz și seara.” Vreți și voi? Servește-ți! Făcu el semn către femeie. Am refuzat politicos în timp util. „Ce vânt vă aduce? Vreți să cumpărați droguri? Le vând foarte ieftin.” I-am explicat că eram simpli turiști. Nu a părut însă dezamăgit și s-a pornit pe o conversație lungă despre țările noastre de origine. Ne-a invitat apoi să vizităm laboratorul. Am acceptat bucuroși.

Thran ne-a condus destul de mult în afara așezării care începuse să se umple de lume. Să fi fost vreo o sută de oameni.

„Am amplasat laboratorul mai departe. Cel vechi a explodat și i-a ucis pe mulți dintre noi. Chimistul consumase prea multă heroină și nu a fost atent.”

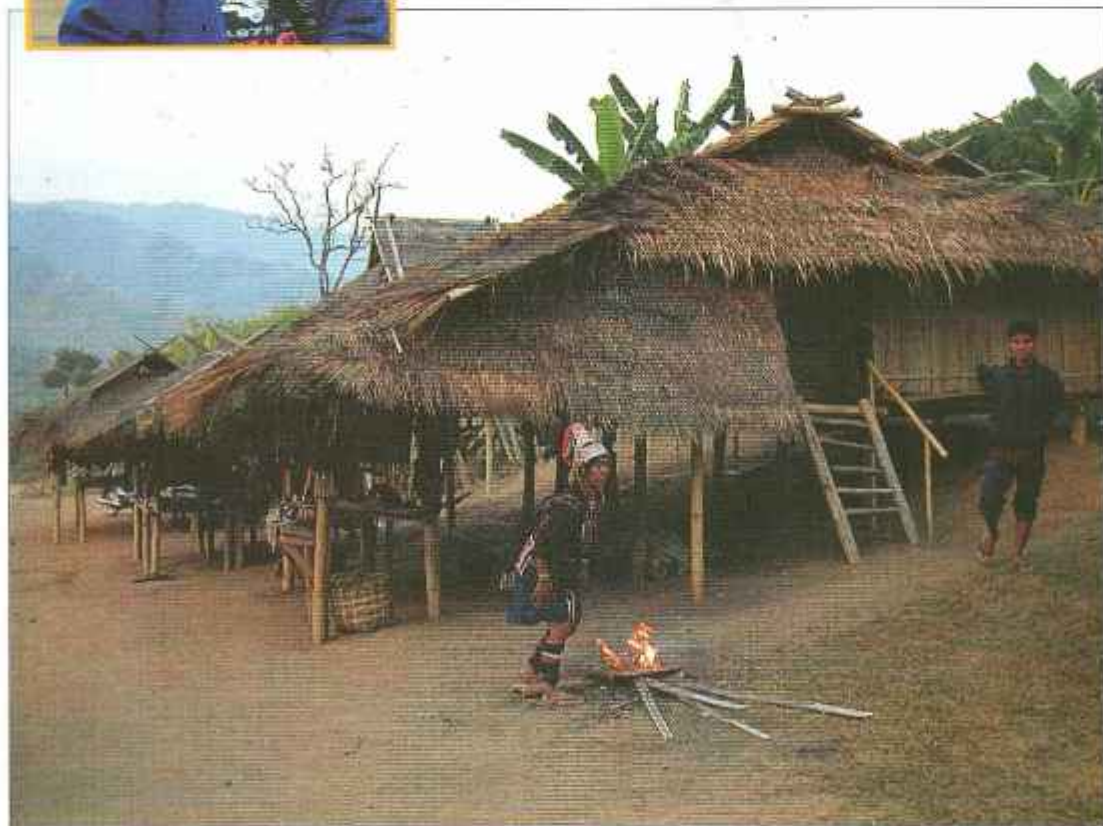
Știam într-adevăr că procedura de preparare a drogurilor tari necesită o precizie strictă în dozarea, amestecarea și fierberea componentelor.

Laboratorul era impresionant. Aparatură ultra-modernă. Alchimistii amatori fabricau în toată legea produsele datorate atât de frumos coloratului mac de opium, *papaverum somniferum*: opium, morfină, heroină și *yabu* – pilule de metamfetamină. Am petrecut cel puțin o oră acolo urmărind cu atenție procesul de producție al fabricii de vise biochimice.

Ne-am întors în micul sat și ni s-a oferit să luăm un dejun întârziat. Ne dăduserăm însă seama ce ingrediente se folosesc loco și am refuzat politicos, desfăcându-ne o conservă de ton. Gazdele noastre pădură jignite, dar, când le-am oferit câte o cutie de bere *Singha*, ne-au îmbrățișat focos.

Nici nu ne-am dat seama când toți s-au făcut nevăzuți din jurul nostru. Auzirăm la scurt timp o levatură extraordinară și strigăte isterice în birmaneză. Văzurăm că bărbații își pregătesc puștile. Mi se face părul măciucă. Nu disting decât un cuvânt compus din ce se strigă: *Mong Tay*. „Hai să fugim repede!” „*No way!* O mică răfuială între triburi. N-am de gând să ratez spectacolul.” I-am explicat însă lui Mike cum stăteau lucrurile cu Armata *Mong Tay*. Ne-am ridicat în grabă și am luat-o la fugă. Nu ne-am oprit până nu am ajuns la poalele dealului, la marginea plantației de cânepă. Am înnoptat acolo și, a doua zi, am făcut cale întoarsă. Am poposit peste noapte din nou la Nung. Am pornit în zori. Noroc că reținuserăm drumul prin junglă spre graniță. Am ajuns după lăsarea nopții la casa primarului Sunapat și am răsuflat ușurați. Dimineața l-am chemat pe celular pe Kovit. S-a bucurat să ne vadă și ne-a dus înapoi la Chiang Mai. Seara, la hotel, eram extrem de buferși. Căutaserăm senzații tari și peste asta dădusem. Fusesem drogați, amenințați cu pușca și cât pe ce să dăm nas în nas cu Prințul Mortii! Dar eram intacti și cu orizonturile ceva mai largi. Când ne-am întors la Bangkok, haoticul oraș poreclit printr-o ironie lingvistică „Orașul Îngerilor”, acesta mi s-a părut chiar plin de uși de cucernice temple budhiste.

Text: **Claudia Golea**
Foto: **arhiva personală**



TRĂDĂTOR?

Cuvântul va fi rescris pe 9 aprilie.

O revelație de proporții biblice.

www.nationalgeographic.ro

 NATIONAL
GEOGRAPHIC
CHANNEL

Mai gândește-te.

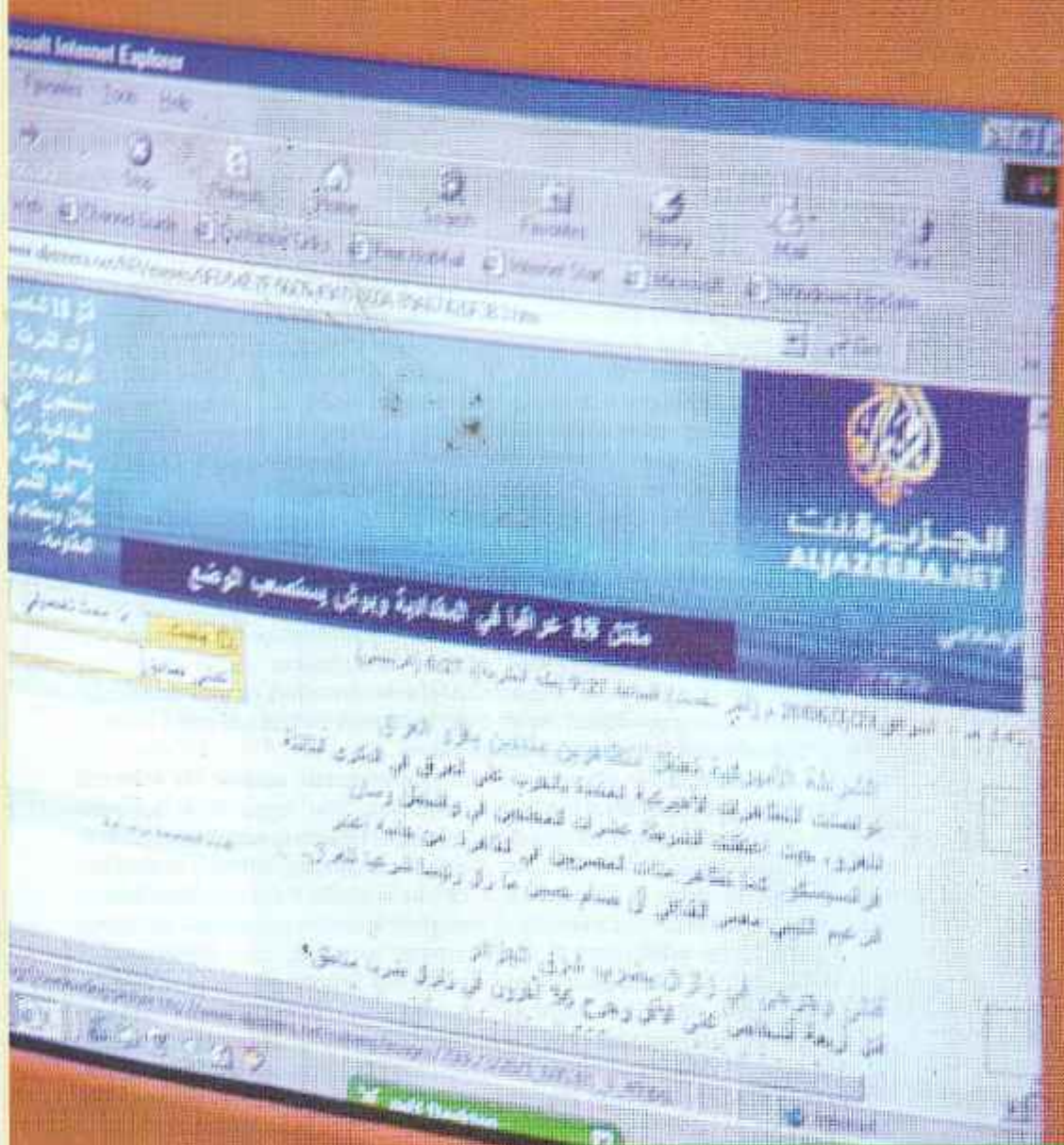


Adli Sadeq a fost în studiourile *Al-Jazeera* de peste 30 de ori. Deține chiar recordul de patru invitații în talk-show-ul politic *Al Etijah Almuaches*, un fel de *Față în față*, care durează două ore și este vedeta de rating a televiziunii din Qatar.

Istoria *Al-Jaz* se scrie la București

O poveste aproape desprinsă din *O mie și una de nopți*. Doar că, așa, mai modernă. Cu un șeic care se plimba prin Londra. Și a fost impresionat de necazul unor ziariști. Leșiți în stradă ca să-și apere un canal de știri. Tocmai desființat din rațiuni cam politice. „Lasă, le-a zis șeicul, că vă dau eu un palat, facem o televiziune!” Mai în glumă, mai în serios, cam așa s-a înființat **Al-Jazeera**. Și, tot ca în povești, în doar câțiva ani, „a spart” rating-urile televiziunilor din întreaga lume. Cel puțin la capitolul „exclusivități teroriste”, de genul interviurilor cu Bin Laden sau al mesajelor de la răpitorii de persoane, **BBC-ul** ori **CNN-ul** au rămas mici copii.

Vom intra în culisele acestui imperiu media al lumii arabe, și nu numai, alături de unul dintre „abonații” studiourilor din Qatar, domnul Adli Sadeq, analist politic și scriitor palestinian. De la începutul anului 2006, Excelența Sa este ambasadorul Palestinei la București. În paralel cu activitatea diplomatică, va finaliza, în curând, o carte-studiu despre fenomenul *Al-Jazeera*.



PHILIPS

eera

exclusivitate



În prima zi de război în Afganistan, Al-Jazeera a vândut fotografii de nouă milioane de dolari

Marca Al-Jazeera s-a poziționat, anul trecut, drept a cincea cea mai influentă marcă din lume, în sondajul internațional realizat de Brandchannel.com. Sondajul a clasificat mărcile după impactul instant, nu după puterea constantă avută de branduri ca McDonald's sau Coca-Cola. Sub acest aspect, Al-Jazeera a avut un impact atât de mare asupra vieții noastre încât a fost depășit doar de Apple, Google, Ikea și Starbucks.



Fără planuri de marketing, studii de piață sau definirea publicului țintă. Postul de televiziune Al-Jazeera s-a înființat, pur și simplu, din întâmplare. Prin 1995, BBC-ul avea un canal în limba arabă, susținut financiar de o companie saudită. În timpul conflictului dintre Arabia Saudită și regimul lui Saddam, prin acest canal s-au vehiculat niște idei care nu au fost deloc pe gustul sponsorului. Drept urmare, acesta a reziliat contractul cu BBC, iar redacția emisiunilor în limba arabă a intrat în grevă. Aflat în vizită la Londra, șeful Hamad bin Tamer al Thani le-a propus ziaristilor în cauză să se mute în Qatar și să pună pe picioare o televiziune în limba arabă, echidistantă față de toate gusturile politice.

Zis și făcut. La 1 noiembrie 1996, prin decret al emirului Qatarului, a fost fondată televiziunea Al-Jazeera, ca primul post arab de știri independent. „O adevărată revoluție media pentru lumea arabă”, susține Adli Sadeq: „Oamenii s-au trezit, dintr-o dată, că li se spun lucruri despre care nu se vorbea până atunci, pentru că erau considerate tabu. Au văzut că poate fi criticat oricine, fără ca a doua zi să curg sânge pentru asta. Și, foarte important, Al-Jazeera i-a învățat ce înseamnă dialogul și libertatea de expresie. Cum pot sta de vorbă, civilizat, fără să se omoare între ei, doi oameni care au idei diferite. Știu că pentru Occident e firesc, dar în țările arabe era de neconceput ca să stea la aceeași masă evrei și arabi, americani și extremiști irakieni. În televiziunea din Qatar, situații de acest gen se întâmplă frecvent. Sigur că mai există rezerve, acuze că de ce sunt invitați și israelieni, de pildă, dar o mentalitate

rigidizată de sute de ani evident că nu se poate schimba cât ai bate din palme. Oricum, însă, arabii au început să înțeleagă că fiecare om are dreptul să-și spună ideile lui, chiar dacă noi le considerăm aberante. Ca să vă dau un exemplu, zilele trecute a fost invitată la Al-Jazeera o doamnă doctor din America, siriană, la origine, atee convinsă, față în față cu un musulman foarte credincios. Doamna respectivă a ofensat, în direct, religia islamică, de zece ori mai rău decât au făcut-o caricaturile cu profetul Mohamed. Telespectatorii au ascultat-o, s-or fi revoltat, în casele lor, dar nu a omorât-o nimeni a doua zi, pe stradă. Eu cred că bună parte din succesul acestei televiziuni se datorează tocmai dialogurilor de tip victimă-agresor. Apoi exclusivităților, desigur. Postul care emite prin satelit are corespondenți în toate punctele fierbinți ale globului și aceștia sunt, de regulă, oameni ai locului. De aceea obțin aproape imposibilul și ai senzația că sunt pretutindeni, la locul și la timpul potrivit. În zonele cu potențial de eveniment se fac investiții foarte serioase. În Afganistan, de pildă, înainte de începerea conflictului, s-au cheltuit peste două milioane de dolari, în tehnică, locații, surse de informare etc. Dar, în prima zi de război, Al-Jazeera a fost singura sursă de informare de la fața locului. Nouă milioane de dolari a câștigat doar din vânzarea fotografiilor.”

Bugetul anual al televiziunii qatariote este în jur de 80 de milioane de dolari. Plus banii din reclame, multe, dar, totuși, selectate pe criterii de independență politică. Postul a refuzat, de pildă,

reclame de la Cairo sau Riyad, pentru a putea fi liber să critice guvernele din regiune. Ambasadorul Palestinei la București ne explică de ce o țară atât de mică, precum Qatarul, „suportă” o televiziune atât de mare: „Miza este enormă. Există un conflict invizibil între Arabia Saudită și celelalte țări, mai mici, din Peninsula Arabă. Au existat chiar incidente serioase la granițe. Oricât de revoltat ar fi de unele aspecte, Qatarul nu suflă o vorbă împotriva Arabiei Saudite. Ar fi prea riscant. Dar televiziunea relatează tot ce se întâmplă și nu-și permite nimeni să-i declare război. Că e împotriva democrației și se face de răsul lumii. Chiar și președintele Bush și-a retras amenințarea de a bombardarea Al-Jazeera. A realizat că și-ar bombardat, de fapt, propriile idei sub care a intrat în Irak.”

Televiziunea aceasta nu creează evenimente, dar faptul că le transmite este foarte important pentru lumea arabă. Știu și oamenii ce se întâmplă în jurul lor, că erau în beznă. V-am spus, deja, existau subiecte interzise, despre care nu vorbea nimeni, niciodată, cum ar fi regimul politic din Siria, de pildă.

Eu am fost invitat să povestesc ce se întâmplă acolo și emisiunea a avut o audiență foarte mare. Moderatorul m-a sunat, după ce am ajuns în Gaza, și mi-a spus că s-au vândut casete cu înregistrarea, pe șest, pe străzile din Damasc. Tocmai pentru că abordează orice subiect de interes general, fără discriminări, rezerve sau retușuri, postul este foarte credibil. De aceea ajung acolo și celebrele casete cu mesaje de la răpitori. Până și teroriștii ăia, sau ce-or fi, au încredere că





**De ce ajung
casetele
filmate
de rapitori
la Al-Jazeera**

**Toată gălăgia
din lume
provine
dintr-o „cutie
de chibrituri”**

Emirul Qatarului, care deține 50% din acțiunile Al-Jazeera, a anunțat, recent, că este în căutarea unui cumpărător privat sau că va scoate afacerea pe Bursă. Motivul este legat de faptul că emirul a căzut în dizgrația administrației Bush, de când televiziunea din ograda lui critică „prea democratic” deciziile americane. O situație deloc confortabilă pentru o țară atât de mică și cu probleme atât de mari, cum este Qatarul.

poziția lor va fi dată pe post fără cenzuri. Lucru care se și întâmplă, cu toate că, pentru asta, Al-Jazeera a fost acuzată, în repetate rânduri, de colaborare cu teroriștii. Colaborarea este doar cu orice faptă care se petrece în jurul nostru. Și, ne place sau nu, terorismul a ajuns unul dintre ele.”

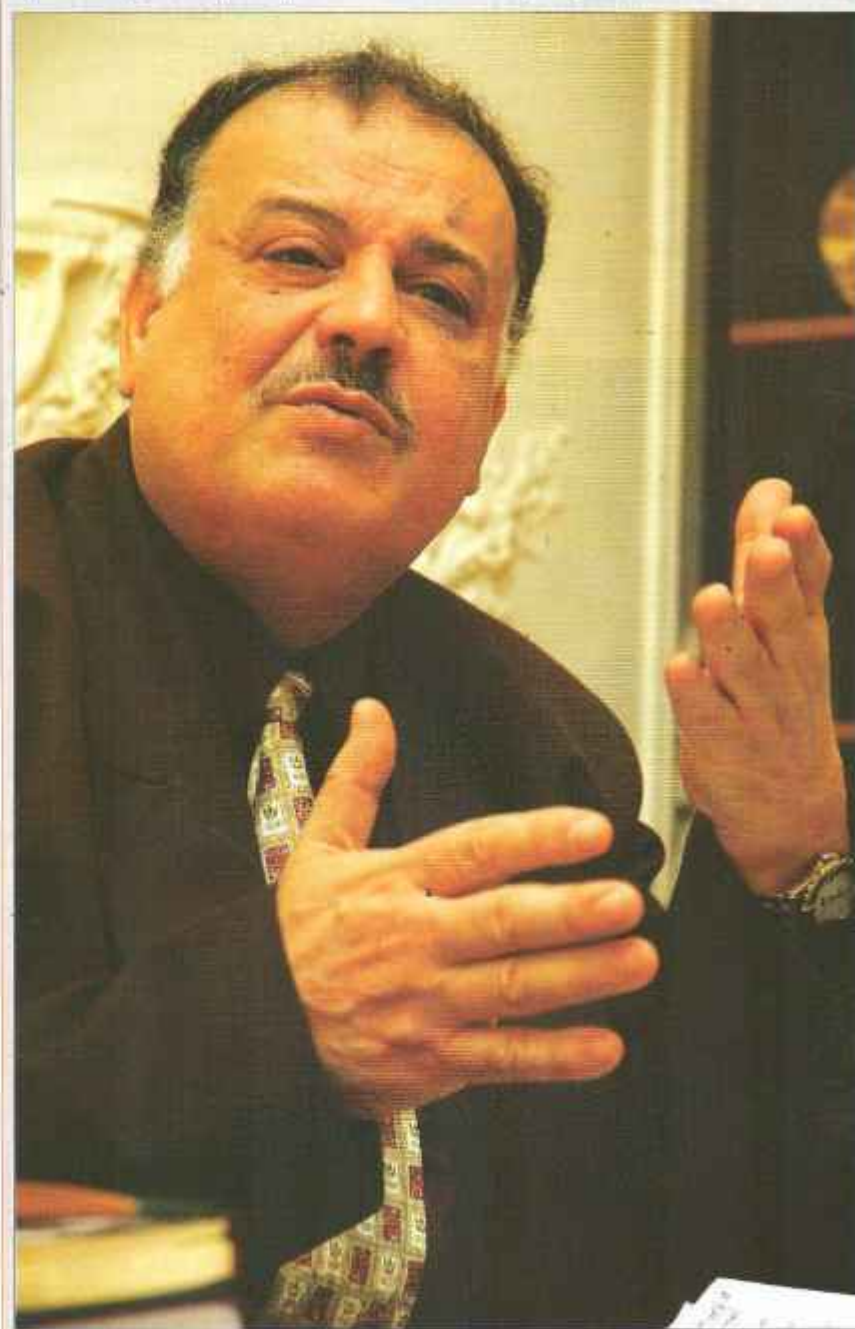
Ne-am aștepta ca un post arab ur-mărit de peste 35 de milioane de oameni, de pe toate continentele, citat, adesea, de majoritatea televiziunilor, printre care colosi gen CNN sau BBC, și, mai mult, folosit ca sursă de informare în rapoartele celor mai temute servicii de securitate din lume, să aibă mii de angajați și un sediu zgârie nori. „Nu este tocmai așa”, ne asigură Adli Sadeq: „Sediul Al-Jazeera, Insula, în traducere, se află în Doha, capitala Qatarului, într-o clădire cu opt etaje, fără etaje. Birouri are doar executivul, în rest nimeni nu stă într-un spațiu al lui. Există, practic, un singur studio, imens, un loc deschis în care fiecare își vede de treaba lui. Nu sunt mai mult de 50 de oameni pe schimb, se transmite 24 de ore din 24, cu un buletin de știri la fiecare oră. Angajații își beau cafeaua în picioare, pe fugă, într-o sală mică amenajată pentru asta. Îmi aduc aminte ce uimă a fost președintele Mubarak, atunci când a vizitat Al-Jazeera. Televiziunea egipteană funcționează într-o clădire de 20 de etaje și are vreo 20 de mii de angajați. Prin comparație, cea din Qatar i s-a părut o miniatură. A exclamat: Cum, mamei să spunei că toată gălăgia din lume provine din această cutie de chibrituri!”

text: **Liliana Petruș și Ahmed Jaber**

foto: **Robert Hancuș**

și **site-ul Al-Jazeera**

Mai mult decât în cazul oricărei alte televiziuni, reporterii, corespondenții și cameramanii Al-Jazeera au de-a face cu pericolul și cu moartea, în fiecare zi. A fi bătut, arestat sau chiar omorât aproape că a devenit ceva obișnuit în „bucătăria” postului din Qatar. Vom aminti doar ultimele două incidente de acest fel. Cameramanul Sami Alhaj a fost arestat în Afganistan, în timp ce filma. El se află în închisoarea Guatamala, fără să fie judecat sau condamnat pentru ceva. Taisir Alune, celebrul autor al interviului cu Bin Laden, a fost condamnat de un tribunal spaniol la șapte ani de închisoare. Acuzațiile se referă la „legături suspecte cu anumite persoane”, printre care, evident, lideri Al Qaeda. Că, de, altfel cum era să obțină o asemenea exclusivitate? Și cum aceste acuzații nu au putut fi dovedite, ziaristului i s-au găsit pricini mai comune, respectiv niște bani luați de la un prieten, ca să-i ducă familiei sale, în Afganistan.



Bioritmurile în viața umană

Încă de multă vreme s-au făcut observații asupra ritmurilor din natură și din organisme vii. Acestea erau legate de unele periodicități naturale, evidente: alternarea zilelor și a nopților, succesiunea anotimpurilor, fazele Lunii, mișcarea planetelor etc. Impresionați de ritmicitatea fenomenelor cosmice, gânditorii din antichitate au căutat să extindă aria acestor ritmicități în sfera manifestărilor biologice.

Scurt istoric

Fundamentele teoretice

După concepțiile tradiționale hinduse, totul se schimbă după ritmul respirației lui Brahma. În timpul expirației, Brahma creează lumea și totul se manifestă; în timpul inspirației, Brahma resoarbe lumea și totul se dizolvă. Vechea gândire chineză susținea, de asemenea, existența unui ciclu de bază, alcătuit din opoziția a două aspecte: unul, masculin (yang), altul feminin (yin). În antichitatea europeană s-au înregistrat cunoștințe asupra ritmurilor observate în organismele vii încă din secolul al V-lea î.Hr. Astfel, Hipocrate (460-377 î.Hr.), considerat „părintele medicinei”, admitea existența ritmurilor în desfășurarea proceselor biologice. Făcând observații empirice asupra stărilor malade, el ajunsese la concluzia că febra se ma-

nifestă ciclic, din 7 în 7 zile. Își sfătua discipolii să noteze zilele „bune” și „rele” ale pacienților, pentru a ține seama de aceste fluctuații în cazurile când ei trebuiau mai bine îngrijiți. Abia în ultimele decenii ale secolului nostru pe baza cercetărilor din domeniul biologiei, ecologiei și medicinei, cercetările au dovedit că ritmul poate fi considerat ca o manifestare ciclică de bază în întreaga lume vie.

În ceea ce privește modul de funcționare a acestui „mecanism” s-au emis două ipoteze. Prima, care susține existența unui „orologiu” intern capabil de a-și genera propria perioadă independent de influențele mediului înconjurător. A doua, care susține că „orologiu” propriu primește informația din afară, de la o sursă geofizică. Dar cea mai mare parte a cercetărilor susțin caracterul endogen al bioritmurilor, adică prima ipoteză. Procesul ar fi rezultatul unei perioade îndelungate de adaptare, de milioane de ani, care s-a impus în reglarea fenomenelor biologice în raport cu desfășurarea în timp a ciclurilor naturale.

Originile teoriei moderne se găsesc la sfârșitul secolului al XIX-lea, între anii 1897 și 1902, de la cercetarea bazată pe observație. Dr. Herman Swoboda (profesor de Psihologie la Universitatea din Viena), care studiasă periodic variațiile puseelor de febră, a căutat posibilitatea existenței unei schimbări ritmice a stărilor de dispoziție și de sănătate. El a cules informații despre fazele de depresie, accese de febră, tendințe de îmbolnăvire, atacuri de cord, vise repetitive. Astfel, a concluzionat existența unui ciclu fizic de 23 de zile și a altuia emoțional de 28 de zile.

Dr. Wilhelm Fliess (specialist ORL; recunoscut ca numerolog) a făcut, la rândul său, în mod independent, cercetări legate de îmbolnăvirile și decesele pacienților săi. El a ajuns, de asemenea, la concluzia existenței ciclurilor de 23 și 28 de zile. Teoria lui Fliess a stârnit interesul lui Sigmund Freud care i-a

acordat o deosebită importanță în fazele preliminare ale dezvoltării concepțiilor sale psihanalitice. Alfred Teltcher (profesor și inginer la Universitatea din Innsbruck, Austria) a observat la studenții săi existența unor „zile bune” și a unor „zile rele”, atribuindu-le stărilor lor mentale și stabilind un ciclu de 33 de zile.

Dr. Rexford Hersey (psiholog în Pennsylvania, SUA) și-a adus, de asemenea, contribuții, în anul 1920, la fundamentarea acestor teorii.

Variațiile capacităților fizice, intelectuale și emoționale au arătat prin observații că au un caracter ritmic. S-au detectat astfel următoarele cicluri: F: **ciclul fizic**, cu perioada de 23 de zile; E: **ciclul emoțional**, cu perioada de 28 de zile; I: **ciclul intelectual**, cu perioada de 33 de zile.

Oricare dintre cicluri cuprinde câte două faze, care se succed în mod regulat, fiecare dintre ele având o durată egală cu jumătate din perioada ciclului întreg. În cursul unei faze, mărimile cresc și apoi descresc, intersectând axa de zero. Reprezentarea acestor mărimi are ca axă orizontală timpul, iar ca axă verticală valorile calculate după o formulă simplă: $A = \sin a$, cu $a = 360^\circ \times n / T$, unde A reprezintă amplitudinea curbei, n – ziua ciclului, T – perioada în zile.

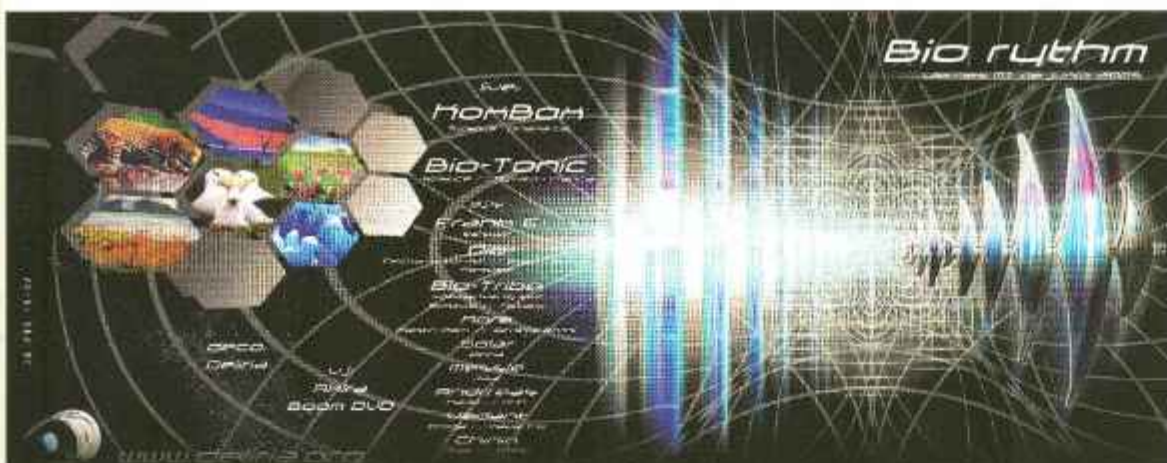
Curbele sunt, evident, sinusoidale, acceptându-se valorile maxime și minime de +1 și -1. Pe tot parcursul vieții ciclurile F, E, I se succed fără întrerupere și cu regularitate, durata fiecăruia menținându-se neschimbată. Calculul timpului la origine se face pentru ziua nașterii, când toate ciclurile sunt considerate la valoarea absolută zero.

O importanță deosebită o au în bioritmologie zilele în care apar treceri de la o fază (+) la o alta (-) și invers. Ele corespund situației când este tăiată axa timpului și poartă numele de „puncte critice” pentru a sublinia caracterul special al stărilor individului în zilele când apar aceste treceri. Ziua critică ar corespunde momentului în care,



Determinarea afinităților pe baze bioritmice

Se pornește de la ideea că între oamenii care au curbe ale bioritmurilor asemănătoare există un acord în gusturile, dispozițiile sufletești și sentimente, manifestat prin simpatie reciprocă, prietenie, afecțiune. Cu alte cuvinte, fazele fiecăruia dintre ciclurile partenerilor se suprapun, mai mult sau mai puțin, în timp. Condiția de suprapunere se realizează între persoanele născute în aceeași zi sau la o distanță de o eră calendaristică (58 de ani și 69 de zile). Dar condiția este îndeplinită pentru ciclurile emoțional și fizic pentru persoanele care se găsesc la o diferență de un an bioritm 23 x 28 = 644 de zile, sau la multipli ai acestuia.



Aplicații asupra bioritmurilor

Cele mai multe exemple arată o utilizare a datelor bioritmice în sport, în industrie și mai ales în întreprinderile de transport, în scopul prevenirii accidentelor. În Elveția, a fost intens utilizată la compania aeriană *Swissair* și în rețeaua de autobuze din Zürich, unde, după introducerea bioritmogramelor ca măsură de prevenire a accidentelor, numărul acestora a scăzut cu 50%. Rezultate asemănătoare au fost înregistrate și la serviciile municipale de transport din Hanovra (Germania). În SUA rezultate apreciabile au fost constatate în cadrul unei societăți de transporturi aeriene cu 28.000 de salariați, ale căror bioritmuri au fost urmărite și prelucrate într-un centru de calcul de la San Francisco. Aplicații au avut loc și în Japonia, mai ales în întreprinderile de transport. Astfel, de exemplu, încă din anul 1968, folosirea datelor bioritmice ale personalului din căile ferate japoneze în scopul micșorării numărului de accidente a dat rezultate favorabile. După o perioadă de experimentare de cinci luni, în care timp s-au testat circa 1.000 de conducători de vehicule, numărul accidentelor anuale a scăzut, până în 1970, cu 30%.

de pildă, filamentul unui bec electric se arde fiindcă a ajuns la limita lui de utilizare. Este de remarcat că arderea lui are loc aproape întotdeauna la o declanșare sau la o întrerupere a curentului electric; în ambele cazuri, șocul (+) sau (-) produs la deschiderea, respectiv închiderea curentului este cauza grădierii filamentului. Cunoșcând perioadele constante ale celor trei cicluri se arată că în cursul unei „ere bioritmice” care cuprinde $23 \times 28 \times 33 = 21.252$ de zile (= 58 de ani și 67 de zile), există 4.327 de zile critice.

O mare atenție se acordă, de asemenea, suprapunerii la diferite perioade de timp a punctelor caracteristice (de maxim sau de minim), aparținând la

cicluri diferite. Apar astfel: punctele simple, punctele duble (suprapunerea a două cicluri) și punctele triple (suprapunerea a trei cicluri). Determinarea acestor puncte necesită însă calcule mai laborioase.

Vom oferi în continuare câteva indicații referitoare la diferitele stări ale unui individ. Ciclul fizic (F), cu perioada de 23 de zile, corespunde variației forței fizice a individului, ușurinței și rapidității mișcărilor, rezistenței sale la acțiunile agenților patogeni. În faza (+), adică în cursul primelor 11,5 zile ale ciclului F, omul se simte viguros și participă cu plăcere la activitățile fizice. El suportă cu ușurință oboseala și suferințele fizice, putând depune chiar și eforturi concentrate, fără a avea neapărat senzația de epuizare. De asemenea, el este mai rezistent la acțiunile diferiților agenți patogeni. În a doua jumătate a ciclului, adică în faza (-), individul este într-o formă mai puțin bună. Rezervele de energie fiind reduse, el are, chiar și la mici eforturi, senzația de oboseală și de slăbiciune. Este sensibil la îmbolnăviri.

Între faze, zilele critice reprezintă timpi în care bascularea dintre aspectele de semn contrar se manifestă prin comportamente ce pot fi nefavorabile individului. În ziua critică Fm, el este pasibil de a avea dificultăți datorită slăbirii potențialității sale

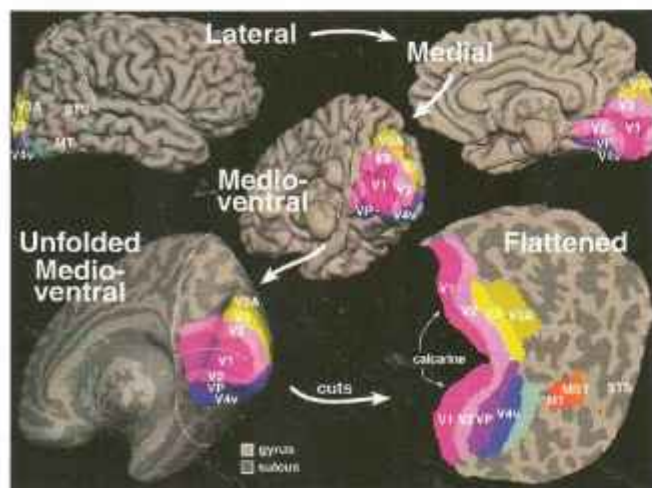
fizice. Ținând seama că în faza (+) individul arde mai multe calorii, se recomandă ca în timpul fazei (-) să-și administreze în mod conștient o dietă care să îi permită o refacere a consumului din faza anterioară, cât și o asigurare a rezervelor pentru faza următoare.

Ciclul emoțional (E), cu perioada de 28 de zile, se referă la variația sensibilității, a sănătății mentale, a dispoziției, a capacității de percepție a lumii exterioare și interioare. Ciclul E corespunde variațiilor suferite de sistemul nervos. În faza (+), adică în primele 14 zile, omul se bucură de o bună dispoziție și este inclinat spre calm și optimism. Se observă influențele favorabile asupra funcționării întregului sistem nervos. Sentimentele, spiritul de cooperare, emotivitatea și alte manifestări ale psihicului sunt mai accentuate. În a doua fază a ciclului, adică în faza (-), individul este sensibil, ușor iritabil, gata de a exploda și în general cu o atitudine negativă nemotivată. Zilele critice reprezintă timpi în care individul trebuie să își controleze cu atenție manifestările nervoase, sub orice formă ar fi ele. În ziua critică Em, situată la mijlocul ciclului, între cele două faze, fiind lipsit de energie, ca urmare a consumului din faza (+), prezintă o slăbire a reflexelor și o capacitate mai scăzută de reacție la stimuli exteriori. O asemenea manifestare se observă și în ziua critică E0, datorită instabilității caracteristice de la o fază la alta.

Ciclul intelectual (I), cu perioada de 33 de zile, influențează vivacitatea spiritului, capacitatea de achiziție a cunoștințelor, memoria, judecata, creativitatea, în general funcțiunile logice și analitice ale gândirii. În prima fază, cea pozitivă, omul învață mai ușor, fără eforturi, ideile îi sunt mai clare, memoria mai bună, spontaneitatea mentală mai vie. Această fază este caracterizată în special printr-o capacitate sporită de creație.

În faza (-), puterea de concentrare este mai slabă; trebuie făcute eforturi pentru asimilarea noilor cunoștințe, care se întipăresc mai greu în minte. În munca intelectuală, omul obosește mult mai repede în această fază decât în cea anterioară. De asemenea, atenția este mai greu fixată, iar rezultatul este un randament scăzut în activitatea intelectuală. În privința zilelor critice, atât în cât și IO corespund unor timpi în care instabilitatea sporește dificultatea în luarea unor hotărâri, mai ales când variantele ce intră în procesul de decizie nu sunt prea diferite între ele.

Text: **Adrian Stanciu**



Olga Delia Mateescu: „Nu-mi plac rol

Holurile întortocheate ale Universității Naționale de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. (Olga Delia Mateescu predă Vorbirea scenică – n.r.) cu studenții și are amabilitatea de a ne dătaoare de actori și regizori prestigioși. Peste tot forfotesc studenții și profesorii. Dacă nu e loc la senatului UNATC, unde ne încuiem pe

„Un actor pe scenă îl simte foarte aproape pe Dumnezeu. În Brazilia, când eram în turneu cu *Trilogia antică*, spectatorii au căzut în genunchi și mi-au spus: *Acum am simțit că există Dumnezeu!*”

– Cine v-a făcut propunerea de a interpreta rolul Otiliei Bărbulescu din telenovela *Secretul Mariei*?

– Mă aflu în vacanță în Germania, când am primit două telefoane de la București. Unul mă invita pentru un rol într-un film chiar a doua zi, celălalt spre a da o probă pentru o telenovelă. Fiindcă a doua zi oricum nu aveam cum să mă prezint la București, dar pentru a doua ofertă puteam să ajung în țară, ea fiind stabilită pentru mai târziu, am acceptat varianta a doua, mai ales că pe dna Ileana Pop, persoana care mă sunase, o cunoșteam de la emisiunile lui Tudor Vornicu. Așa am ajuns să văd scenariul celor o sută de episoade ale serialului *Secretul Mariei*, rolul Otiliei mi s-a părut interesant, mai ales că scenariul avea o tentă polițistă. Așadar, per ansamblu, era ceva diferit de scenariul unei telenovele obișnuite. Eu sunt o mare cititoare de romane polițiste! Am acceptat, conștientă fiind de sacrificarea programului meu.

– Otilia Bărbulescu e un personaj diabolic, intrați ușor în pielea personajelor negative?

– Un personaj presupune întotdeauna o motivație. Nu este vorba că izbutesc neapărat să intru în pielea unor personaje diabolice, ci de faptul că ele au acest conținut. Sigur că un rol negativ atrage după sine privilegiile piezișe ale telespectatorilor, ceea ce mi s-a cam întâmplat la început, dar, în timp, oamenii s-au obișnuit și sunt feliicitat pentru acest rol.

– Telenovelele sunt adesea văzute ca niște producții subculturale, cât de adevărată este o asemenea etichetă?

– Consider că trebuie trasată o linie de demarcație între subcultură și produs comercial. *Secretul Mariei* mi se pare că se încadrează în ideea de produs comercial, cu regulile lui de promovare. Conținutul este desigur tributar comercialului, iar eu când am acceptat acest lucru, l-am acceptat în deplină cunoștință de cauză. Mi s-a părut un rol provocator. Ce e mai de

lăudat, un actor dacă stă degeaba? Dau aceeași atenție acestui rol din *Secretul Mariei* ca oricărui alt rol al meu de pe scena teatrului.

– Este rolul Otiliei cel mai „rău” rol pe care l-ați interpretat?

– Nu. Am mai jucat asemenea roluri, mă refer la Miss Ratched din *Zbor deasupra unui cuib de cuci* – regizor Horia Popescu – dar la acea vreme, când plecam de la spectacol seara, în stația de tramvai eram înjurată de către spectatori, ceea ce nu s-a întâmplat acum la rolul Otiliei Bărbulescu. S-ar putea ca acel rol să fi avut un impact mult mai dur asupra publicului decât rolul din telenovelă.

– Fiindcă tot vorbim despre roluri, care a fost cel mai dificil rol interpretat pe scenă?

– Toate rolurile au gradul lor de dificultate și gradul lor de ușurință. Nu-mi plac rolurile care mi se potrivesc mânășă! Nu mă provoacă, e ceva prea simplu, nu aflu nimic despre mine sau despre lume.



urile care mi se potrivesc mănușă!"

Caragiale". Actrița, și totodată profesoara, Olga Delia Mateescu tocmai și-a încheiat cursurile acorda un interviu. Găsim, cu greu, un loc liniștit și retras în clădirea imensă a celebrei instituții bar, poate e în bibliotecă, dar și acolo e ocupat, dacă nici acolo, găsim într-un final loc liber în sala dinăuntru. Să nu ne deranjeze nimeni!

Ați urmărit-o în rolul Medeei din *Trilogia antică*, în regia lui Andrei Șerban, sau poate ați văzut-o interpretând-o pe Ea în *Audiție pentru Medeea*, scrisă de Olga Delia Mateescu, în regia lui Silviu Jicman, ori poate chiar în *Așteptând la Arlechin*, în regia lui Ion Cojar, sau în *Mașinăria Cehov*, în rolul Ranivskaia. Și dacă nu la teatru, cu siguranță ați văzut-o în *Secretul Mariei*, difuzat la Antena 1. Peste tot, o singură actriță: Olga Delia Mateescu. Un personaj complex și complex care a evoluat și evoluează atât pe scena teatrelor cât și pe micul și marele ecran, dar și la radio.



– Este rolul Olga Delia Mateescu un rol greu?

– Din momentul în care te naști, plăcerea de a trăi devine din ce în ce mai mare pe măsură ce acumulezi izbânzii. Deși am avut momente foarte grele în viață, nu pot spune că nu am avut noroc. Am doi copii absolut minunați – fata e studentă la UNATC, iar băiatul lucrează într-o agenție de monitorizare.

– Sunteți autoarea a câtorva volume dramaturgice, care sunt ingredientele unei piese de succes?

– Nu le cunosc. Eu scriu conform propriei mele personalități, nu am scris și nu scriu la comandă, m-am apucat să scriu pentru că la un moment dat am simțit nevoia să scriu teatru. Am peste 10-15 piese, dintre care s-au jucat câteva. Am avut experiența punctului de vedere al dramaturgului, dar și pe cea a regizorului, adesea în divergență cu perspectiva actorului. Cu această ocazie mi-am

îmbogățit mijloacele de a aborda teatrul. Am avut chiar prilejul să joc în propria-mi piesă.

– De-a lungul vremii ați cunoscut diverse personalități culturale, puteți să-i evocați un pic?

– L-am cunoscut pe Tudor Vornicu, m-a invitat la o emisiune de a sa, apoi am început să colaborez cu el. Personalități pe care le-am întâlnit sunt numeroase, numai la TNB l-am avut drept colegi pe actori foarte mari și foarte buni cum erau Gilda Marinescu, Irina Răchiteanu-Șirănu, Gheorghe Cozorici, Marcela Rusu, Silvia Popovici, Emanoil Petruț, George Constantin și mulți alții. Am cunoscut multe personalități ale teatrului românesc. Am prins momentul în care încă în școală se mai zicea profesorului: *maestre*. Eu acum nu mai pot spune *maestre* decât unui singur om, domnului Radu Beligan, iar în școală practic nu mai există acest cuvânt pe buzele studenților.

– Predați cursuri de *Vorbire scenică*, cum îi simțiți pe tinerii studenți de la actorie? Sunt ei cu adevărat speranța teatrului românesc?

– Păi, dacă ar trebui să dau nume, atunci aș spune că jumătate dintre studenții anului IV sunt extrem de talentați, la fel la anul III și II, nu-i cunosc încă pe cei din anul I. Ceea ce este cu adevărat problematic îl reprezintă modul de absorbție a acestor studenți, care chiar sunt mici briliante, de către teatrele românești. Ei își găsesc un loc într-o piață a teatrului în care instituțiile sunt anchilozate, iar tinerii trebuie să lupte enorm și să-și facă proiecte personale – pe asta se bazează foarte mulți dintre ei – conștienți fiind că din această școală (UNATC – n.r.) ies șomeri de lux.

foto: Alice Claudia Gherman

foto: Robert Hancianec și arhiva

Mădălina M

„E din ce în ce mai greu să-ți faci loc



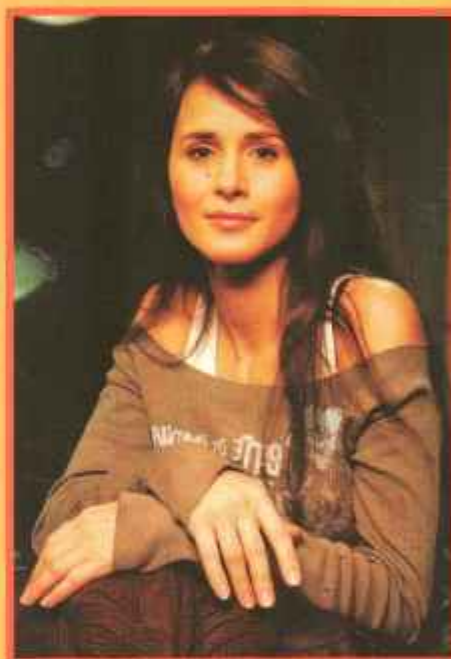
Manole:

printre «lighioane»



Răspunzând fanilor, Mădălina Manole se întoarce cu muzici și ritmuri pop cu accente rock, ca „o solistă mai matură vocal”. În rest, admirabil de tânără, de proaspătă și de plină de viață, Mădălina se redescoperă pe sine cu o nouă filosofie, al cărei slogan este: „Să fac din trecerea timpului un aliat”. Ea revine în forță cu cea mai recentă și mai importantă investiție a sa: chitara cu ajutorul căreia a interpretat cântecele celui de-al nouălea CD al său, care va ieși în curând pe piață.

vip



▼ Există fan cluburi Mădălina și o asociație culturală care vă poartă numele, iar pe site-ul dv. se vorbește că ați făcut mai multe opere de caritate. Spuneți-ne câte ceva despre fiecare dintre aceste lucruri.

— În 1991 s-a înființat primul fan club la Roman, ca urmare a dorinței fanilor mei, apoi, dacă îmi aduc bine aminte, al doilea la București și, într-un final, în foarte multe alte orașe. Îmi face o mare bucurie să mă întâlnesc o dată pe an cu ei aici, în București, unde avem și un sediu, ca să-l cunosc, să le aflu părerile, să iau pulsul carierei artistice pe care începam s-o construiesc cu fiecare melodie care ajungea pe buzele lor. Fanii primesc mereu informații despre mine de pe site-ul meu www.madalina.ro. În 1997 s-a înființat Asociația Mădălina Manole, prin care de multe ori am ajutat case de bătrâni sau orfeline cu donații (haine sau bani), dar, bineînțeles, am și cântat de multe ori în concerte organizate în scopuri caritabile. Asociația se ocupă cu promovarea și lansarea materialelor mele muzicale și își propune să sprijine tineri talentați care vor să reușească în muzică.

▼ **Ați fost controlor de trafic la aeroportul Otopeni. V-ați aflat vreodată printr-o situație limită? Cum comentați catastrofele aviatice ale anului 2005 – a crescut riscul zborului cu avionul? Ați păstrat legături cu foștii colegi? Aveți nostalgii față de acea perioadă?**



Am surprins-o pe Mădălina Manole în Studioul Sahia unde înregistrează cel de-al nouălea CD

– Este o meserie frumoasă și dificilă. Siguranța zborului cu avionul depinde în mare măsură de toate departamentele dirijării traficului. Catastrofele aeriene provocate de neatenția celor de la dirijarea traficului

au fost foarte rare de-a lungul timpului, problemele tehnice ale aparatelor de zbor și condițiile meteo sunt cauza celor mai multe dintre accidentele aviatice. Oricum, zborul cu avionul este o necesitate și de multe ori e mai sigur decât alte variante de transport. Eu

am fost patru ani controlor de trafic auxiliar, după ce absolvisem o școală specială la Băneasa. Păstrez o amintire dragă acelei perioade din viața mea și atunci când m-am decis să renunț la meseria asta pentru a mă ocupa în totalitate de muzică nu mi-a fost ușor deloc. Mi-am revăzut colegii în câteva ocazii, iar cu câțiva vorbesc și azi, când trec prin aeroport.

– **Ați mărturisit că scriitoarea dv. preferată este George Sand. Credeți că în România de azi o femeie are nevoie de disimulare ca să răzbată?**

– Celebra scriitoare franceză, atât de comentată și criticată în decursul secolului al XIX-lea, rămâne favorita mea poate și pentru că mă regăsesc, într-o anumită măsură, în diferite perioade ale vieții ei. Eu cred în puterea femeii care în numele iubirii poate să „mute stelele”, cred și în frumusețea unică de pe chipul femeii care se simte iubită, dar nălales cred în inteligență, profunzimea, seriozitatea și dorința femeilor de a dovedi că sunt capabile. Românele au toate aceste calități și, în plus, au far-

mecul unei frumuseți aparte. Dacă e nevoie de disimulare sau nu, este o opțiune a fiecărei femei oriunde în lume. Fiecare decide pentru sine ce arme să folosească, dacă se luptă cinstit urmând o cale dreaptă sau

trisează alegând promiscuitatea.

– **Ce femei admirați?**

– Am admirat-o mult pe Lady Diana, pentru forța de a rămâne ea însăși, o admir pe Céline Dion pentru seriozitatea și puterea de a transforma toate visele ei în realitate și pe Julia Roberts pentru naturalețea și imensul ei talent actoresc.

– **V-ați lansat cu muzica folk înainte de 1989, în plin comunism, și ați avut succes, împreună cu alți soliști de excepție. A fost comunismul un catalizator pentru muzica bună?**

– Comunismul a fost un „catalizator” al căutării și goanei noastre disperate în găsirea unei căi libere către mesajul profund din orice domeniu, dar mai ales al celui din artă. Cu cât era mai strânsă cureaua, cu cât eram mai „înghesuiți”, cu atât ne doream mai tare să „respirăm”. Am rămas cu nostalgia perioadei mele de adolescență, când luam chitara cu mine și plecam prin țară să le cântăm oamenilor. Cenaclul *Serbările Scântei Tineretului* a fost prima scenă pe care am urcat alături de multe nume sonore ale artei din România. Primele mele compoziții de muzică folk erau pe versuri de Eminescu, Goga și Radu Stanca. Sunt mulți artiști care au avut vârful de carieră în acea perioadă.

– **De ce se fac atât de rar concerte cu soliști? Există o viață muzicală autentică azi în România?**

– Mai trebuie să treacă un timp până când vom putea spune că avem o viață muzicală autentică, până când se va crea un circuit bine pus la punct în care, odată intrat ca artist cu potențial, să te poți exprima și afirma. Deocamdată, am senzația unei jungle în care oricine intră și face orice e nevoie, numai ca să se miște prin ea și ca să se numească peste noapte „vedetă”.

E din ce în ce mai greu să-ți faci loc printre „lighioane”, dar întotdeauna un „urlet” consistent răzbate mai ușor, se face auzit și chiar respectat. Trebuie doar să fii conștient că ai plămâni. Cât despre concerte, un cuvânt de spus ar trebui să-l aibă organizatorii, care din păcate sunt destul de puțini și, în plus, sunt dezavantajați de companiile dornice de reclamă care oferă gratuit diverse spectacole în aer liber. Asta nu înseamnă că nu se organizează concerte la care oamenii vin să își vadă artistul preferat. Numai că frecvența lor nu mai e cea de odinioară.

– **Pe forumul dv. există opinii care pun într-o opoziție ireconciliabilă „muzica blondelor” și muzica bună...**

- Talentul nu stă în culoarea părului ci, în „culoarea” timbrului vocal, adică în personalitatea vocii unui interpret care e recunoscut imediat ce începe să cânte. Există cântărețe foarte blonde și foarte talentate. La noi situația nu e prea... roz, ca să glumim puțin tot în registrul coloristic. „Artiste” noastre blonde fac o mare confuzie, încurcând meseria de interpret cu cea de manechin sau chiar cu cea de prostituată. Desigur, un cântăreț trebuie să știe și să danseze, și să joace puțin teatru și chiar să alba ceva din condiția fizică a unui atlet. E important să alba și o doză de sex-appeal, dar din toate cu măsură. Cântărețele blonde din România stau prost cu doza! Au rămas puțini cei care ascultă o anumită muzică, pe care și-o doresc și pe care o aleg după gustul lor din magazine sau de pe net. Cei mai mulți sunt ascultători de ocazie, care asimilează exact ceea ce li se dă la radio sau la televizor. De aici începe drama prin manipulare. Despre tendințele muzicale e greu de emis o ipoteză și nu vreau să mă hazardez. Nu știu ce ne va aduce trecerea timpului. Poate o „curățenie generală” în zona muzicii dance și o revenire la muzica pop de calitate.

- Presa mondenă a marcat momentul despărțirii dintre dv. și fostul prieten, muzician și el, făcând aprecieri asupra felului în care v-ați fi purtat pe durata acestei relații. Cu ce sentimente citiți articole de felul acesta?

- Nu știu despre ce este vorba, n-am nici cea mai vagă idee, dar nu mă mai mir de mult și m-am obișnuit să-mi „spună” presa mondenă ce se întâmplă de fapt cu mine și în viața mea personală. Din ziare am aflat la un moment dat că nu știu ce mare om de afaceri îmi e amant sau mai știu eu ce fotbalist în vogă atunci îmi era prieten. Am mai aflat că am avut probleme mari cu băutura sau că mi-am vândut florile pe care le promisem la concerte pentru că erau prea multe. Tot din ziare aflu că sunt ori plină de fițe, ori bălbăită. Că sunt răutăcioasă, nefericită, disperată, și lista ar putea continua la nesfârșit. Acum, iată, aflu că m-am despărțit de prietenul meu. Aștept să aflu că mă droghez sau că nu știu ce operație estetică mi-am făcut de arăt așa de bine! Nu mi-a fost ușor nici mie, dar mai ales părinților mei, care nu înțeleg întotdeauna acest stil murdar de a face „presă mondenă”. Nu înțeleg de unde atâta disperare și goană după articole de

mahala făcute doar ca „să mai vedem ce zic apropiații despre x sau despre y, cum îl mai bîrfesc”. În cele din urmă, cei care declanșează astfel de răutăți sunt tot colegii de breaslă, apropiați, cei care au frustrări, invidii, sau nu au alte preocupări decât bârfa de pe tușă. Prea mulți și-au dat cu presupusul despre viața mea, în anii în care statutul meu era de femeie căsătorită, și văd că au o grijă și acum. Nu-mi rămâne decât să zic asemeni lui Hristos: „Iartă-i, Doamne, că nu știu ce fac” și să-mi văd mai departe de drum. Până la urmă „viața bate filmul”, nu?

- Cum vi se pare România în care trăim?

- Un pământ frumos, binecuvântat de Cel De Sus, dar cu un popor derutat, disperat, manipulat. Un popor aflat în căutarea unei identități noi. Și drumul e lung! Și al naibii de dificil!

- Care sunt planurile Mădălinei Manole: mai mult folk, mai multă muzică ușoară? La ce lucrați acum?

- Planul meu e unul simplu și clar, să compun și să cânt ce vreau și ce-mi place acum: o muzică pop de calitate, cu accente rock, o muzică interpretată de instrumentiști buni și cu o Mădălina Manole mai matură vocal, mai sigură pe ea și cu o altă stare de spirit. Noua mea filosofie de viață este să fac din trecerea timpului un aliat. Mă pregătesc ca vremea care trece peste mine să mă lase mai liniștită, mai împăcată cu mine însămi. Să fiu mai senină și la fel de iubitoare de oameni. Aproape am terminat al nouălea album și pregătesc zece cântece noi pentru admiratorii mei. Sunt mulți care așteaptă noutăți de la Mădălina și anul acesta le vor avea în sfârșit.

- Ați dat în urmă cu câțiva ani un pronostic legat de viața personală și anume că în cinci ani veți avea un copil, indiferent dacă veți fi recăsătorită sau nu. Ce rol au copiii în viața unei femei? Dar în a dv.?

- (râde) Și au trecut acești cinci ani sau mai am timp să câștig pariul? Toate la timpul lor. Da, categoric voi avea un suflet lângă mine pe care să-l pot numi copilul meu, indiferent dacă îl voi crește singură sau voi avea un partener de viață care să vrea să mi se alăture. Abia atunci voi spune că într-adevăr pot muta stelele. Mama rămâne unul dintre cele mai frumoase cuvinte de pe Pământ.

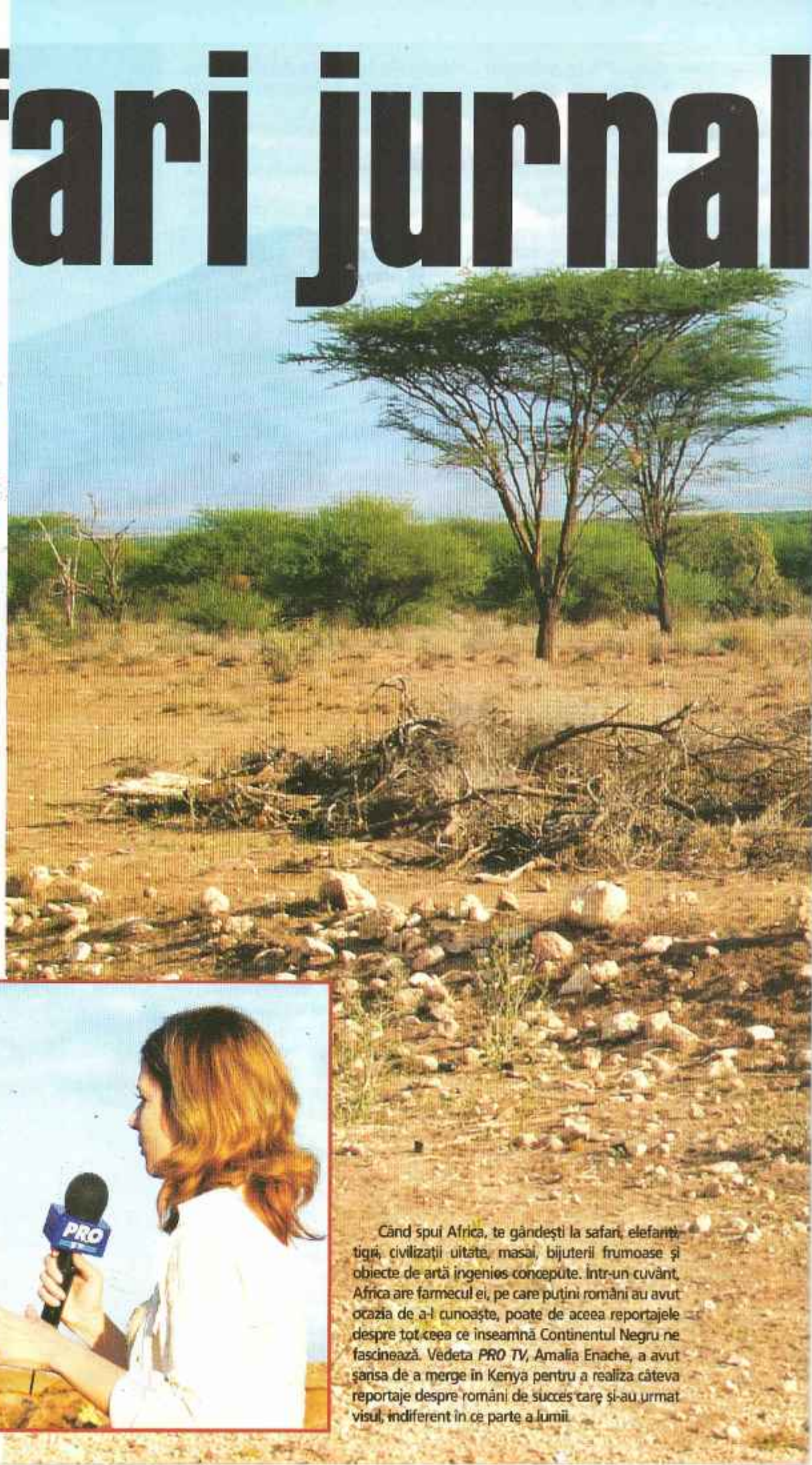
Interviu de Dana Zarojanu

Foto: Robert Hancianec



Safari jurnal

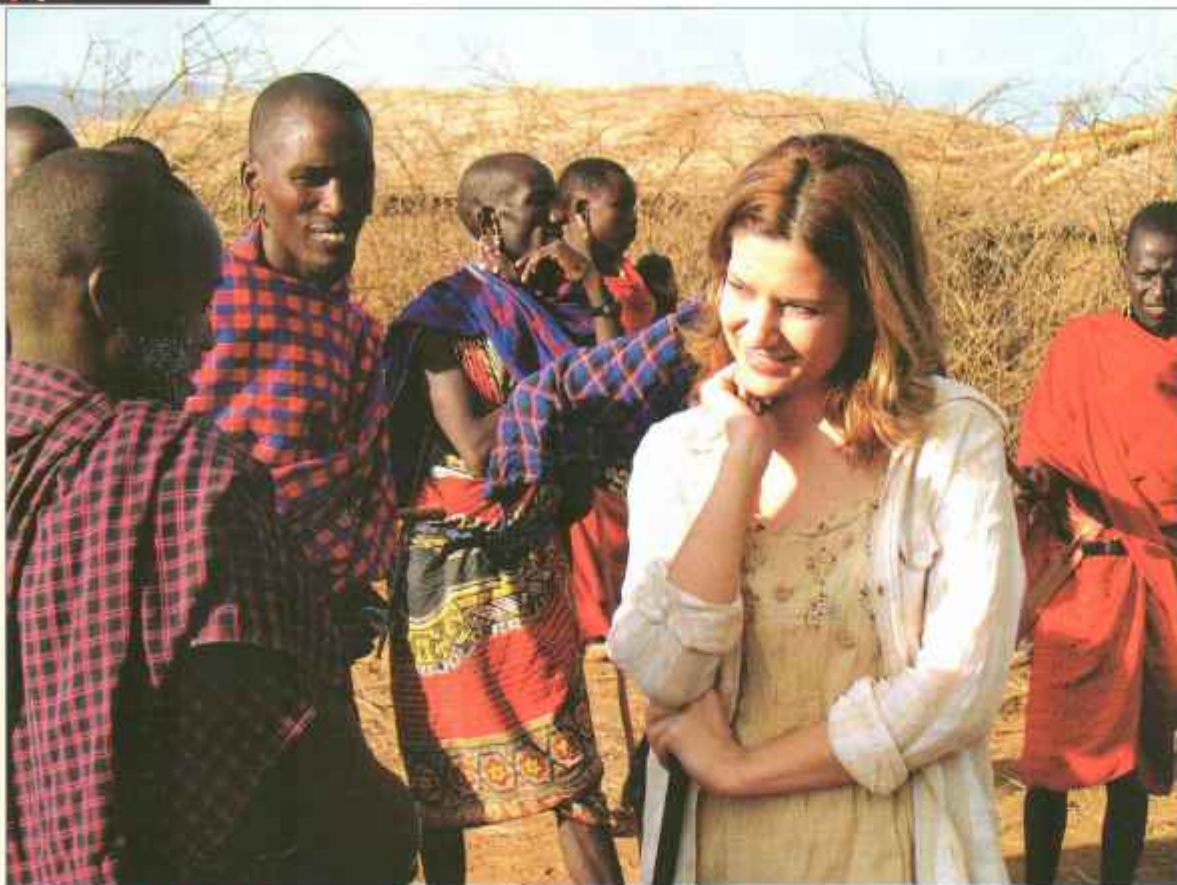
Este ideal pentru un reporter să găsească subiecte interesante și, mai ales, să apuce să le realizeze în timp util. Să faci un reportaj despre românii care au reușit să se descurce chiar și în Kenya este o provocare pe care Amalia Enache a acceptat-o și a finalizat-o cum nu se poate mai bine. Reportajul despre triburile de masai care au auzit de Mutu și cel despre conaționali noștri care și-au urmat visul chiar și în Africa au însemnat patru zile de filmări pe care vedeta **PRO TV** nu le va uita prea curând. Și nu trebuie uitat ceva: materialele au fost pline de culoare și au stârnit un viu interes în rândul publicului.



Când spui Africa, te gândești la safari, elefanți, tigri, civilizații uitate, masai, bijuterii frumoase și obiecte de artă ingenios concepute. Într-un cuvânt, Africa are farmecul ei, pe care puțini români au avut ocazia de a-l cunoaște, poate de aceea reportajele despre tot ceea ce înseamnă Continentul Negru ne fascinează. Vedeta **PRO TV**, Amalia Enache, a avut șansa de a merge în Kenya pentru a realiza câteva reportaje despre români de succes care și-au urmat visul, indiferent în ce parte a lumii.

istic in Kenya





Triburile masai au auzit de Mutu

Viața, alături de tribul de masai

Amalia aflase despre povestea în Kenya a fotografului român Radu Sighet, (șef birou foto Reuters pe 18 țări), și mai avea cunoștință de existența unei alte persoane de origine română, Joseph Schwartzman, care și-a făcut o avere colosală acolo. La numai o săptămână după ce a făcut aceste propuneri șefilor săi, Amalia era deja în avion, pregătită „din toate punctele de vedere, de la vaccinul obligatoriu împotriva febrei galbene, până la contactarea persoanelor pe care urma să le filmez.” „A fost o călătorie lungă, aproape trei ore până la Amsterdam, două de escală acolo și încă 10 ore până în Kenya. La dus a fost cum a fost, că m-am uitat la filme și am ascultat muzică, dar la întoarcere a fost mai greu, deoarece

eram nedormită și a trebuit să vizionez în avion tot ce am filmat acolo și să scriu cu pixul pe hârtie, ca să pot intra direct în montaj la întoarcere”. își amintește reportera. A stat în Kenya patru zile pe care a încercat să le fructifice la maximum și a reușit. A luat legătura prin e-mail cu persoanele care o interesau și a stabilit întâlnirile, iar la tribul de masai a reușit să ajungă datorită lui Radu Sighet, om de presă, care a înțeles că e momentul să dea dovadă de solidaritate de breaslă. Un important sprijin a primit și din partea Ambasadei României în Nairobi.

A realizat mai multe reportaje acolo despre Radu Sighet și Joseph Schwartzman, om de afaceri de origine română, patronul unei firme de construcții metalice exportate în toată lumea, construcții de șosele și o companie de telefonie mobilă. Dar și despre un trib de masai și o demonstrație amuzantă împotriva noii Constituții, mișcare care amenința să se transforme într-una violentă. „Susținătorii «portocalei» au pornit spre cei ai «bananei». Portocala era simbolul electoral pentru nu, iar banana pentru da. Eu mă amuzam, pentru că dacă îi întrebai pe cei cu portocalele, dacă mai mănâncă banane, răspundeau că de două luni n-au mai pus gura și nici nu mai mănâncă niciodată!!!”

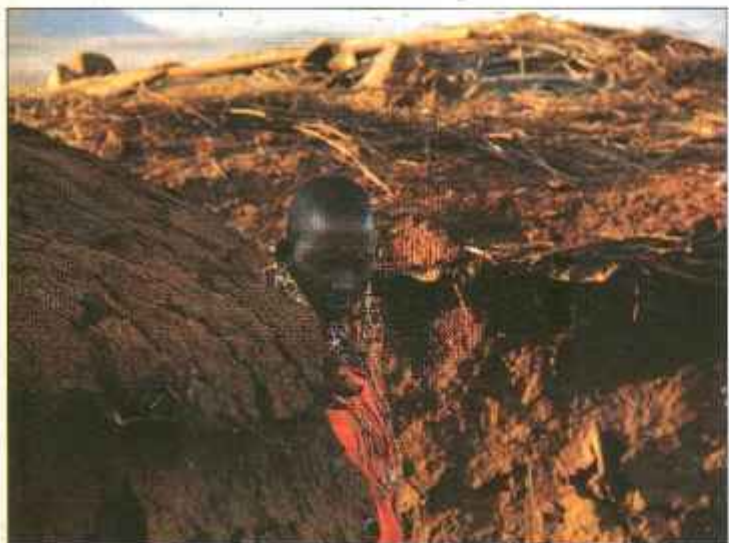
Cea mai interesantă experiență a fost, de departe, cea trăită alături de tribul de masai. De când a plecat din București a dorit să poată merge într-un astfel de trib și iată că visul i s-a împlinit. A stat o zi alături de ei, timp în care au discutat multe lucruri: „Am vorbit despre mâncarea lor, în principal constituită din lapte amestecat cu sânge luat de la jugularele vitelor. I-am întrebat de ce nu vânează și nu cultivă pământul (fiindcă li se pare o crimă împotriva naturii). Am atins chiar și delicatul subiect al viații sexuale (fetele gustă din fructul camal încă de la nouă ani, au trei parteneri până la prima menstruație, când sunt măritate automat cu bărbați de 30-35 de ani, iar bărbații pot avea oricâte neveste vor, totul e să strângă zece vite pentru fiecare femeie). Am discutat inclusiv politică, ei fiind înainte de referendumul pentru o nouă constituție. La trib, în afară de cel care auzise de Mutu, nimeni nu știa nimic despre România.” Chiar dacă mulți ar caracteriza stilul lor de viață drept primitiv, Amalia este de părere că „Stilul lor de viață este diferit de al nostru și foarte apropiat de natură, respectând toate etapele esențiale în viață.”

În cele patru zile petrecute acolo, a fost atât turist, cât și jurnalist. Nu conta că venea din România, acolo oamenii sunt curioși și încântați de simplul fapt că ești alb, nu contează exact din ce țară vii. A încercat lucruri noi: a făcut safari și a văzut bivoli, zebre, antilope, elefanți, chiar și lei și a mâncat carne de crocodil. Așadar, a avut ce povesti la întoarcere. Cu ce s-a întors în bagaj? Cu suveniruri: foarte multe bijuterii de la masai și o poșetă africană foarte veche, din lemn, cu materiale interesante și cu amintiri de neuitat pe care le va păstra în suflet.

Pe oriunde s-ar duce, Amalia nu e nicăieri un turist specific, pe care îl duce ghidul unde vrea el. De altfel, chiar ea mărturisește: „Oriunde mă duc, iese la iveală tot jurnalistul din mine, curios mai degrabă să vadă cum trăiesc oamenii, decât «pietre» încărcate de istorie.” Prezentatoarea de la PRO TV nu se poate hotărî care i-a fost cea mai dragă destinație de până acum, chiar dacă a mers prin toată Europa și America în căutare de subiecte interesante. Iar pe viitor vrea să ajungă în America de Sud, India și Japonia, tot în „interes de serviciu”.

text: **Raluca Șeinoiu**

foto: **arhiva PRO TV**



TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

REG.



TM



Softwin, o companie românească multinațională

Made in Romania, scrie pe produsele Softwin din Franța, Germania, SUA, Spania, Marea Britanie ș.a. Nu este o glumă, este o realitate de care ar trebui să fim mândri, fiindcă produsele unei companii românești de software au căutat în țări cu tradiție în domeniul IT&C. Revista americană *Business Week* a realizat un *cover story* despre cele mai proeminente firme din Europa de Est, cele care vor avea succes și în perioada următoare, și, alături de o companie din Ungaria și una din Polonia, se numără Softwin din România. Cosmin Mareș, PR-manager al Softwin ne-a dat detalii privind succesul internațional al firmei pentru care lucrează.

Despre Softwin se poate spune că figurează la capitolul români fericiți. Atenție! În România și peste hotare, totodată. Lucru rar și cu atât mai prețios. Este o firmă 100% românească, dar, ca de obicei, a trebuit să se remarce mai întâi în afara țării pentru a o recunoaște și românii drept o companie de valoare. Mai exact, Softwin a exportat la început soluții IT la francezi, germani ori americani și de patru-cinci ani a pătruns și pe piața românească. Softwin are acum dimensiuni internaționale fiind un grup românesc de firme extins și pe alte meridiane. Mari succese le au produsele Softwin în Franța, unde au locul întâi în topul vânzărilor, locul III în Germania, o treime din piața thailandeză de produse antivirus o deține Softwin, filiale ale companiei sunt deschise în SUA, în Spania, Marea Britanie, în Germania și urmează să se deschidă o nouă filială, cel mai probabil în Japonia. Dar prin ce este recunoscută firma? Există cinci divizii, dintre care una este divizia de securizare a datelor, cea care a scos

„Suntem printre primele companii românești care au devenit o multinațională, pentru noi lucrează peste 70 de englezi, americani, germani în filialele noastre din țările vestice. Chiar și aici, în România, avem angajați un polonez, un finlandez, o fată din Japonia și una din Cehia”, povestește Cosmin Mareș.

celebrul program antivirus *BitDefender* – program care a obținut locul I în studiile realizate de *Brand Academy*, fiind cea mai răspândită marcă românească de pe Internet. De asemenea, în 2003 a primit premiul Informatic for Society Technology – *IST Prize* – acordat de către Comisia Europeană și 14 academii naționale, premiul fiind conferit pentru tehnologie și potențial de piață. Mai adăugați la aceasta primul loc în topul celor mai bune zece soluții antivirus la nivel mondial, realizat de către revista americană *PC World* și imaginea *BitDefender* e completă. Anul trecut, clienții finali ai *BitDefender* au cumpărat în valoare de 30 de milioane de dolari, iar pentru anul acesta se speră la 100 milioane de dolari. „A fost un succes răsunător, soluția oferită de către noi fiind mai tare decât Norton și McAfee. A fost o comparație calitate-preț și am ieșit cu punctaj maxim și la tehnologie și la preț”, declară cu mândrie Cosmin Mareș. Soluția *BitDefender* se adresează în special firmelor mari, IMM-urilor și mai puțin utilizatorilor de

acasă. O altă divizie importantă la Softwin este *Call Centerul*, unde 200 de cameni asigură servicii pentru clienții *Connex-Vodafone*, *Orange*, *UPC*. De asemenea, divizia de software educațional este și ea puternic dezvoltată. „Au scos de curând un DVD cu *Gazeta matematică* în format electronic de la 1825 până în 2004. Prin urmare, se pot accesa problemele matematice de la 1825 până acum doi ani. În plus, cei de la software educațional sunt implicați într-un proiect de informatizare a învățământului britanic. *BBC* a organizat o licitație în acest scop și din 300 de companii participante au fost alese 25 care să participe la publicitații și proiecte, iar dintre acestea 25, 24 sunt britanice, cea cu numărul 25 suntem noi, Softwin,” declară Cosmin Mareș. Nici diviziile de dezvoltare de software la cheie respectiv cea de consultanță IT pentru probleme de business nu sunt mai prejos la Softwin, având în vedere că au drept client pe BCR, căruia l-a oferit un proiect – *Sisteme de Management al Activităților de Marketing și Vânzări*. Ca orice companie care se respectă, Softwin se gândește și la viitor: o posibilă achiziție de noi distribuitori din afara României, întărirea poziției pe piața autohtonă, deschiderea de noi laboratoare de cercetare în țară. „Anul trecut am deschis două centre de cercetare la Cluj și la Iași, vom deschide și unul la Timișoara. Angajăm tineri foarte buni pe competențele de care avem nevoie. Le creștem foarte mult abilitățile, ei având posibilitatea unei cariere internaționale, fiindcă de pildă *BitDefender* se luptă de la egal la egal cu marii jucători mondiali. Automat trebuie să fim la același nivel cu ei, de aceea participăm cu oamenii noștri la târguri internaționale, seminarii tehnologice etc. Noi ne-am bazat și ne bazăm pe capacitățile noastre tehnice, știut fiind că românii sunt recunoscuți la nivel internațional pentru aceasta”, mai spune PR managerul Softwin. În 2005, Softwin SRL a înregistrat numai în România o cifră de afaceri de 18 milioane de dolari. Să nu uităm însă că din grupul Softwin mai fac parte și Softwin GmbH Germany, Softwin LLC USA ș.a.m.d.



SIVECO România atacă piețele din Bulgaria, Croația și Ucraina

De 14 ani încoace pe piața de IT&C din România și-a înălțat capul ca dezvoltator, furnizor și integrator de soluții *EAS*, *eLearning*, *eHealth* și *eBusiness* o firmă de top – **SIVECO România**. Dacă în 2005, firma a înregistrat la nivel regional o cifră de afaceri de 37,6 milioane de dolari, adică o creștere anuală de 40%, pentru anul în curs previziunile sunt de asemenea optimiste, așteptându-se o creștere de 20%. **SIVECO România** deține 18,7% din piața locală de *EAS* și o cotă de 9,2% din piața locală de servicii IT.



pe care **SIVECO** intenționează să le dezvolte și în afara țării, în plus celor 450 de angajați actuali îi se vor adăuga alți 200. „În condițiile aderării României la UE, vom încerca să consolidăm mai departe strategia de abordare a proiectelor internaționale. Aderarea la UE va influența major investițiile în IT. Companiile autohtone vor trebui să se alinieze la cerințele de calitate și competitivitate impuse de comunitatea europeană și internațională. Potrivit IDC, piața IT&C globală va înregistra în 2006 o creștere moderată de aproximativ 5,5%, ceea ce va forța responsabilii cu dezvoltarea să se gândească la noi produse și servicii, dar și la stabilirea de noi relații de colaborare cu industria și comunitatea. Conform aceluiași studiu, piața ERP a fost în 2004 de 35,36 milioane de dolari, iar pentru perioada 2005-2009 se anticipează un ritm mediu de creștere de 19,7%”, susține Anca Crahmaliuc.

Text: **Alice-Claudia Gherman**

Într-o **arhiva Softwin** și **SIVECO**

Din 1994 până în prezent, **SIVECO România** a lansat cel puțin o nouă versiune pe an a tuturor componentelor **SIVECO Applications**. Noile versiuni au fost determinate de necesitățile beneficiarilor, modificările de legislație și schimbările la nivelul tehnologiei informatice. „Soluțiile noastre sunt cea mai bună opțiune pe piața românească, atât din perspectiva multifuncționalității oferite cât și din cea financiară. Sunt perfect adaptabile putând fi modelate după specificul fiecărei organizații, indiferent de mărimea și industria în care activează aceasta. Am investit întotdeauna în cercetare-dezvoltare și rezultatele au

„**Sperăm să reușim să duplicăm proiectele noastre de succes în țările din regiune: Bulgaria, Ucraina, Croația, astfel că, în 2006 ne vom axa pe extinderea rețelei de parteneri atât locali, dar mai ales internaționali.**”

fost pe măsură”, crede Anca Crahmaliuc, *marketing manager SIVECO România*. Actualmente, compania are 450 de clienți locali, peste 10.000 de licențe vândute, numeroase premii și recunoașteri din partea industriei locale sau a unor publicații de prestigiu. Printre premiile și distincțiile cu care se mândrește echipa **SIVECO** se numără: Premiul pentru cel mai bun soft aplicativ (din categoria sa) la **BINARY 2003** pentru **SIVADOC** sau **Best EAS Software Applications**, **BINARY 2004** pentru **SIVECO Applications**. Pentru 2006 managementul firmei intenționează să intensifice planurile de cercetare dezvoltare în direcția *eLearning*, *eHealth* și *eBusiness*

Terapia se face cu Dilatan și Fosypriil

Terapia, cel mai mare producător și exportator de medicamente din România, a lansat pe piață două noi produse: **Dilatan MR** și **Fosypriil**, indicate în tratamentul și profilaxia bolilor de inimă. **Dilatan MR** conține trimetazidină (35 mg) și are indicații terapeutice în cardiologie (tratamentul pe termen lung al bolii coronariene – profilaxia crizelor de angină pectorală), în ORL (tratamentul simptomatic al afecțiunilor cohleo-vestibulare de origine ischemică: vertij și acufene) și în oftalmologie (tulburări corio-retiniene de origine vasculară). **Fosypriil** conține fosinopril (10 mg și 20 mg) și este un medicament dedicat tratamentului hipertensiunii arteriale, singur sau în asociere cu alte antihipertensive (cum sunt diureticele tiazidice). **Fosypriil** oferă protecție pe termen lung dincolo de controlul tensiunii arteriale: cardiovasculară, cerebrală și renală. ■



Prevenirea ITS și HIV/SIDA în unitățile MAPN

Ministerul Apărării Naționale a demarat acum doi ani un proiect amplu de instruire a tinerilor militari în termen asupra incidenței ITS&HIV/SIDA. Astfel, cei care execută stagiul militar obligatoriu de un an, cu vârsta cuprinsă între 19 și 25 de ani, au fost educați în vederea însușirii unui comportament sexual responsabil. Tinerii militari au fost îndrumați să folosească prezervativul corect și au primit informații privind prevenția bolilor cu transmisie sexuală. ■

RECLAME CARE NE COAF

Carmen Harabagiu: „Viitorul aparține tehnologiei digitale”

Carmen Harabagiu este de două luni noul Country Manager HBO România, care răspunde de managementul canalelor deținute și promovate de HBO în România. HBO distribuie în România HBO, Cinemax și Cinemax 2, unicele canale Pay TV premium și promovează canalul de acțiune și aventură AXN. Ca principal reprezentant al canalelor HBO, responsabilitățile ei includ prezentarea ofertei celor trei canale și asigurarea legăturii cu furnizorii de servicii prin cablu și satelit. Carmen Harabagiu raportează direct lui Aleksander Kutela, directorul regional al canalelor HBO din Polonia, România și Bulgaria. Noul Country Manager al HBO a absolvit Facultatea de Automatică și Calculatoare din cadrul Universității Politehnice București și deține un MBA la Open University Business School din Marea Britanie, obținut în 2003.



▼ Deși v-am citit CV-ul, aș dori să ne dați mai multe informații despre cum ați ajuns la HBO, înainte de a deveni Country Manager?

– Am făcut parte din prima echipă HBO în România, cea care a și lansat HBO în țara noastră. Inițial am făcut parte din departamentul de selecție-achiziții de programe. În anul 2000 am fost solicitată să fac parte din echipa regională (cea care are sediul la Budapesta), mai exact în departamentul de programe pentru toate țările din Europa Centrală și de Est (unde există HBO și canalele din portofoliu) și dezvoltare de noi teritorii și canale.

– Dv. ați venit la HBO acum în calitate de Country Manager HBO Romania, ați construit o echipă nouă sau lucrați cu cei de până acum?

– Nu este o echipă nouă. Oamenii pe care i-am găsit aici sunt extrem de dedicați și creativi. O echipă de profesioniști și pasionați în adevăratul sens

Proiectele pe anul 2006, includ lansări de noi canale, la momentul potrivit.

al cuvântului. O echipă de perfecționiști. O parte dintre ei sunt încă de la începuturi în HBO – ca și mine.

– Zece ani de experiență în domeniul televiziunii înseamnă zece ani de reguli și învățăminte proprii, care este filosofia dv. de afaceri? Aveți o filosofie managerială, cum sună ea?

– Strategia mea se bazează pe principiul participativ, pe lucrul în echipă. Consider esențială libertatea de creație, comunicarea deschisă în ambele direcții. Am standarde înalte atât pentru propria performanță, cât și pentru echipa pe care o conduc. În viață? Familia e pe primul plan, iar cea mai mare realizare a mea este fiul meu, Viad. În rest, muncă, muncă susținută. Consider că toți avem de învățat în fiecare drum pe care-l parcurgem.

– Care sunt obiectivele principale ale HBO Romania?

– Principalul obiectiv în noua mea calitate de Country Manager al HBO Romania este să dezvolt notorietatea și reputația brand-urilor HBO în România, folosind experiența internațională și etica de afaceri pe care le-am acumulat până acum. Responsabilitățile mele vor include și prezentarea ofertei celor trei canale (HBO, Cinemax, AXN) și asigurarea legăturii cu furnizorii de servicii prin cablu și satelit.

– Mai sunt încă români care urmăresc programele HBO fără a plăti abonament?

– Din păcate, da. Totuși, spre deosebire de anii anteriori, rata pirateriei a scăzut considerabil. Anul acesta dorim să sporim numărul/calitatea lobby-urilor și a colaborării cu organisme autorizate în vederea scăderii cifrei pirateriei, dorim să ne implicăm și mai mult în combaterea acesteia decât am făcut-o până acum. Și am început să

concretizăm deja acest proiect.

– Care sunt principalele dv. atuuri cu care sperați să faceți poate mai mult decât a făcut conducerea veche a HBO?

– Experiența de cinci ani într-un mediu internațional m-a oferit o bună cunoaștere și înțelegere a mediului de desfășurare a acestor activități specifice și a produsului oferit. În plus, mă caracterizează responsabilitatea, flexibilitatea și deschiderea. Cred că este esențială comunicarea (în ambele direcții) și motivarea membrilor echipei.

– Cum se fac numirile în funcții la HBO, în sensul de a ne explica felul în care funcționează structura managerială la HBO Romania?

– Procedurile sunt cele clasice: prin concurs. Totuși este bine de știut că HBO susține și încurajează loialitatea și promovarea propriilor angajați. Asta în primul rând. Cred că exemplul cel mai bun sunt eu însămi: de când sunt angajată HBO, din 1998, am trecut prin mai multe domenii și am avut mai multe funcții în cadrul aceleiași companii: de la selecție/achiziții de programe la planificare/dezvoltare de noi canale, ca în prezent să fiu în poziția de Country Manager.

– Ce vă place și ce nu vă place la HBO Romania în momentul de față?

– Nu mă gândesc prea mult la ce îmi place și ce nu-mi place, ci la ceea ce putem face mai bine/mai mult pentru HBO. Avem un programming (o ofertă de programe) variat concentrat pe producții de excepție în premieră și exclusivitate pe micul ecran, producții originale HBO și evenimente speciale și nu în ultimul rând seriale de mare succes. Acest lucru face diferența: o ofertă unică de filme variate și de cea mai bună calitate.

text: Alice-Claudia Gherman

foto: arhiva HBO

Știri pe bandă



De doi ani de zile, banda de știri din partea de jos a ecranului este realizată de către o echipă de numai șase oameni al cărei conducător este Constantin Crețan. Fost chirurg, Constantin Crețan a lăsat bisturiul pentru televiziune în 2004 și a început să lucreze la *scroll* (banda neagră pe care sunt prezentate pe scurt știrile în timpul emisiunilor informative la *Realitatea TV*). „Propunerea de a lucra la această televiziune a venit din partea lui Sergiu Toader. Inițial, el mi-a spus să fac o emisiune medicală, dar eu am dorit altceva decât subiecte tot din sfera medicală. Eu am terminat Facultatea de Medicină în 1992, am făcut o specializare la Paris în perioada 1993-2000, acum nu mai doream să lucrez în domeniul medical”, povestește Constantin Crețan. Până la urmă, Crețan a ajuns să se ocupe de realizarea știrilor din banda neagră din josul ecranului la *Realitatea TV*, impunând cu timpul un stil și o viziune proprii. „Noi avem un volum foarte mare de știri, un *scroll* total diferit de cel al altor televiziuni, dacă la *CNN* ori *BBC* știrile din banda de jos au rolul să presemnalizeze ceea ce va apărea în cadrul jurnalelor de știri în detaliu, noi avem nu numai știri care sunt dezvoltate în jurnale, ci știri care apar și în ziare. Criteriile de selecție sunt cele jurnalistice în general – proximitate de timp, spațiu, care să intereseze cititorii, nu dăm fapte diverse, accidente, știri de genul celor de la ora cinci. În medie, avem cam 200-250 de știri diferite pe zi și cam 150 de știri în 40-45 de minute. Eu spun că *scroll*ul de la *Realitatea TV* conține informațiile din ziarele de a doua zi. Suntem o echipă de șase oameni care lucrează 24 din 24 de ore, șapte zile pe săptămână. Noi încercăm să grupăm știrile în fiecare zi în funcție de subiectele principale, le grupăm după criteriul economic, politic, sportiv, *scroll*ul e ca un ziar cu rubrici. Tot noi ne ocupăm și de banda roșie care conține informații utile, sper ca în viitor să îmbunătățim din ce în ce mai mult banda de știri”, mai declară Constantin Crețan.



Mihail Gălățanu

Citate publice&Publi/cetate

Se sparge buba?

Tot ghinionul lui Adrian Năstase a pornit de la blestematul post de șef de cameră. Năstase nu mai e. I s-a propus lui Miron Mitrea, atunci când PSD-ul dezbătea ce și cum. Mitrea s-a ferit ca de foc. Cu greu poți găsi un om în PSD ca să nu fie corupt. Dovadă că toți se fereau ca dracu' de tămăie de tronul de tortură al Camerei. E ca la căminele studențești: nimeni nu mai vrea să fie șef de cameră, că o încasează. S-a găsit unul până la urmă, cinstit&curat, după modelul întemeietorului, dar degeaba, că nu l-au ținut curelele: Valer Dorneanu. Până și colegii de partid se săturaseră de mura lui, zicea careva. Bine că l-au „demontat” pe Năstase, zicea un altul, se lipise de scaun – și îi ruginiseră acolo și șuruburile. Dacă Năstase ar fi fost cu scaun la cap, iar nu la picioare, ar fi renunțat la scaun. Și acum n-ar fi fost un om mort politic. Așa e un fel de omul invizibil. Toată lumea privește la el, dar privirile le trec dincolo. Ca și cum ar fi transparent. Până și bleoții politici românești, ăia de încurcau H₂O cu muzica populară a lui Dolănescu&Șirina Loghin, până și ăia se uită la el cu milă, de parcă l-ar fi lovit gâlbeaza aviară. Domnu' Năstase, da' mic v-ați mai făcut! Arătați rău și toată lumea dă în dumneavoastră ca-n sacul cu fasole. În locul lui Adrian a venit Bogdan Olteanu, pe cai înaripați&liberali. Chită să schimbe până și programul de week-end al deputaților. Adrian Năstase la mititica, iar granzii spăgii pe-afară, hai că asta ar fi fost cam de oaie: să ne amintim numai funcția de secretar general al Guvernului ce iluștri ipochimeni a plimbat prin acel cabinet dotat cu fotoliu de verzișori, foșgăitori! Așa, Năstase are senzația că a scăpat. E drept că Alianța DA l-a pândit un an și vreo câteva luni, dar, până la urmă, s-a dovedit că, nene, cine se pune cu ăștia o ia zdravăn în freză, nu-i așa? Dacă nu ar fi fost pârdașnica asta de funcție, Năstase ar fi fost și acum în funcție la PSD, n'est ce pas? Nu i-ar fi cotrobăit ăia, procurorii, pân casă. N-ar mai fi dat cu subsemnatul la Muzeul Zambaccian. N-ar fi mai cotrobăit ziaristii prin arborele ginecologic al mătușii Tamara, cea-iubitoarea-de-bijurii! Așa că alegerea lui în fruntea Camerei Demontajilor (pe rând, nene, că nu se demontează chiar totul așa de ușor!) a fost nașpa. I-a purtat belea de neșansă. Astfel, Alianța a băgat și frica în bicusnici, cu exemplul Năstase: cine se pune cu noi îl facem deja suvenir politic! I-o dăm pe cocoașă ca la Local Kombat! Îi spargem buza. Politică, firește. Dar și partidul lui Năstase l-a aruncat din palme ca pe-o clătită fierbinte! Dovadă despre cam care e mediul politic românesc. Hăită de lupi, nu alta! Ai călcat pe bec, nu spera nici un sprâjin. Băieții e dornici de sânge proaspăt, vor să vadă sânge în corzi, sânge pe șort, dinți pă ring! Că Năstase a rămas, până la urmă, în partid, e tot un compromis jalnic. S-a conturat ideea că până și lupii mai mult sau mai puțin tineri din PC – mai mult sau mai puțin lupi! – s-au disperat că vine Năstase să le ia caimacul. Deocamdată, abcesul din PSD se va umfla în continuare, până când, într-o bună zi, tot o să se spargă. Cu plecarea lui Bejinariu și cu încă alte două-trei, tot nu se face primăvara pesedistă, ca pe vremuri, când trandafirul/ sau trei trandafiri ofileau, cu damful lor, Duminica Orbului. La această oră, resentimentul public față de PSD e maxim, charisma minimă.

POLIȚIA DE IMAGINE

Pagini cărămizii

Deși e primăvară, paginile auri s-au îngălbenit tot mai tare și încă nu stau să cază, dar, într-o zi, parcă poți da să știi? Ele au dospit și au crescut dintr-un aluat foarte bun, s-au făcut mari și acum sunt gata să înghită orice (alte) cărți. Bă chiar amenință, cu dimensiunile, orice bibliotecă din România. Sparg retina trecătorilor și zgârie pe față orice advertiser care trece pe acolo. Arată ca o carte, zic ei, dar seamănă cu o cărămidă – zicem noi. Material bun și pufos



pentru
Academia
Cațavencu
și/sau POLIȚIA
PUBLICITARĂ
(era să zic
comunitară!).
Folosește la
ceva?



Tudor Călin Zarojanu

România a intrat în mileniul trei

Puțin mai târziu decât alții. Asta e. Dar, cum se zice, mai bine mai târziu decât niciodată. Acum putem spune, cu certitudine, că aparținem Europei nu doar geografic, că facem parte din lumea civilizată, că s-a sfârșit cu adevărat coșmarul comunist, că mergem încotrova. Ani de zile, sondajele care aruncau întrebarea „Credeti că România merge într-o direcție bună/greșită?” au păcătuț prin faptul că nu lăsa decât două variante de răspuns (plus „Nu știu/Nu răspund”), când, în realitate, România nu se deplasa în nici o direcție. După ce a făcut puțină carieră la începutul **epocii FSN**, sintagma „Încălești în proiect” a căzut într-o nemerită uitare. Vreme de peste un deceniu, **regimul FSN** a ținut România înghețată, nemișcată. Iar CDR, în cei patru ani de întemezzo, n-a ajuns să se trezească din năuceala provocată de nescontata câștigare a alegerilor. Toate „realizările”, inclusiv cele mult trâmbițate (ridicarea vizelor, intrarea în NATO, declararea economiei de piață funcționale etc.) au fost obținute cu forcepsul, mult în urma statelor cu care am pornit la drum, după 1989, de pe poziții comparabile. Aceste „înalte cuceriri” au însemnat de fapt decizii politice condescendente prin care organisme suprastatate își încheiau anumite planuri care trebuiau să fie rotunde. Mai pe scurt: „Băgați și pe ăștia, să terminăm dracului!”

Motivul pentru care am fost luați în seamă doar așa? Încăleștarea în proiect, foigăiala politicienilor de mână a șasea, găinările și marile tunuri, corupția generalizată, incompetența, în patru cuvinte **proasta calitate și rea intenție** a majorității anonimilor care s-au perindat pe la conducerea României în acești peste 16 ani.

Toate aceste reflecții și multe altele mi-au fost stărnite de câteva comparații uluitoare, comparații care și-au câștigat abia acum cel

de-al doilea termen, care au devenit posibile abia acum, după atâta **amar de vreme**.

Martie 1990 – martie 2006

La trei luni după revoluție, presupuse tensiuni interetnice care n-au existat decât în mințile fierbânde ale unor politicieni au generat aproape un măcel la Târgu Mureș, cu victime de ambele părți. Este dincolo de îndoială faptul că, atunci, **luptele de stradă au fost provocate**. Scopurile – evidente: 1. dezbină și guvernează; 2. trei luni fără Securitate (oficială) era prea mult. SRI s-a înființat în aprilie.

Șaisprezece ani mai târziu, o agitație politico-mediativă mult mai mare decât cea din 1990 anunța o nenorocire la Odorheul Secuiesc. După o simplă discuție la Cotroceni, ambele părți s-au potolit brusc. Secuții nu s-au mai rupt de România, iar PRM a renunțat la contramiting. Și gata. Asta a fost tot. **Asta putea să fie totul și în 1990, dar nu s-a vrut.**

De la golanii lui Iliescu la golanii lui Geoană

Diferența nu e făcută doar de calitatea celor doi care au folosit expresia, ci – mai ales – de calitatea celor vizati. Golanii din Piața Universității s-au amuzat, și-au tras ecusoane, au „schimbat porecla în renume” (internațional!), în vreme ce golanii din PSD s-au oflicat.

De la Bărlădeanu la Olteanu

Poate că nimic nu exprimă mai bine saltul astronomic pe care l-a făcut, în sfârșit, România, decât comparația dintre cel mai vechi și cel mai nou președinte al Camerei Deputaților. Mărturisesc că, în clipa în care am auzit rezultatul votului, am tipat: „Gata! S-a terminat! Abia acum s-a terminat!”

Proclamația și lustrăția

În același martie 1990, câțiva vizionari de la Timișoara compuneau o Proclamație al cărei Punct 8 avea să-i scoată din minți pe cei cărora

li se solicita atât: să stea o vreme departe de prim-planul politicii. Nu le cerea nimeni execuția, arestarea, condamnarea. Li se lăsaau toate drepturile cetățenești – inclusiv acela de a se îmbogăți – în afara unuia singur: de a ne **reprezenta**. A fost prea mult. A fost prea devreme. Au trebuit să treacă 16 ani și să aibă loc o adevărată schimbare de sistem pentru a discuta din nou – și asta în ciuda faptului că un distins membru al PSD revendică promovarea lustrăției la nivel european! E prea târziu? Nu, niciodată nu e prea târziu. Chiar și la vârsta de o sută de ani dacă li se va interzice politrucilor și securiștilor dreptul de a ne conduce, tot e bine!

Nu vă fie frică, FSN-ul pică!

Am greșit, atâtea ani, vorbind despre „regimul Iliescu”. Sigur că doar-senatorul de azi a condus, a patronat și a influențat decisiv tot ceea ce s-a întâmplat de la revoluție (inclusiv încoace. Dar cred acum că mai aproape de adevăr este sintagma **regimul FSN**, care acoperă și perioada 1996-2000, căci CDR + PD (FSN) era, aproape la fel de mult ca DA + PC (PUR), o soluție imorală. Mai are PD de azi ceva din „emanația” lui decembrie 1989? Păi, uitați-vă la oameni și veți vedea că nici unul nu s-a plimbat prin CC – fie înainte de revoluție, fie în momentul ei.

Abia acum se dizolvă cea mai imorală dintre soluții, „uniunea tuturor forțelor democratice”, înscrisă în lupta din mai 1990 cu... cine? Mesaj subliminal: cu forțele nedemocratice. Situație de facto: meci al Naționalei contra-unor echipe de club.

În fața acestui fenomen care aduce România în mileniul trei, nu mai contează nimic. În nici un caz numele unora ca AN (Autor Necunoscut?), IL, MM, VH și alte inițiale.

Nesprijinit

Celebrissimul avocat Antonie Iorgovan, așa-zisul părinte al așa-zisei Constituții din 1991, a rămas fără sprijinul PSD, după ce afirmase că Adrian Năstase s-ar fi aflat în fruntea unei „găști” ale cărei criterii de apartenență erau „homosexualitatea, masoneria și infracționalitatea”.



Interesantă alăturare pentru un cunoscător al Dreptului! Deși rămas fără sprijin, adică riscând să se prăvale, senatorul a zis că nu pleacă din PSD. Păi, un' să plece!?



Păvălache a fost săltat de mult – oare de ce s-o fi decis abia acum să vorbească? Este, firește, o întrebare retorică.

Viața bate porecla

Iată un eveniment care dacă nu exista, trebuia inventat pentru frumusețea expresiei: „Miki Șpagă” cercetat pentru șpagă! Fănel Păvălache „Crapul”, ex-consilier guvernamental, arestat el însuși pentru luare de mită, susține că i-ar fi dat șefului său de atunci, Șerban Mihăilescu, niște puști de vânătoare (o fi având vreo legătură povestea asta cu bietul Ilie Sârbul?). Partea interesantă e că

Legea Ticu se întoarce

Încheierea mandatului membrilor Colegiului CNSAS este un prilej minunat pentru a depăși scandalurile care au subminat credibilitatea instituției. În orice caz, înlocuirea lui Gheorghe Onișoru cu Constantin Ticu Dumitrescu, „tatăl” legii, merită salută. Să sperăm că lucrurile se vor schimba acum radical la CNSAS – ceea ce ar „rîmă” foarte bine cu intențiile de lustrare și de condamnare oficială a comunismului. (Nu am ales întâmplător fotografia. Constantin Ticu Dumitrescu este unul dintre puținii care merită să vorbească sub aura lui Corneliu Coposu.) ■



Noblesse oblige Ultimul stinge lumina



Se dă următorul scenariu. Un site suedez publică (și ei) mult hulițele caricaturi cu Mohamed. Îngrozit, probabil de posibilele urmări (având în vedere precedentele altor țări), ministrul de Externe, Laila Freivalds, face

presiuni pentru închiderea site-ului. Se află. Întâi neagă, apoi recunoaște. Se pune întrebarea: cum se termină? Răspuns: cu demisia ministrului, evident. Evident pentru suedezi. Da' dacă am face noi lista tuturor demnitarilor români care au presat pentru a închide sau măcar pentru a schimba politica unor publicații, posturi de radio și TV! ■

PSD a devenit mare iubitor de Bach. Mai exact, pasionat de un singur tipar muzical al acestuia: Fuga. Oamenii ăștia, săracii, nu mai pot pune Geoană pe geoană. Conform principiului „unde dai și unde crapă”, eliminarea din colectiv a ex-președintelui executiv (ce și-o fi mușcând mâinile Năstase că i-a fost frică să-i fie contracandidat lui Ilescu la șefia partidului!) a provocat, mai întâi, demisia lui Neculai Onțanu, singurul primar ales sub sigla PSD – căci „care este” le-a făcut o



demonstrație de forță și a candidat de capul (mă rog...) lui. Conform formulei consacrate de pe vremea PCR-UTC-FUSD-etc., urmează Eugen Bejinariu, se pregătesc restul. ■

Sinucidere

Nu vom intra în jocul glumelor macabre de genul „ultimul cartuș” sau „tutunul ucide”. Vom remarca doar că Florian Anghelescu este al doilea om de afaceri român de mare notorietate care își pune capăt zilelor. Dacă motivul lui Mihail Erbașu pare să fi fost falimentul iminent, în cazul fostului soț al fostei consiliere de la Palatul Cotroceni rămâne să aflăm ce l-a împins la suicid. Dacă ne amintim controalele care nu prea l-au găsit în regulă, avem un mesaj pentru cei predispuși să ocolească legea: Decât să ajungeti la gesturi extreme... ■



Bazil Ștefan

După o mie o sută unsprezece zile

Atât timp va fi trecut, în momentul în care cititorii vor avea în mână acest număr al revistei, de la invazia în Irak, de la care s-au împlinit, la 20 martie, trei ani. Deși nu tocmai glorioasă, de vreme ce doritul „Blitzkrieg” nu pare a mai avea sfârșit, aniversarea a fost marcată, peste Ocean, de obișnuitele reasigurări ale Casei Albe cum că strategia sa „funcționează, în pofida escaladării violenței în Irak”, dar și de un „apel de susținere a unui impeachment” (înlăturare pe cale legală din funcție) împotriva președintelui Bush, apel adoptat de convenția Partidului Democrat din statul New Mexico. Care strategie?, se mai întreabă, probabil, încă și azi, nedumerit, americanul de rând, după ce obiectivul inițial al invaziei, lichidarea armelor de distrugere în masă ale lui Saddam Hussein, a trebuit abandonat, forțele coaliției neputând descoperi nici măcar o singură ADM irakiană.

Răspunsul „politically correct” la această întrebare este, acum, instaurarea democrației în Irak. Un țel nobil, fără doar și poate, spre

care s-au făcut și câțiva pași reali. Irakul are acum instituții – președinte, guvern și parlament – legitime democratic și e pe cale să-și constituie și forțe de ordine proprii capabile să preia integral această sarcină. Este însă un țel nobil mai mult privind lucrurile prin prisma noastră, care din păcate nu este și părerea tuturor irakienilor. O bună parte dintre aceștia doresc revenirea la dictatura semi-laică de tip Saddam Hussein. Iar alții, și mai rău, instaurarea unei republici islamice. Și unii, și alții sunt fanatici în urmărirea idealurilor lor, care rămân, în esență, profund anti-occidentale. La acțiunile armate ale acestora împotriva forțelor coaliției se adaugă și conflictele interirakiene specifice, acute și aparent ireconciliabile, re izbucnite în forță după răsturnarea dictaturii – dintre suniți și šiiti, cu minoritatea kurdă etc. De aici continuă escaladarea a violenței la care asistăm și care a făcut până acum deja peste 2.300 de victime în rândul americanilor și 33.000-37.000 în cel al irakienilor. Cifrele indică o

asimetrie vizibilă: o medie zilnică de circa doi americani căzuți la datorie în cei trei ani de ostilități, față cu 30-33 irakieni.

Disproporția devine și mai vizibilă comparând această medie multianuală cu cea actuală și tendința fenomenului, căci pierderile umane americane au scăzut la jumătate în ultimul timp (un deces pe zi), pe când cele irakiene practic s-au dublat și continuă să crească. Ceea ce l-a determinat pe fostul premier interimar Ayad Allawi să afirme că Irakul se află deja în război civil. Declarațiile liniștitoare ale comandantilor militari americani de pe teatrul de operațiuni, potrivit cărora nici vorbă nu poate fi despre război civil, au fost respinse de Allawi. „În fiecare zi noi avem în medie 50-60 de pierderi umane la nivelul întregii țări. Dacă asta nu este război civil, atunci Dumnezeu știe ce este acela război civil”. Înclin să mă raliez acestei concluzii. ■

Premiile Clubului Român de Presă

Sau decernat Premiile Clubului Român de Presă. Premianții sunt următorii: **PRESA SCRISĂ.**

Știre de agenție: Alexandru Purcăruș, *Mediafax*. **Editorial:** Victor Roncea, *Ziua*. **Anchetă:** Cristina Hurdubaia, Robert Turcescu, *Cotidianul*. **Caricatură de presă:** Puiu Găzdaru, *Gardianul*.

Fotografia anului 2005: Bogdan Iurașcu, *Jurnalul Național*. **RADIO.** Emisiune de știri: Iulia

Verbancu, *Europa FM*. **Reportaj:** Sorina Bota & Cristina Bulbescu,

Radio Tg. Mureș. **Talk-show:** Robert Turcescu, *Europa FM*. **TELEVI-**

ZIUNE. Emisiune de știri: Crina Nedelcu-Druică, *PRO TV*. **Reportaj.**

Cătălin Apostol, *TVR 1* (Este primul premiu care se acordă, în ultimii ani, unui autor de articole care semnează în revista *FLACĂRĂ*.)

Anchetă: Cornel Mihalache, *TVR 1*. **Talk-show:** Marian Voicu, *TVR 1* (Marian Voicu a semnat reportajul *INGINER ROMÂN, CAUT PATRIE*, în numărul trecut al revistei noastre).

Jurnalism IT: Ionuț Ancuțescu, *Business Magazin*. **Jurnalism economic:** Andreea Gheorghe, *Capital*.

Jurnalism cultural: Mariana Bădan, *TVR 1*. **Interviu:** Diana Rotaru,

Opinia Studențească. **Jurnalism sportiv:** Ion Cupen, *ProSport*. **Premiul**

Dumitru Tinu: Societatea Media Sud Management pentru

Gazeta de Sud.



Nu ratați!

În colecția *Maestri ai genului polițist*, scoasă de către cei de la Editura *Fabulator*, au apărut noi cărți de marcă. Era evident că nu puteau lipsi din ea nume grele ale genului precum Raymond Chandler – *Rămas bun pe veci*, Dashiell Hammett –

Lovitura cea mare și Ross MacDonald – *Străini de oraș* și *Numele meu e Archer*.



Oglinda cărților

Mica enciclopedie de artă universală, Vasile Florea și Gheorghe Szekeley, Editura Litera

Internațional – O lucrare pentru toți cei care vor să afle repede despre artă. Date, cifre, portrete, figuri, sin-teze, palmares. N-ar trebui să lipsească de la casa omului. Acuma, e drept, mai depinde și de om. *Viață și semn*, Vasile Andru, Editura Herald – Câtă viață, atâtea semn. Sau atâtea semne. Dincolo de un maestru adevărat, Vasile Andru este și unul dintre cei mai buni prozatori pe care îi avem. O valoare pentru care pot trece mâna prin foc, ca pe malul lacului Silaplana, iar ea să nu ardă, să nu ardă... *Terapia destinului*, Vasile Andru, Editura Herald – O carte geamănă cu cea anterioară. Dacă ele, cărțile, s-ar putea nota cu cinci stele, cartea lui Andru ar face orice coniac să pâlească. *Cicatricea*, China Mieville, Editura Tritonic – Trilogia Noului Crobuzon continuă. Acesta este cel de-al doilea volum, după *Stația Pierzaniei*. Despre Mieville se spune că își desăvârșește opera de inventare neobosită a fantastului. *Rugați-vă pentru Fratele Teoctist*, Pr. Prof. Ion Buga – O carte care îl contestă pe Prea Sfinția Sa Teoctist. Este dreptul ei. Am auzit, ca o anecdotă, că, atunci când a aflat cum se cheamă cartea, Patriarhul a exclamat cu bonomie: Nu-i nimic, se vor ruga mai mulți pentru mine. În definitiv, nu poate fi decât bine să fie astfel. Nu-i așa? *Războinicii corbului*, Alain Gibbons, Editura Corint – Ați auzit despre *Gamemaster*? Ei bine, el e stăpânul jocului. Protagonist al cărții „gibonului” este un puști de paisprezece ani. Dacă mergeți cu el,



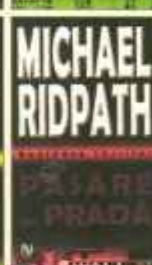
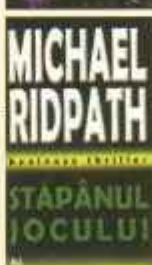
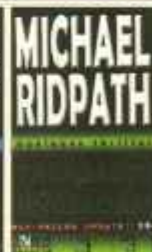
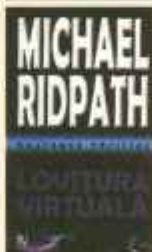
vă veți lupta cu cei mai fantastici balauri din lume. E un joc de/pe viață

și moarte. Volumul face parte din trilogia *Legendeer*. *Sharla, Roxana Brînceanu, Editura Tritonic* – O lume fantastică. O lume personală. Una despre care se spune că este inspirată de un model aproape clasicizat din science-fiction-ul britanic, anume Mieville. Trebuie să înțelegeți că și Roxana scrie, în felul ei deosebit, tot un fel de *high tech urban fantasy*. *Port și rânile tale*, Eugen Evu, Editura Călăuza – Eugen Evu poartă și rânile noastre, iar ele se numesc, uneori, *Artă poetică* sau *Poem paradoxal*. Iată un eșantion de poezie à la Eugen Evu: „Parcă stătea ceva să se întâmple/Pândind, de pretutindeni, întru toate/Stam prizonier în naosul din tămplă/În gând venit de foarte departe”. *Ice Age, Epoca de gheață*, adaptare de Elie O’Ryan, ilustrații de Artful Doodlers, Editura Corint/Junior – O poveste cu mamuți și gheizere – și cu gheturi care se tocesc. Pentru copii cuminiți și nu prea, adică pentru toți copiii din lume. Abundând în desene inspirate, cu animale mai mult ori mai puțin fantastice. Într-o formulă coerentă, *entertainment de import* pentru copii. De cumpărat, firește, de către părinți. *Arta de a nu scrie un roman*, Jerome K. Jerome, Editura Corint – O carte pe care am citit-o acum douăzeci de ani, dar care își păstrează aceeași savoare, intactă cum numai parfumul umorului de bună calitate poate fi. (Mihail Gălățanu)

In memoriam Gheorghe Arion

„Tu ai un fel de a fi al tău/în care nu se spun cuvinte.” Nici noi nu mai putem spune prea

multe cuvinte, acum, când de pe această lume s-a săvârșit profesorul GHEORGHE ARION – decât că suntem alături de familia Arion. Solidară, redacția publicațiilor *Flacăra* și *Rebus*, adică o altă familie.



Thriller-ul economic

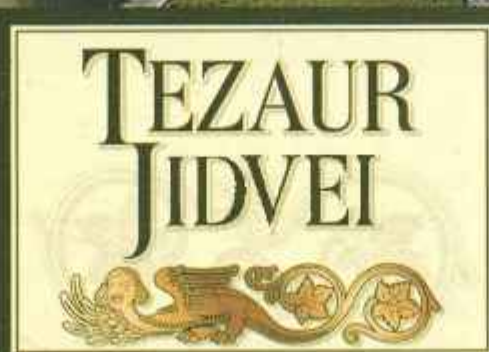
La Editura Nemira a apărut un set de volume aparținând

scriitorului Michael Ridpath. Este vorba despre brevetarea unei formule de thriller cu un conținut economic însă sau despre

cum poate fi făcută accesibilă pentru cititori o aventură pe Bursă. Dintre titluri amintim *Stăpânul jocului*, *Tranzacții sângeroase*, *Pasăre de pradă*, *Eroare fatală* și *Lovitura virtuală*.

O prețioasă lecție de armonie

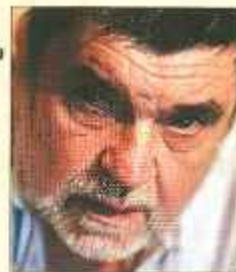
În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.



Respectă-ți plăcerile!

Brokeback Mountain

Horia Pătrașcu



Premiat la Oscar - 2006, pentru:
Cel mai bun regizor,
Cel mai bun scenariu,
Cea mai bună imagine,
Cel mai bun producător etc.



Brokeback Mountain, SUA, 2005 - 134 de minute
Distribuit de: MEDIA PRO FILM DISTRIBUTION

Perdant de data asta la OSCAR-ul pentru Cel mai bun film - în favoarea lui *Crash* - pelicula lui **Ang Lee** ce face subiectul acestei cronici continuă să bulverseze piața cinematografică mondială din mai multe motive: categorisit drept *western*, filmul are însă un regizor **taiwanez** (deși acesta a mai primit un Oscar pentru Cel mai bun film străin, pentru *Tigru și dragon*) - dar și, poate că mai ales, el tratează un caz de **homosexualitate**...! (Brrr.) Păi, cum se împacă toate astea?!...

Fapt: deși extrem de controversată, mai ales în mediul criticii de film, această peliculă a înregistrat - pe parcursul primului weekend și pentru o singură zi de vizionare! - **cele mai mari încasări din istorie ale unui film artistic!** (să-și fi pierdut mințile, oare, o lume întreagă?! - n.a.)

Povestea este, dacă vreți, extrem de simplă: între doi tineri cow-boy, izolați, datorită slujbei, într-un mirific peisaj montan, se naște o poveste de dragoste; despărțindu-se în cele din urmă, ei se vor reîntâlni întâmplător peste patru ani (sunt de acum însurați amândoi, având și copii); fosta lor legătură se dovedește însă a fi rezistat în timp...

Cam asta ar fi - deși **nu asta** este - problema. Drama se naște din conflictul a DOUĂ TIPURI DE IUBIRE, ambele însă **la fel de autentice!** Filmul este deosebit de **frumos** (în cel mai



profund sens al cuvântului!) și surprinzător de **credibil** (chiar și pentru cei care intră în sală având anumite „prejudecăți” de ordin social sau religios). Este pur și simplu un film realizat magistral, un veritabil IMN închinat DRAGOSTEI! Și o fierbinte pledoarie pentru TOLERANȚĂ (în atât de **periculos-intoleranta** lume în care trăim...).

Abia în zilele noastre acest „al treilea sex” (și nu peste tot, încă!) își dobândește dreptul la existență: parteneri se căsătoresc, cresc copii înfiați, se poartă civilizat, își afirmă public personalitatea... sunt destul de puțini și nu vor fi niciodată mai mulți, întrucât din punct de vedere „biologic” asta nu se poate! De-a lungul secolelor, însă, acest grup a dat reprezentanți de **geniu** (și nu e cazul să enumerăm acum câteva personalități de vârf ale istoriei, politicii sau culturii universale!).

Atunci, de unde ura asta bezmețică împotriva lor, dacă nu din prostie?!

Dacă iubire nu e - nimic nu e! - spune Biblia, **și așa este!** (Pe de altă parte tot Biblia ne oferă și celebra dilemă: alungându-i din Rai pe cei dintâi muritori, Adam și Eva, Dumnezeu le-a spus „creșteți și înmulți-vă!”; procedând conform, cei doi au avut **doi BĂIEȚI**: pe Cain și Abel... care s-au înmulțit - **dar cum?** Prin incest?!).

Vrem, nu vrem, această mișcare și-a câștigat dreptul la o existență civilizată și relativ „normală”; că mai există unii habotnici - sau pur și simplu cretini! - care ar dori să-i excludă pe „gay” din rândurile oamenilor, susținând că ar fi un pericol public (**Ei?** - și nu Sida, Cancerul, Bomba aviara sau Gripa atomică; înmulțirea necontrolată a populației, în dauna resurselor alimentare ale Pământului aflate în epuizare, sau deteriorarea gravă a climei!) reprezintă un fel de „Aoleu, io-te de vezi că doare: **m-am înțepat în gleznă!**” - asta după ce, în prealabil, **tipului i se tăiașe capul...**

Poate că ar trebui să-mi cer scuze pentru această lungă introducere la o cronică cinematografică: m-am simțit însă dator ca - **în fața unui film de excepție!** - să-i avertizez pe spectatori de bună-credință că în urma vizionării lui nu vor avea nimic de pierdut... **Dimpotrivă!**

Noapte bună și noroc

Good night and good luck - SUA, 2005, 93 de minute
Distribuit de: ROMANIA FILM

Film nominalizat la
Premiile Oscar - 2006, pentru
Cel mai bun regizor: George Clooney



NU A LUAT - George Clooney - acest premiu (a luat însă un altul, pentru interpretare, la un alt film: *Syriana*!), dar, în cazul peliculei de care ne ocupăm aici (și în triplă calitate de scenarist, regizor și interpret secundar), același Clooney a izbutit să realizeze un **film politic IMPRESIONANT...**

Acțiunea are în centru un personaj real: celebrul om de presă **Edward R. Murrow** (excepțional interpretat de către **David Strathairn**!), un om de o rară integritate profesională și care, prin anii '50, a fost unul dintre puținii factori publici care a luat poziție față de oribila „vânătoare de



vrăjitoare” a senatorului de tristă amintire McCarthy, cel care a pus în pericol democrația SUA și a frânt destinul multor artiști sub pretextul că aceștia ar fi avut o „orientare comunistă” - lucru **nedovedit niciodată!**

În exact anii în care televiziunea, nou apărută, înlocuia treptat efectul „informativ” al radioului - câștigând spectaculos cea mai mare priză la public! - Murrow afirmă: „Dacă acest instrument (TV) este bun **doar pentru a distra, amuza sau izola**, atunci tubul începe să pălpăie acum și vom vedea curând că întreaga bătaie a fost pierdută!” (dramatică previziune - **n.a.**).

Filmul lui Clooney, compus aproape în totalitate din **prim-planurile** eroulor așezați în mișcare

(maniera aduce izbitor cu cea a lui Carl Dreyer, autor al unei capodopere a filmului mut: *Patimile Ioanei D'Arc*!), este, firește, destul de greu de digerat pentru spectatorul venit „să se amuze”; acest (nedorit) tip de spectator nu poate urmări nici avalanșa replicilor personajelor, grăite cu o viteză „ziaristică” năucitoare, și nici nu poate „gusta” o peliculă - **astăzi!? - realizată în alb-negru...** (fapt perfect explicabil, de altfel, întrucât Clooney a introdus în film **secvențe autentice** din discursuri ale pomenitului McCarthy, ale președintelui de atunci Eisenhower ș.a. - **nereținute color**!).

În schimb, pentru spectatorul venit „să afle” câte ceva, filmul este nu doar provocator, nu doar unul „politic”, ci chiar de tristă actualitate aducându-ne în prim-plan o lume **plină de tenebre...**! Căci:

...CUM se pot interpreta cerințele unui senator - **de atunci!** - dement, care cerea celor anchetați „să-și toame colegii”, care cerea „nudele, și chiar fiilor, să-și denune tații”, care propaga „închisoarea fără judecată, pe baza unor deținuți anonime”, care „refuza să răspundă public unor întrebări ale ziariștilor”...?! (stimați cititori - sau spectatori români - al acestui film: astea, toate, **s-ar putea să nu vă spună chiar nimic?!**). ■

Flori frânte

Broken Flowers - SUA, Franța, 2005
105 minute
Distribuit de: ROMANIA FILM

Film distins cu
„Marele Premiu al Juriului” -
Cannes, 2005



Un foarte mare actor american (**Bill Murray**), traversează - fiind totodată prezent în fiecare cadru! - acest film lung de aproape două ore, transmitându-ne trăiri interioare nebănuite, dar purtând aceeași aparentă mască: în general drept, în picioare, cu ochelari fumurii ce-l ascund



privirea... sau, mai puțin, **fără** acești ochelari (purtând însă un plasture pe tâmplă), din pricina unei lovături...!). Rareori mi-a fost dat să văd o astfel de performanță a unui interpret, care **poartă în spate un film întreg, FĂRĂ A-ȘI SCHIMBA FIZIONOMIA...**!?

Povestea e simplă: un burlac convins, fost Don Juan, ajuns la vârsta a treia, primește o scrisoare anonimă cum că ar fi „tatăl unui fiu

acum în vârstă de 19 ani”. La început indiferent la aflarea acestei vești - dar mai apoi la insistențele unui bun prieten - pornește așa, într-o doară, în căutarea posibilei „mame” a copilului său: acestea ar fi, cel mai probabil, patru (două dintre ele sunt interpretate de celebrități precum **Sharon Stone** sau **Jessica Lange**!).

Autorul scenariului și regiei (**Jim Jarmusch**) îi poartă pe Murray de-a lungul și de-a latul unei porțiuni respectabile a Americii contemporane: **rezultatul e nul!** (chiar dacă eroul se prezintă la fiecare dintre fostele amante cu un buchet de flori roz - chiar dacă în final putem presupune că el „s-ar fi întâlnit totuși” cu tânărul de 19 ani...!).

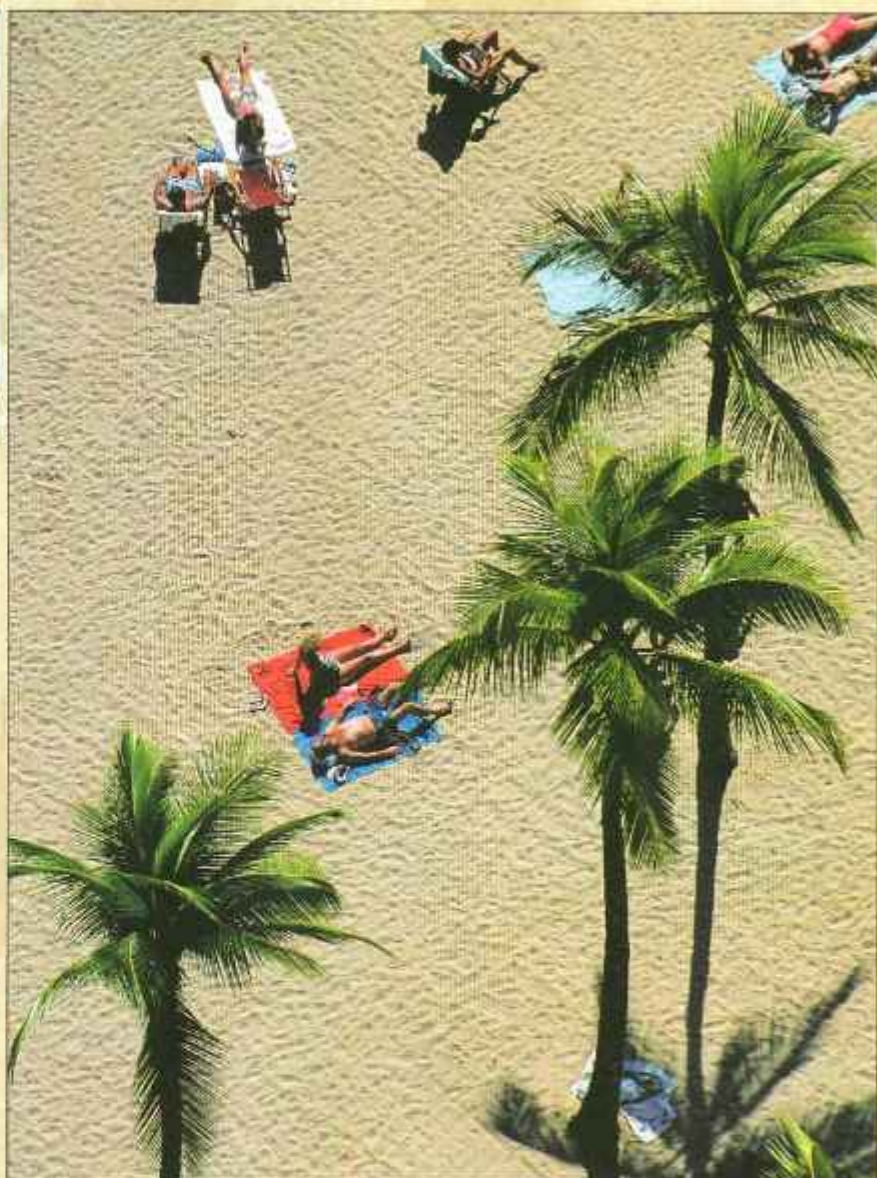
Filmul este o comedie - clinică, pe alocuri! - dar plină de nostalgie, de ironie, de neputință - și **de poezie, mai ales!** Bill Murray - **cu fața sa imposibilă!** - traversează o lume cuprinsă de conflicte mărunte, mizerabile... ba, uneori, chiar și atroce. În general, nu-i pasă... dar cine mai poate ști dacă, în final, acest om își va mai regăsi **seninătatea singurătății...**!?

La această întrebare, filmul (**superb - n.a.**) **nu ne mai răspunde.** ■

Colosul din Rh



Cine nu a auzit de Colosul din Rhodos, una dintre cele 7 minuni ale lumii (distrus de un puternic cutremur, la 56 de ani de la înălțarea sa)? Insula care i-a găzduit măreția, acum mai bine de 2.000 de ani, este azi (în mod oficial) cel mai înșorit tărâm al Europei. I se spune ba Insula Fluturilor, ba Insula Trandafirilor, ba Insula Soarelui... Nisipul, marea și soarele își dau mână de la mână, oferindu-ți vacanța ideală



Rhodosul are aceeași mamă cu alte 162 de insule și insulițe cunoscute sub numele de Dodecanese, situate la granița Europei cu Orientul Mijlociu, în partea estică a Greciei. Numai 26 dintre insulițe sunt locuite, Rhodosul fiind, de altfel, cea mai mare și mai importantă. Despre Insula Soarelui, Pindar scria în odele sale că s-ar fi născut din îmbrățișarea zeului soarelui, Helios, cu nimfa Rhoda. Are formă elipsoidală, de diamant, și un relief înbiator. Lanțul muntos ce pornește din nord către sud, se apropie mai tare de nori pe la jumătatea coastei de vest, acolo de unde Muntele Ataviros (1.215 m) străjuiește semet Marea Egee. O să fii surprins să vezi cât de fertil este

pământul peste tot, nu doar în văi, ci și sus, în munți, unde portocalii, lămâii, măsline, smochinii, peri și pinii sunt extraordinar de „oferanți”. Și, bineînțeles, vei înțelege, fără explicații prea științifice, de ce i se mai spune Rhodosului, Insula Fluturilor. Asta, imediat ce vei ajunge în satele binecuvântate cu o vegetație de-a dreptul luxuriantă, unde zămoșița (*hibiscus*) și lasomia te vor atrage instantaneu cu nasul între florile cele atât de bine-mirositoare, ca, de altfel, și pe milioanele de fluturi multicolori.

De ce ai ales Rhodosul (în afară de voința aprigă de... soare, mare, plajă, *scuba diving* și tot ceea ce înseamnă sporturi nautice)? Pentru coasta care te

odos

zăpăcește, arătându-ți într-un loc cel mai galben nisip, iar în altul pietrele cele mai frumoase colorate. Pentru apa de-un albastru de cristal. Pentru trandafirii care insistă să-ți amintească de unde vine numele insulei (conform unui mai vechi mit): Rhodos – roses (trandafiri, în engleză). Pentru bericile pe care le savurezi tihniti sub umbrelă,



ascultând muzica valurilor care nu se mai hotărăsc: să plece sau să rămână. Pentru piscinele ireale de albastru. Pentru viața intensă de noapte și pentru cluburile și discotecile în care te amesteci cu nemții și englezii roșii ca racul (turistii „number one” pe Insula Soarelui).

Evident, prima oară ajuns aici, vei căuta să vezi tot. Nu rata capitala, numită tot Rhodos (situată în nord), unde vei avea impresia că te afli în trei perioade diferite: modernă, antică și medievală. Orașul de azi are un caracter foarte cosmopolit; dar probabil același lucru se întâmplă și prin anul 408 î.Hr., când așezarea antică se năștea după planurile lui Hippodamos din Millesios (primul proiectant al orașului). Evident, respectând moda vremii... De altfel, ruinele templelor lui Zeus, Athena Poliados și Apollo, stadionul, gimnaziul și teatrul au fost consolidate, dându-ne ocazia să descoperim măreția unei lumi pe care, altfel, o cunoaștem din cărți. Orașul medieval este și acum înconjurat de pereții înalți ridicați de Cavalerii Ospitalieri ai Sfântului Ioan din Ierusalim, ca sistem de apărare împotriva turcilor. Ca și atunci, este împărțit de un perete împunător în două părți inegale: micul Colachio și marele Burgo. Colachio, strada Cavalerilor, tușată de fațade sobre de piatră, duce la Palatul Marelui Maestru, care azi găzduiește o colecție interesantă de mobilă din secolele al XVI-lea și al XVII-lea și podele din mozaic de Kos. O altă clădire impresionantă este Spitalul cavalerilor, acum Muzeul Arheologic. În sud, pereții marelui Burgo înconjoară zona rezidențială, piața, cartierul evreiesc și sinagoga, bisericile catolice și ortodoxe, o serie de clădiri publice și cazarmele militare.

Insula abundă în locuri fermecătoare: Valea Fluturilor; sătucul Trianda, situat lângă sit-ul anticului Ialysos, pe vârful colinei Filerimos, unde o mănăstire din secolul al XV-lea stă alături de ruinele templelor Athenei

Infoagenții

Prestige Tours

(www.prestigetours.ro) 319.77.94

Vacanță în Rhodos – 279 de euro

Prețul include:

- cazare 7 nopți hotel 3*, mic dejun,
- bilet de avion cursă charter București-Rhodos-București,
- transfer aeroport-hotel-aeroport,
- ghid autorizat.

Prompt Service

(www.promptservice.ro) 317.88.54

Exotismul în insula Rhodos – 345 de euro

Prețul include:

- cazare 7 nopți hotel 3*, mic dejun,
- bilet de avion cursă charter București-Rhodos-București,
- transfer aeroport-hotel-aeroport,
- ghid autorizat.

și al lui Zeus; Kameiros și ruinele orașului Dorian; Kalithea și băile sale termale, Koskinou. Afandou, Faliraki și Rodini. Nu rata Lindos, cel mai frumos port al insulei, aflat la 50 de kilometri de Rhodos. O să fii surprins de contrastul dintre casele albe, frumoase ca niște bijuterii, satul cel nou, construit de-a lungul a două plaje mirobolante și vechile acropole, aflate undeva sus, oferind una dintre cele mai surprinzătoare priveliști din întreaga Grece. Templul Athenei Lindia (ridicat în secolul al IV-lea î.Hr.) ți se arată, pas cu pas, treaptă cu treaptă, pe măsură ce urci scările, iar superba imagine cu siguranță nu o vei uita vreodată.

Cine merge în Rhodos pentru prima dată, conștient cumva de miturile care spun că acolo e casa lui Helios, zeul Soarelui, se pricopsește automat cu o dispoziție fenomenală. Iar când vine vremea să părăsească insula, este îndrăgostit de-a binelea de ea. Poate cineva să jure că povestea asta de dragoste nu este rezultatul altei credințe legendare care spune că Rhodos este copilul Afroditei, zeița frumuseții?

1000 Ciprian Enea



Honda dă în judecată guvernul Chinez



La sfârșitul lunii martie Honda a anunțat că va da în judecată Biroul de Stat al Proprietății Intellectuale din China (BSPI) care a decis că patentul deținut de producătorul japonez pentru modelul CR-V este invalid. Problemele au început în anul 2003 când o companie chineză, producătoare de autoturisme, a scos pe piață un model foarte asemănător cu CR-V. Honda s-a sesizat și a acționat în justiție compania din provincia

Hebei. Un an mai târziu, o altă companie, Xinkai Automobile Group, a fost și ea acționată în justiție pentru aceleași probleme legate de designul SUV-ului produs de niponi. Se pare că forma acestuia este foarte populară printre producătorii chinezi, astfel că alte nouă companii au fost amenințate cu procese.

Acum, Honda susține că BSPI a revocat patentul pentru modelul CR-V pe care tot el îi eliberase în 2002 pentru o perioadă de zece ani. SUV-ul CR-V este produs în China în mod oficial de Dongfeng Honda Automobile, o companie deținută în proporții egale de Honda și statul chinez. Honda a mai avut probleme și în trecut cu producătorii chinezi pe care i-a acuzat pentru copierea unor piese din componența motocicletelor sale.

Honda nu este singura companie producătoare de automobile ce are probleme cu chinezăria.

General Motors a fost unul dintre primii producători atacați de clonele din China. Compania Chery Automobile pare să fi folosit un fotocopiator atunci când a realizat planurile pentru modelul QQ. Asemănările cu



Matiz (sau Spark) merg până la nivelul la care piesele de caroserie sunt intersanjabile între cele două modele:

„o ușă de Matiz se poartă pe QQ, iar o capotă de QQ este numai bună pentru un Matiz”, declara un purtător de cuvânt al GM. Un alt producător chinez, Geely, a lansat un automobil care aparent folosește fața și spatele unui Mercedes clasa C sudate pe caroseria unei mașini compacte numită Merrie. Iar exemplele pot continua cu imitații după Opel Frontera, Nissan Frontier sau chiar Rolls-Royce Phantom.

Răspunsul marilor producători este în general un proces intentat în China, dar șansele ca acesta să fie câștigat în fața unui judecător chinez s-au dovedit în timp destul de reduse.

Protecție de două stele pentru Aveo



Ultimele teste de impact realizate de Euro NCAP, autoritatea europeană în domeniu, au scos în evidență slăbiciuni serioase ale modelului Aveo, fabricat de către Chevrolet. În timpul probelor, specialiștii au constatat că automobilul nu asigură decât o protecție de 19% la impactul frontal: „Deformările structurale și desprinderea din punctele de sudură indică o instabilitate a caroseriei din cauza suprasolicitării. Deplasarea volanului prezintă pericol pentru cap. Pieptul șoferului a intrat

în contact cu volanul și l-a îndoit. Toracele său a fost comprimat până la un nivel inacceptabil de risc care pune în pericol viața. Ca rezultat, ultima stea din punctaj este tăiată cu o linie roșie”, susține comunicatul Euro NCAP.

Deși Aveo a obținut un punctaj cumulat din toate testele care să-i asigure trei stele, Euro NCAP a decis să-i acorde doar două. Decizia vine ca urmare a standardelor promovate de autoritate care cer un nivel minim de performanță pentru fiecare dintre testele de impact frontal și lateral. Prin comparație, la impactul frontal protecția asigurată de un Seat Leon este 75%, VW Golf 81%, Renault Megane 88% și Dacia Logan 50%.

Aveo este un facelift pentru Chevrolet/Daewoo Kalos, dar pentru moment nu este disponibil decât în versiunea berlină și nu a înlocuit complet gama Kalos ce se va produce până în 2008. În comunicatul oferit presei, Euro NCAP își manifestă îngrijorarea și în legătură cu acest model: „S-a spus că facelift-ul la Kalos include îmbunătățiri în privința siguranței și Euro NCAP nu poate decât să tragă concluzia că performanțele în materie de siguranță ale lui Kalos sunt mai slabe decât ale modelului Aveo”.

Probele Euro NCAP presupun teste: frontale, laterale, de protecție a copiilor și a pietonilor. Testul de impact frontal este realizat la o viteză de 64 km/h, în timp ce testul de impact lateral este realizat la 50 km/h.

CONCURS



Premiu:
Cărți în valoare de
50 lei
(500.000 lei vechi)

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sectorul 1.
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este 25.04.2006, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Vârsta maturității

A treia generație a modelului **Renault Clio** a fost lansată în România la sfârșitul lunii martie și se anunță un concurent puternic pe piața mașinilor de mici dimensiuni.



Prima generație a lui *Clio* a fost prezentată publicului în toamna anului 1990 la salonul auto de la Paris. Pe vremea aceea, *Clio* era destinat să înlocuiască modelul *Renault 5* și totodată să scoată din amorteală marca *Renault*, greu încercată de a doua jumătate a anilor '80. În anul 1991 a devenit *Mașina Anului* în Europa și a urcat imediat în topul vânzărilor.

Generația a treia se prezintă ca un succesor demn și vine în România deja încoronată cu distincția supremă, acordată de un juriu format din 58 de jurnaliști din 22 de țări.

Caracterizat în câteva cuvinte, noul automobil francez este mai mare, mai aspectuos și mai sigur decât predecesorul său. Totodată este mai greu și din cauza aceasta ceva mai puțin agil.

Design-ul său este expresia maturizării formelor îndrăznețe promovate inițial de modelul *Mégane*. Înarmați parcă cu informații despre reacția publicului la modelele anterioare, desenatorii lui *Clio* au creat un autoturism ce încântă privirea și surprinde prin dinamism. Caracterul său vivace este marcat la exterior de admisla generoasă de aer de sub bara de protecție frontală, dar și de farurile mari din sticlă clară.

Interiorul surprinde prin spațiul generos, prea puțin caracteristic modelelor din această clasă. Tendința de a crește dimensiunile de la generație la generație dă rezultate spectaculoase în cazul noului *Clio*. Trapa din acoperiș, electrică și panoramică, de dimensiuni generoase (1,29 m lungime și 0,86 m lățime) nu face decât să accentueze această impresie. La



rândul lor, materialele folosite la interior sunt fidele conceptului de „Touch Design”, care pune accentul pe senzațiile tactile.

În porțiunea superioară a tabloului de bord sunt amplasate instrumente cu afișare clară și ușor lizibilă. Consoala centrală, mult simplificată, regroupează comenzile ventilației sau climatizării

și radioului, precum și ale luminilor de avarie. Tot aici se găsesc și butonul de blocare a ușilor și cel pentru start/oprire pentru versiunile echipate cu cardul *Renault „mâini libere”*. Acest tip de card este o noutate la mașinile din clasa mică și este oferit ca opțional. El permite șoferului să intre în mașină și să pornească motorul fără a fi nevoit să scoată cardul din buzunar. Tot la capitolul inovații merită amintiți senzorii de parcare, senzorii de ploaie sau cei de lumină. De asemenea, *Clio* poate fi dotat cu un regulator-limitator de viteză.

Trenul de rulare este derivat din cel de la modelul *Mégane* și reușește să combine rigurozitatea ghidării cu o bună putere de filtrare a vibrațiilor și zgomotelor. Combinația dintre un ampatament lung și un ecartament larg îi conferă o bună stabilitate și siguranță în curbe. Șasiul și trenul de rulare sunt la rândul lor garantate de către producător să asigure o ținută de drum puțin influențată de factorii externi.

Renault a investit mult în siguranța pasagerilor săi. În mod activ, *Clio III* veghează prin intermediul ABS-ului și repartitorului electronic al forței de frânare. Sistemul AFU (asistență la frânarea de urgență) este și el prezent.

Prin intermediul acestui model, *Renault* a obținut a opta distincție de cinci stele acordată de Euro NCAP mașinilor sale. *Clio III* este fabricat din oțeluri și materiale noi care absorb și disipează mai bine energia cinetică. Habitaclul, o zonă nedeformabilă, se comportă ca o celulă de supraviețuire și oprește pătrunderea oricărui element al blocului din față. În cazul unui impact, pasagerii sunt protejați de centuri cu dublă pretensionare și de șase sau opt airbag-uri.

Clio III este oferit spre vânzare în cinci variante de motorizare. Oferta pe benzină se compune din trei motoare cu 16 supape: 1,2 l 75 CP, 1,4 l 98 CP, 1,6 l 110 CP. Gama diesel este formată în acest moment din motorul de 1,5 litri ce dezvoltă 65 CP sau 80 CP.

Mașina este produsă în Franța la Flins, dar și în fabrica de la Bursa, din Turcia. Noul model se va comercializa o perioadă împreună cu predecesorul său. *Renault* își propune poziționarea sa pe o treaptă superioară – din punct de vedere al calității și al prețului – și oferă ca alternativă mai ieftină vechiul model.

Invenții care vindecă „Vene urâte și prost crescute”

Într-un sistem de sănătate vai de mama lui, și, mai ales, a noastră, cum este cel din România, aproape am uitat că mai există și medici-inventatori. Care se chinuie să descopere metode de tratament mai puțin traumatizante și mai eficiente. Ca să ne facă suferința mai ușoară și, de multe ori, să ne prelungască viața.



Mohammad Abu-Baker are 17 brevete de invenție în medicină, pe care le folosește, din 1991, la Clinica Tul-Karem, din București. Prima invenție a „copto” pe vremea când era student la Facultatea de medicină din Iași: „Este o metodă nouă de tratare a varicelor, inspirată, ca să zic așa, dintr-un caz real, care m-a pus pe gânduri. Am asistat la o operație, pacienta era un manechin, o zână de fată, și am văzut că medicul i-a stricat mândrețe de picioare. Așa că m-am pus pe cercetare, până am găsit o metodă mai elegantă, nedureroasă și care lasă piciorul frumos.”

Dacă tot vorbim cu un specialist în flebologie, să vedem și ce este boala varicoasă. Cea mai înduioșătoare definiție ne-o dă chiar fetița doctorului, Nahla, pasionată, deja, de medicină, chiar dacă are doar 10 ani: „Sunt vene urâte și prost crescute”. Întocmai.

Ca orice chirurg care se respectă, Mohammad Abu-Baker crede în minuni. Și-a ales un model pe măsură: „Iisus este cel mai bun medic din toate timpurile. A fost înzestrat, de Allah, cu miracole medicale. El a operat fără laser, a vindecat orbi și ologi, a înviat din morți fără săli de reanimare și electroșocuri”.



Dacă e să o spunem mai științific, e o boală a venelor superficiale ale picioarelor, manifestată prin dilatarea acestora. Complicațiile produse de varice pot fi ușoare, doar de natură estetică, dar și majore, respectiv ulcer varicos, tromboflebită, hemoragie, uneori chiar provocatoare de moarte.

Capitolul prevenire nu deține un rol atât de important ca și în cazul altor afecțiuni. În aproape 90% dintre cazuri, e o boală cu transmitere genetică și încă nu se știe care e cromozomul „purător”. Se poate face, însă, ceva destul de înțelept, adică să mergem la doctor imediat ce observăm un semn de varice, ca să evităm complicațiile.

Medicul Abu-Baker își consultă pacienții, evident, cu una dintre invențiile sale: aparatul de diagnostic de boli varicoase. Un mecanism nu foarte sofisticat, prin manevrarea căruia piciorul devine transparent și pot fi localizate ușor toate punctele de intervenție. Se desenează, pe piele, vasul de sânge afectat, cu toate ramificațiile cu probleme. În ideea că trebuie tratată și cauza, nu doar efectul. După stabilirea diagnosticului, se alege metoda potrivită de tratament. Ați ghicit, tot o invenție. Poate una premiată de *Colegiul american de flebologie*, ca fiind „cea mai rapidă și eficientă metodă de tratare a bolii varicoase.” Sau alta, care a primit, în Iordania, *Cupa medicală regală*, pentru „cel mai bun tratament în varice”. Important este că nu doare, intervenția se face cu laser, sub anestezie locală ecoghidată. Până și poziția bolnavului, în timp ce l se „aranjează” venele, are brevet de invenție: „Este o poziție unică, anatomică, de boier. Pacientul nu este întors de pe o parte, pe alta, pare un om care își face rugăciunea, cu mâinile și fața spre cer”, susține autorul. La doar câteva minute după intervenție, cu piciorul bandajat și strâns în ciorap medicinal, pacientul își vede de drum. „Rugăciunea” s-a terminat. Cu bine.

Text: **Liliana Petrus**
Foto: **Octavian Tîbăr**

Așa cum v-am anunțat, Laropharm a lansat pe piață două linii importante de produse, *Linea Sana* și *Linea Vita*. *Ginkgo Biloba* este un remediu natural, supliment alimentar care încetinește procesul de îmbătrânire. *Ginseng* reprezintă un supliment nutritiv care ajută la ameliorarea disfuncțiilor ușoare ale sistemului nervos central acționând eficient și asupra sistemului endocrin. *Spirulina* este recomandată în efortul intelectual și suprasolicitarea sistemului nervos central. *Bilaforte* este un produs folosit în afecțiunile bilei. *Vitamina C* se administrează profilactic și curativ în diferite probleme de hipovitaminoză C, iar *3Digest* este echivalentul *trifermentului* conținând pancreatină.



Trimiteți taloanele pe adresa redacției:

SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București până la data de 25.04.2006

Premiile, constând în suplimente nutritive care nu au nevoie de prescripție medicală, se vor acorda prin tragere la sorți.

Laropharm

La Stampa Romana

Începând de anul trecut, unul dintre cele mai mari cotidiene italiene, cum este La Stampa, publică permanent o rubrică în limba română, în suplimentul săptămânal Torinosette. Viorica Nechifor, cea care semnează articolele publicate în limba română, ne-a dezvăluit câte ceva din culisele apariției acestei rubrici.

▼ **Viorica Nechifor, de când există în Torinosette, suplimentul săptămânal al ziarului La Stampa, rubrica Noutăți românești?**

– La sfârșitul anului 2002, era noiembrie deja, mă găseam la Torino, în așteptarea documentelor. Făcusem cerere pentru Sanatoria din 2002, eram în căutarea unei munci care să-mi placă și cum în jur nu se-ntrezărea mai nimic, mi-am zis: „Mare lucru nu este, ia să-mi inventez eu ceva”. Văzusem deja că Torinosette avea două rubrici în limbi străine – chineză și arabă – și m-am gândit: „Asta ar putea fi o idee”. Aveam toate cărțile în mână: studiasem jurnalismul la Bruxelles, lucrasem într-un radio la Constanța pe vremuri, aveam un chef nebun să fac ceva nou și... s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple. Mi-am luat inima în dinți, am cumpărat ziarul, mi-am procurat numărul de telefon și am sunat, cerând să fiu primită de către redactorul-șef.

– **Și redactorul șef a zis „Da” imediat...**

– Nu chiar imediat, căci situația nu era limpede și clară. Permisul de sedere încă nu era, exista doar cererea pentru obținerea lui. Nu se știa dacă e posibil sau nu să se demareze un alt raport de muncă în așteptarea permisului. Normativa care reglementa acest lucru avea să iasă mai târziu. Redactorul-șef mi-a zis la un moment dat (căci eram în redacție o zi de zi și una nu): „Când ai permisul, începem”. Am așteptat ceva timp, cam trei săptămâni, timp în care am întors legea Bossi Fini pe toate părțile. Nu scria nicăieri clar că nu se poate începe un alt raport de muncă, așa dar am chemat din nou în redacție și i-am spus redactorului-șef: „Legea, citită de către mine din scoară în



Un'agorà per i romeni a Torino



„Cei din redacție mi-au spus: Rubrica merge bine, ține-o tot așa.”

scoară, nu specifică nicăieri că e interzis, și asta, în termeni juridici, înseamnă că se poate”. Era șubred ca argument, dar cum n-am lăsat loc de-tors, mi-a zis: „Atunci, dacă nu e interzis, pentru luna viitoare, până în ora 16, am nevoie de o cartelă scrisă în românește. Să trateze subiecte interesante pentru români, să fie în total nu mai mult de patru știri, să faci în așa fel încât să-i intereseze pe români.”

– **Și așa a început aventura care s-a numit Noutăți românești.**

– Așa a început și continuă și astăzi. La început, cum spuneam, era o cartelă, circa 1.500 de caractere. Pentru primele numere a fost greu de compus conținutul, nu știam prea bine ce interesa. Era momentul discotecilor, când orașul era împânzit de afișe de discotecă: 4-5 decada. Și apoi, era

Sanatoria, erau cele câteva expoziții: o pictoriță româncă într-o galerie privată, măști zoomorfe la Muzeul Muntelui, erau apoi adresele bisericilor românești cu programul slujbelor, pe măsură ce le descopeream. Încet-încet, la redacție au început să sosească e-mailuri cu evenimente pe care le semnalau cei care le făcuseră cunos-

cute publicului român: cursuri de limbă italiană, concursuri literare, uneori și oferte de muncă pe care le plasam prin parohii sau printre cunoscuți. Cam într-un an de zile s-a creat o rețea de informații utile, care convergeau către poșta mea electronică. Și atunci...

– **A trebuit să faci o selecție?**

– A trebuit să fac o selecție și țin minte că într-una din zile redactorul-șef mi-a zis: „Ți-am trimis un anunț, o discotecă nouă, cum de nu l-ai pus?”. „Nu l-am pus pentru că în acea săptămână erau informații de serviciu prea importante ca să le las deoparte. A trebuit să fac o selecție și discoteca a rămas afară”. „Atunci, dublăm rubrica, în așa fel încât să intre și discotecile”. Și așa a fost.

– **Sunt semnale că rubrica e citită?**

– Mulți italieni, și acesta a devenit un refren la Torino, spun: „Îndată ce vine ziarul acasă, imediat dau Torinosette femeii pe care o am acasă, ea le decupează și le păstrează. Mulți profesori mi-au povestit că fac fotocopii pe care le dau în clasă tuturor elevilor români, care caută ziarul mai ales în «perioadele fierbinți»: decretul fluxurilor, zvonuri despre Sanatori, inundații în România”.

– **Ce anume se găsește azi în rubrică?**

– Torino e destul de activ în ceea ce privește inițiativele pentru străini. Încerc să semnez tot ce ar putea să fie interesant, tot ce ar putea interesa o persoană care simte nevoia de a fi informată câteva secunde înaintea celorlalți. Din păcate, am și semnale că mulți dintre conaționali noștri preferă să delege pe alții să se informeze și să acționeze în numele lor. Este impresionant și în același timp trist când auzi că unul sau altul plătește bani grei cuiva care se recomandă drept avocat, expert sau specialist, când ar putea foarte bine să citească singur și să completeze un formular în care sunt cerute datele sale personale. Asta încerc acum să scriu, în rubrica de noutăți românești; că fiecare, cu un pic de informații în plus, e capabil să facă pentru sine însuși cele mai banale cereri, să le facă bine și temeinic, și că e greșit să se creadă că altcineva pe care îl plătești se va zbate în numele său.

Text: Sorin Cehan



Stephen King: Dark Horror

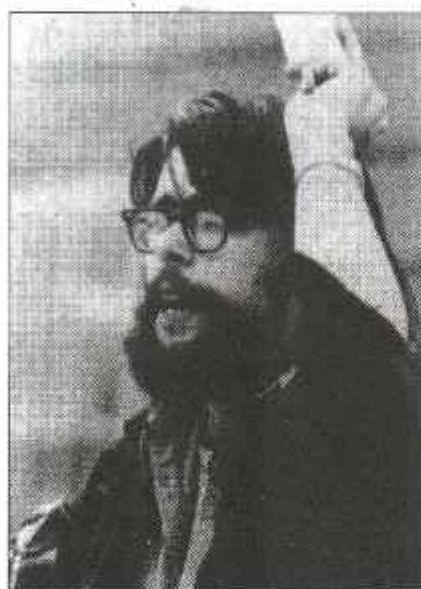
Aventura începe în anii '50. Anii din inima Războiului Rece. Amenințarea atomică plutește în aerul respirat de orice american. Cinematografia vorbește despre mutații genetice cauzate de radiații. Cursa spațială e la-nceput. *Sputnik* ajunge pe orbita Pământului. De acolo coboară, la ora reprezentației de matineu, nave extraterestre, colonii întregi de ființe apocaliptice, la fel de amenințătoare pentru publicul american ca și sumbrul soldat rus cu ochi roșii. Radioul păstrează încă un precar monopol. Seară de seară se transmit povești radiofonice care brodează pe marginea acelorși amenințări. La televizor, Rod Serling speculează în *Zona crepusculară*.

Adăugați la toate acestea literatura lui E. A. Poe și, mai cu seamă, H. P. Lovecraft, și portretul devenirii lui Stephen King nu mai pare câtuși de puțin nelalocul lui.

King
dă lovitură

Eticheta ruptă

Între victorian
și gothic,
casa lui Stephen
King din Bangor
Maine aduce mai
mult a surogat
american



Născut la 21 septembrie 1947 în localitatea Portland din statul american Maine, școlit la Universitatea din Orono a statului Maine, unde primește licența în limba și literatura engleză, King este o vreme profesor de engleză. Mâna de scriitor și-o exersează în puținul timp liber, închirind cu ora o mașină de scris. În perioada aceea vinde mai multe povestiri unor reviste pentru bărbați, fapt încurajator pentru cel care începuse să colecționeze mesaje de respingere din partea publicațiilor cărora se adresa.

Anul 1974 aduce acceptarea manuscrisului romanului *Carrie: a Novel of a Girl with a Frightening Power* de către editura *Doubleday* specializată în ediții cu coperte de hârtie. Avansul de 2.500

de dolari este ireal și, orbit de bucurie, King hotărăște să-i cumpere soției un cadou. Un uscător de păr.

Succesul neașteptat al cărții sale de debut (sporit și de versiunea cinematografică a lui Brian de Palma) îl convinge să-și asume riscul de a demisiona de la catedră și de-a se apuca de scris cu normă întreagă. Așa se face că, un an mai târziu, reușește să publice romanul *Salem's Lot*, un tribut adus capodoperei lui Bram Stoker. Urmează, la distanță de doi ani, celebrul *The Shining*, ecranizat și el de Stanley Kubrick cu Jack Nicholson în rolul profesorului-dramaturg-amator de tării Jack Torrance.

Din rațiuni bugetare și de strategie editorială – spune King –, dar și din pricina oarecum supărătoarei etichetări de autor „horror”, în același an își face intrarea în scenă Richard Bachman, geamănul literar al lui King, publicând controversatul roman *Rage*, interzis în anii '90 în multe state americane. Sub acest pseudonim avea să mai publice apoi cinci cărți, aproape toate rupte de „tradiția” pe care singur o institulse.

Subiectele, maniera abordării, tonul, structurarea narațiunii au trebuit să fie pentru Stephen King o nouă provocare cu fiecare carte. Fie că e vorba de rescrierea unui mit (*Salem's Lot*), de reanimarea unui gen literar (cel folietonistic, în *Culoarul morții*), de scrierea la două mâini (*Talismanul*, *Black House*, împreună cu Peter Straub, și volumul de non-ficțiune *Faithful* cu Stewart O'Nan), de scrierea mascat confesivă (*Misery*),



Un păpușar
abil

Distincția
supremă

Aventura
continuă,
totuși

fie de cărți-mărturie prin intenție (*On Writing: Danse Macabre*), nimic nu întrece amploarea și forța ciclului *The Dark Tower*, alcătuit din șapte volume, operă monumentală, începută în studenție și încheiată de curând, în 2004, cu multiple nivele de lectură, chintesentă a întregului univers kingian.

Privind o schemă a legăturilor dintre această saga și celelalte romane și povestiri semnate de Stephen King îți poți simți, pe bună dreptate, pielea încrețindu-se pe oase. Chiar toate să fi fost premeditate?

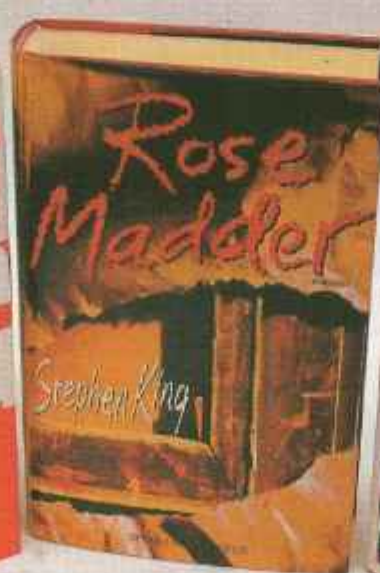
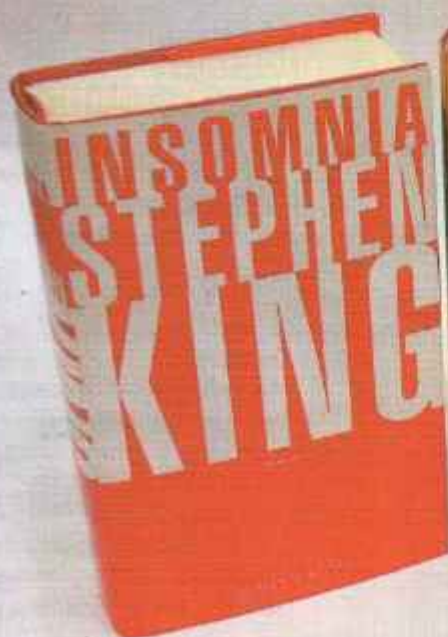
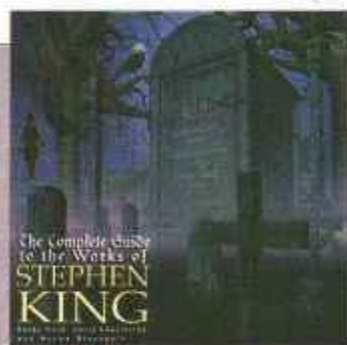
Un bobâmac peste nasurile „fine” ale celor care, necunoscând la prima mână textele autorului din Maine, s-au

arătat deseori indignați de succesul său, considerându-l dovadă supremă a lipsei oricăror merite literare, în anul de grație 2003, celebra *National Book Foundation* i-a acordat lui Stephen King *Medalia pentru Exemplara Contribuție adusă Literaturii Americane*, cea mai de seamă distincție literară de pe continentul nord-american.

Totuși, la ceremonia de decernare a premiilor, King a ținut să reafirme faptul că adevărata distincție este cea pe care i-o oferă cititorii atunci când îi cumpără cărțile din librării.

În pofida declarației de dinaintea apariției volumului 7 al seriei *The Dark Tower* cum că, odată cu ajungerea la capăt a aventurii pistolarului Roland, și cariera sa de scriitor va fi martora sfârșitului, în 2005 a văzut lumina tiparului romanul *The Colorado Kid*. Cea mai recentă apariție editorială a lui Stephen King se numește *Cell*, iar următoarea – anunțată deja pentru luna octombrie – este *Lisey's Story*. De asemenea, Peter Straub a confirmat de curând și intenția sa de a relua colaborarea cu King pentru a treia parte a poveștii din *Talismanul*. Și surprizele nu se opresc aici...

text Mircea Pricăjan



Laponia, cu aromă de cocktail!



Aaron Marton a fost timp de șase ani DJ în mai multe baruri din Cluj. Ultimul local unde a mixat – dubul *After Eight* – i-a modificat un pic viața și cariera. Mai exact, din martie 2005 a schimbat profesia de DJ cu aceea de barman. Și nu-i pare rău deloc, ba spune chiar că barul îi aduce mult mai multe satisfacții decât „învărtitul” la platane. „Profesia de barman mi se pare mult mai distractivă și activă decât a pune muzică. Sunt în contact cu mai mulți oameni și am avut ocazia – încă o mai am – să cunosc foarte multe tipuri de oameni și să știu cum să mă comport cu fiecare. Am învățat să las deoparte toate problemele mele personale și să fiu totdeauna bine dispus când sunt în spatele teighelei.”



Barmanul e vesel întotdeauna

Despre Aaron Marton se poate spune că aruncă și în timpul liber cu sticle. Numai că nu le aruncă la întâmplare, ci cu măiestrie de barman. Faima unui barman o dau experiența, știința sa și, în egală măsură, rezistența la stres, în condițiile în care sunt mulți clienți. Când însă nu este la bar, Aaron Marton exersează mult timp aruncatul sticlelor. Dar cea mai mare realizare a sa o reprezintă cocktailurile inventate de el: *Melonito*, *Obsession*, *Anytime*, *Satisfaction* și *Milky Way*. Despre misterele pregătirii acestor băuturi, clujeanul nu vrea să dea detalii fiindcă fac parte din secretele meseriei, în rest totul se desfășoară în fața clientului pentru client. „Am câteva rețete super – părerea clienților, mai ales a domnișoarelor – majoritatea le-am inventat în timpul programului de lucru, bazate pe gusturile clienților. Câteva cocktail-uri le-am inventat când m-am dus la concursurile de mixologie, fiindcă regula cea mai importantă a unui concurs de acest gen este că participanții trebuie să inventeze cocktail-uri proprii cu nume proprii. Asta înseamnă că atât amestecurile delicioase de băuturi fine cât și numele acestora inventate de către participant nu au voie să fie brevetate.” Pe lângă aspectele pur tehnice ale meseriei sale, tânărul clujean are parte în general de foarte multă distracție și veselie, căci a fi barman înseamnă să fii vesel și bine dispus alături de clienți. „Un barman adevărat nu are voie niciodată să fie stresat la bar. Dacă lucrurile iau o întorsătură neașteptată, un barman care își știe foarte bine meseria se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. E foarte important acest lucru fiindcă starea de spirit se transmite foarte ușor clienților și cred că nici un barman nu vrea să aibă toată noaptea clienți stresati și deprimati, care nici nu consumă și nici nu se simt bine. Cele mai haioase sunt fetele care dansează pe bar în fiecare seară, pentru că de



„Meseria de barman reprezintă o artă pentru că se bazează mult pe creativitatea omului care lucrează în spatele teighelei. Cine nu consideră profesia de barman ca pe o artă, nu este barman adevărat, e un oarecare preparator de cocktail-uri.”

multe ori se întâmplă să cadă câte una în bar și să ia o poziție foarte nostimă în timp ce încearcă să realizeze că de fapt se află pe jos în spatele barului”, povestește zâmbind Aaron.

Concurs de barmani la gheață

Deoarece tot vorbim despre arta de a fi barman, trebuie spus că Aaron Marton a participat la câteva concursuri de gen, unde s-a descurcat de minune. Ultimul dintre acestea s-a desfășurat în Laponia, în nordul Finlandei. „Am participat la faza internațională a concursului de mixologie organizat de *Finlandia Vodka*. Povestea mea în Finlanda este de fapt o excursie pe care am câștigat-o ca premiu, fiind primul clasat la faza națională. Excursia a durat patru zile, dintre care două au fost obligatoriu dedicate participării mele la concursul internațional, unde am reprezentat România. În rest am avut activități și programe desfășurate în zăpada înaltă de cel puțin un metru și jumătate. La concursul de mixologie am ieșit între primii trei concurenți, m-am ales cu o diplomă semnată de Brand – Ambasadorul *Finlandia Vodka*, și o nouă excursie de trei zile programată pentru 21 iunie a.c. În Finlanda, am întâlnit cei mai buni barmani din întreaga lume la categoria mixologie. În concurs au intrat 24 de participanți, cinci din SUA, restul din Europa, cea mai tânără barmanită a fost din Kazahstan, avea numai 18 ani, iar cel mai bătrân barman provenea din Slovenia și avea 60 de ani. Există câteva reguli legate de concursul de mixologie: în primul rând se ia în considerare igiena cu care se lucrează, culoarea și gustul cocktail-urilor și, nu în ultimul rând, aspectul băuturilor preparate – se prepară mai multe băuturi la fel pentru a se putea compara și depuncta greșelile care influențează un cocktail. Experiența unui asemenea concurs nu se poate compara nici cu cea mai tare experiență dintr-un bar”, apreciază Aaron Marton.

Orzul cu spic în șase rânduri de boabe, cultivat în sol fertil, nepoluat, unde va într-un sat mic numit Koskenkorva. Apa filtrată perfect – morena glaciară rezultată în urmă cu 10.000 de ani odată cu Era Glaciară reprezintă mina de aur. Distileria *Altia Corporation*, unde alcoolul este filtrat printr-un proces continuu, rezultând o concentrație alcoolică de 96,6% de o calitate excepțională și, în sfârșit, fabrica de la Rajamäki unde acest alcool este amestecat cu apa pură sunt toate ingredientele *Finlandia Vodka*. Rezultatul? Pură, claritate și gust răcoros, principalele caracteristici ale *Finlandia Vodka*.

Text: Alice-Claudia Gherman
Foto: arhiva Aaron Marton

PiPru



vara 2006

Apartamente 2*

de la 199 euro
cu mic dejun

Hotel 3*

de la 411 euro
cu demipensiune

Hotel 4*

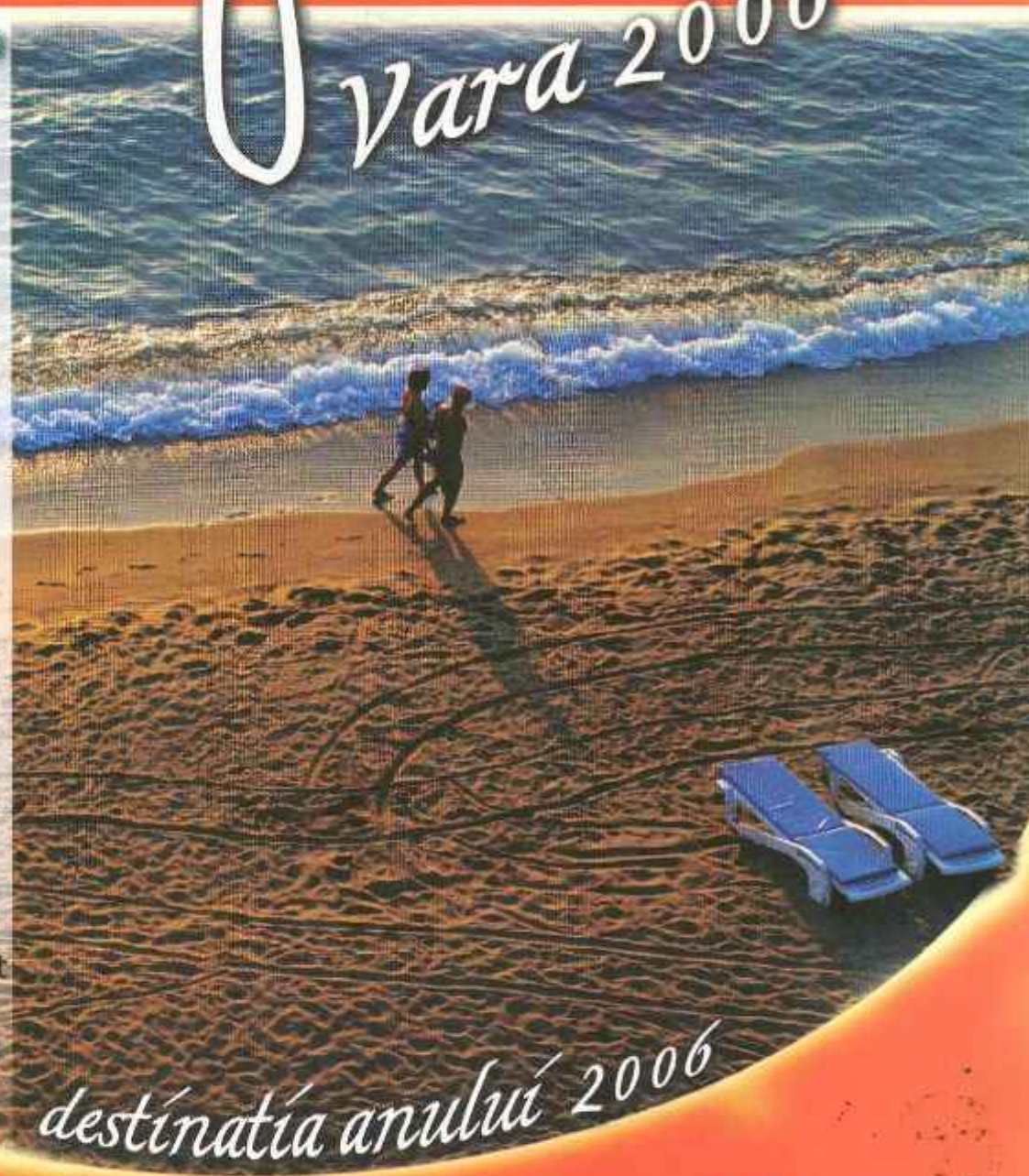
de la 555 euro
cu mic dejun

Hotel 5*

de la 635 euro
cu mic dejun

Pachetul include:

- transport avion
Bucuresti-Larnaca-Bucuresti
- 4 nopti cazare+demipensiune
- Masa festiva de Pasti
- transfer aeroport-hotel-aeroport
- ghid vorbitor de limba romana



destinatia anului 2006

PrestigeTours

Strada George Enescu nr.31
Bucuresti
Tel: 319 77 94/95/96/97; 312 60 95
Fax: 319 77 93
office@prestigetours.ro
www.prestigetours.ro

ButterflyTourism

Str. Barbu Delavrancea nr.23
sector 1, Bucuresti
Tel: 223 78 03; 223 78 86
Fax: 223 03 69
office@butterfly.ro
www.butterfly.ro

Ultramarin Travel

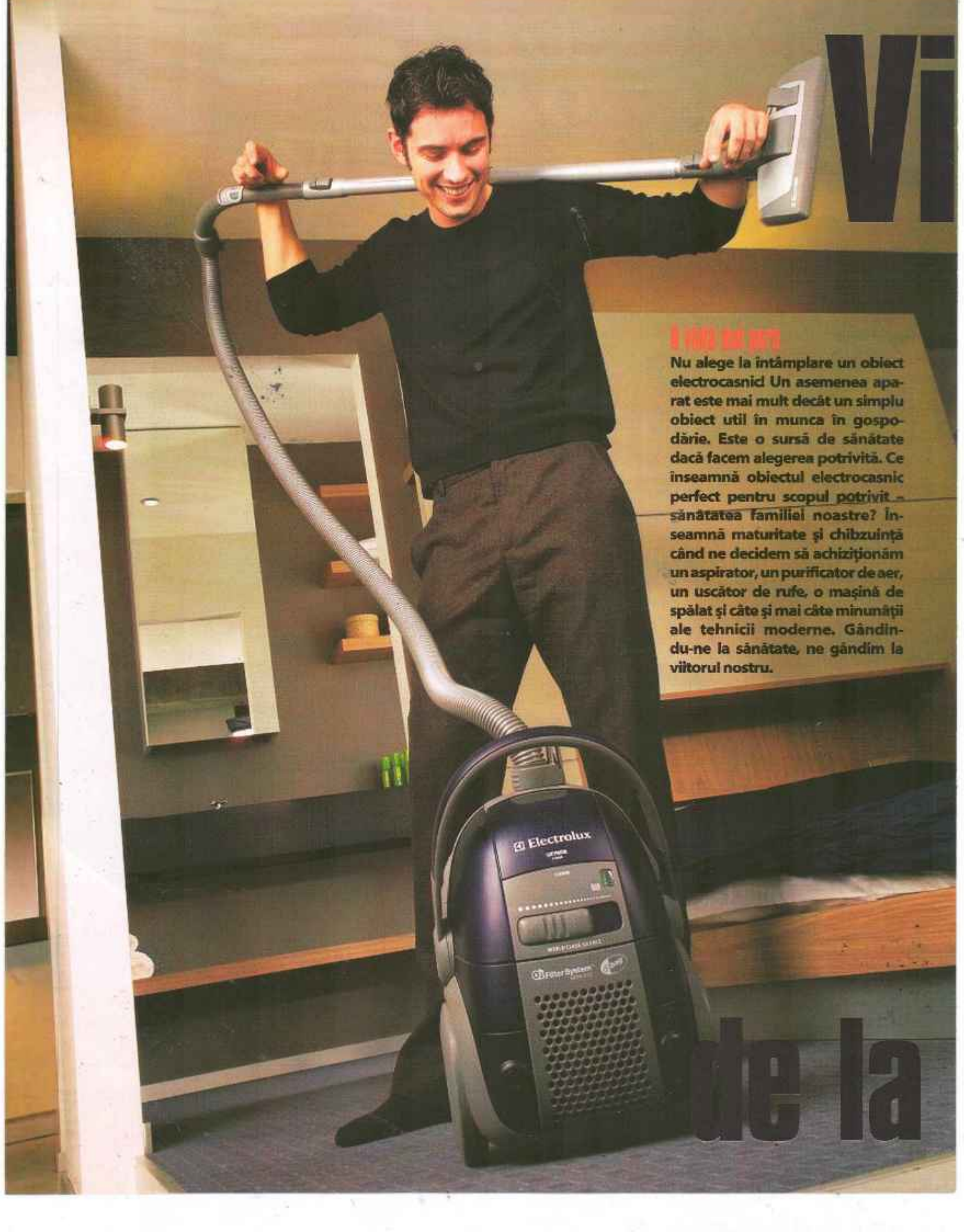
Bv. UNIRII nr. 55, bloc E4a, parter
sector 3, Bucuresti
Tel: 326 44 92; 326 44 93
Fax: 326 44 91
office@ultramarine.ro
www.ultramarine.ro

Vi

1000 DE PRT

Nu alege la întâmplare un obiect electrocasnic. Un asemenea aparat este mai mult decât un simplu obiect util în munca în gospodărie. Este o sursă de sănătate dacă facem alegerea potrivită. Ce înseamnă obiectul electrocasnic perfect pentru scopul potrivit - sănătatea familiei noastre? Înseamnă maturitate și chibzuință când ne decidem să achiziționăm un aspirator, un purificator de aer, un uscător de rufe, o mașină de spălat și câte și mai câte minunății ale tehnicii moderne. Gândindu-ne la sănătate, ne gândim la viitorul nostru.

de la



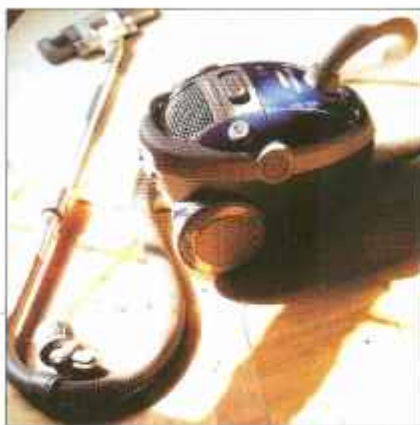
itorul

Principalele caracteristici ale lui

Oxy3silence sunt: **posibilitatea de a ști cu exactitate când trebuie schimbat filtrul, senzorii** încorporați monitorizează zgomotul și nivelele de poluare a aerului din locuință, **permițând aspiratorului să își ajusteze în mod automat nivelul de putere – totul clar afișat pe un ecran ușor de citit; neutralizează mirosurile urâte – un filtru opțional din cărbune activ neutralizează mirosurile; filtrează particulele minuscule: Oxy3silence filtrează în mod silențios particule de până la 0,1 microni, adică oprește aproape toate tipurile de agenți de contaminare aerul – praf și agenți de poluare din emisiile de noxe din trafic, polenul de la copaci și flori, sporii de mucegai, bacteriile, substanțele de origine animală ce provoacă alergii precum și acarienii din praf.**

Dușmanii sănătății noastre

Sunt în aerul de afară, sunt în casele noastre, în plămânii noștri, peste tot, sunt printre noi. Mici și răi (cu sănătatea noastră!), „eficienți” în a da alergii, iritații nazale și astm bronșic. Numele lor? **Acarieni.** În locuința fiecăruia dintre noi se adăpostesc milioane de acarieni, care duc vieți paralele cu ale noastre. Acarienii sunt creaturi de dimensiuni mici (pot ajunge până la 0,3 mm), în bune relații cu păianjenii și trăiesc în praful din casă, depinzând de curățenia și de nivelul de umiditate din încăperi. Locuințele uscate din zonele foarte reci și montane au mai puțini acarieni, în timp ce în casele din zonele temperate se întâlnesc în cantități mai mari. Acarienii „mănâncă” praful ce provine de pe pielea noastră și lasă urme pe oriunde ajung. Aceste urme conțin enzime pe care acarienii le folosesc în digestia prafului de pe piele. Ele sunt enzimele care au cel mai important rol în cauzarea astmului și alergiilor. Deși nu pot fi îndepărtați în totalitate, acarienii, ca mulți alergeni



inhalanți, pot fi reduși numeric. Simplul scuturat și aerisit, spălatură rufăriei, îndeosebi de pat, cu apă fierbinte de peste 60 de grade, sau expunerea acestora la ger, folosirea lenjeriei din bumbac în locul materialelor sintetice, etanșeizarea pernelor și saltelelor prin învelitori impermeabile pentru acarieni, folosirea acaricidelor sau simplul șters al prafului cu un amestec de părți egale de oțet și parafină, sunt gesturi pe care le putem face fiecare dintre noi. Mai mult, purificatoarele de aer și aspiratoarele dotate cu filtre HEPA și saci de hârtie reduc numărul de acarieni și diminuează riscul de alergii ori manifestări alergice. **Fumul de țigară** reprezintă o altă sursă nocivă aparatului respirator uman. În clipa în care tragem în piept fum de țigară inhalăm peste 4.000 de compuși toxici, 40 dintre aceștia duc la apariția cancerului pulmonar. Copiii ai căror părinți fumează prezintă risc mare în a dezvolta bronșite, pneumonii, iritații sau alte afecțiuni respiratorii. Plămânii copiilor sunt chiar mai sensibili la efectele dăunătoare ale fumatului. Utilizarea unor purificatoare precum Oxy3silence reprezintă o posibilă soluție pentru ventilarea încăperilor. **Părul animalelor de casă** constituie o altă sursă cauzatoare de boli respiratorii, alergii cu precădere. 25% dintre oameni sunt alergici la părul de pisică și 14% la cel de câțel. Periatul animalelor cu regularitate și folosirea unor aspiratoare eficiente pot reduce substanțial riscul îmbolnăvirii. **Poluarea din exterior** nu este nici ea de neglijat în raport cu sănătatea noastră. Statisticile spun că din cauza excesului de praf, în București mor anual peste 10.000 de oameni. Prafului i se adaugă plumbul și monoxidul de carbon rezultate din traficul intens din Capitală. Soluția? Închidem ferestrele și ne amenajăm în balcon propria oază de verdeată, dar ne luăm și un purificator de aer. **Poluarea casnică de la sursele de căldură** nu este mai puțin nocivă. Produsele de combustie, rezultate de la sobe, radiatoare, cuptoare sau șeminee dau cefalee, greață, vărsături, astenie, tuse. Aerisirea camerelor, inspecția tehnică

a instalațiilor de încălzire, ventilarea încăperilor reprezintă tot atâtea soluții pentru sănătatea noastră. **Polenul**, în cantități mari mai ales în timpul verii, cauzează la rândul său probleme respiratorii, alergii. Soluția este purificarea locuinței cu un purificator de aer, uscarea hainelor la uscător, aspirarea regulată a covoarelor cu un aspirator înzestrat cu filtru HEPA.

Alergia și astmul bronșic

O mulțime de români suferă de boli alergice, cea mai frecventă formă fiind rinita alergică. Afecțiunile alergice apar de obicei în copilărie și se accentuează cu vârsta. **Alergia** este o stare de sensibilitate față de anumiți factori alergeni, ce dau un răspuns imun exagerat. În mod obișnuit factorii alergeni – acarieni, praf, noxe – nu afectează întreaga populație, numai o parte dintre indivizi, **marcați genetic**, au probleme. Evitarea expunerii la factorii alergeni reprezintă soluția evitării alergiilor. **Astmul bronșic** este o boală inflamatorie cronică a căilor aerifere (bronhi). Astmul evoluează prin episoade recurente – tuse, șuierături în piept, dificultate în respirație. Aceste simptome au grade diferite de severitate, de la forme ușoare până la criza de astm, care pune în pericol viața pacientului. Astmul bronșic este una dintre cele mai comune boli cronice ale copilului. În România între 5% și 10% dintre copii suferă de această boală, iar 50-80% dintre copii fac boala înainte de cinci ani. 2/3 dintre adulții bolnavi de astm afirmă debutul afecțiunii în copilărie. De aceea, un mediu sănătos și aerisit reprezintă deziderate absolut obligatorii.

De la Santo la noul Oxy3system

Căminul nostru are nevoie de curățenie, sănătate și aerisire? Nu-i nimic, vine aspiratorul micuț, dar eficient, și le rezolvă pe toate. Dar nu întodeauna a fost atât de simplu. Axel Wenner-Gren, un om de afaceri suedez, a descoperit la 1910, în timpul unei vizite la Viena, în vitrina unui magazin, o mașinărie monstruoasă, de 20 kg greutate, prevăzută cu un motor și o pompă: un aspirator. Axel Wenner-Gren și-a dat seama că acest aparat, numit **Santo**, ar putea să revoluționeze munca domestică dacă ar putea fi adaptat pentru utilizarea normală în gospodărie. Omul nostru a luat legătura în 1912 cu **AB Lux**, firma

Electrolux



Printre principalele trăsături ale lui *Twin Clean* se numără: separația ciclonică, *self clean*, golire container cu o singură mână, control electronic al fluxului de aer, autocurățirea filtrelor



suedează, producătoare de lămpi cu kerosen și care era în căutarea de noi perspective de afaceri. În 1919, AB Lux și *Elektromekaniska AB*, care producea motoare pentru o versiune suedeză a aspiratorului Santo, au fuzionat înființându-se compania *Electrolux*. Așa s-a născut aspiratorul *Model I*, care câ-
n-

tărea 14 kilograme și era adresat exclusiv întreprinderilor, fiind încă mult prea greu pentru a fi utilizat în scop casnic. Aspiratorul *Model II* a fost o variantă îmbunătățită, cântărind cu cinci kilograme mai puțin. Totuși, nu se putea vorbi încă de un produs practic pentru că era o unitate fixă cu numeroase dezavantaje, cum ar fi cel al razei de acțiune. Acest neajuns a fost eliminat odată cu fabricarea aspiratorului *Model III*. Corpul lui era de această dată de forma unui cilindru orizontal. Schimbarea decisivă s-a produs, însă, în 1921: la inițiativa lui Axel Wenner-Gren, *Model V* a fost montat pe tălpi. De-abia acum putea fi oferit un aparat flexibil, ușor, utilizabil în orice gospodărie. Toate evoluțiile ulterioare au fost mai mult sau mai puțin modificări ale modelului original. Dacă primele filtre erau din pânză simplă sau din hârtie poroasă, acum s-a ajuns la sisteme de filtrare sofisticate gen *Hepa 12*, *Hepa 1.302*, ce asigură o reținere în proporție de 99,95% a particulelor sub un micron (în această categorie încadrându-se și acarienii, bacteriile, mușgaiul). *Electrolux* a venit cu ideea novatoare a aspiratorului *Oxy3system* cu emisii de praf zero. Capacitatea de a capta aceste particule este o veste bună, dacă ne gândim că aerul din interior este de două-cinci ori mai poluat decât aerul din exterior. Cu *Oxy3system*, noi toți vom beneficia de un aer pur și un cămin curat și sănătos. Noul aspirator este unul dintre primele aparate de acest gen din lume care garantează emisii de praf zero. *Oxy3system* are o carcasă și îmbinări etanșe ce înlătură total posibilitatea pierderilor de praf în afara aspiratorului. Lansarea aspiratorului *Oxy3system* se înscrie în linia tradițională pe care *Electrolux* a dezvoltat-o la scară mondială prin programul *Un cămin mai sănătos*. Numărul celor care suferă de astm sau alte afecțiuni respiratorii se dublează la fiecare zece ani. Acum, *Electrolux* lansează primul aspirator care nu lasă nici o particulă să ajungă la exterior, și asta datorită sistemului perfect etanș care asigură puritatea aerului în măsură de 99,95%.

Cu *Oxy3silence* faci nani liniștiți!

90% din timpul nostru ni-l petrecem în casă și respirăm de circa 23.000 de ori pe zi, de aceea menținerea unui aer curat este vitală. Stăm mai mult în dormitor decât în orice altă cameră din

casă și dorim să avem un somn liniștit și revitalizant. Multiple studii recente au arătat că disturbarea somnului cauzată de zgomotul din mediu poate afecta calitatea și cantitatea somnului și poate duce la o stare proastă, moleșală și chiar la un disconfort psihic. Astăzi poluarea aerului este considerată ca fiind cea mai mare amenințare pentru sănătate, iar pretențiile legate de calitatea aerului au crescut. Întâlnim de trei ori mai multe cazuri de astm și alergii decât în 1950. Purificatorul de aer *Oxy3silence*, de la *Electrolux*, garantează maximizarea calității aerului din casa noastră – silențios și eficient. Acest lucru este posibil datorită pre-filtrelor, filtrului principal electrostatic și filtrului de cărbune activ pentru a reduce mirosurile. Pre-filtrele împiedică particulele să treacă, în timp ce particulele mai mici din aer sunt ionizate și expulzate printr-un filtru încărcat, filtru ce poate fi spălat pentru a permite obținerea unei performanțe constante. Funcționând la doar 30 de wați pe setarea normală, purificatorul este extrem de eficient din punct de vedere al consumului de energie electrică.

Twin World

De multe ori am visat cu toții să avem un aspirator care să ne facă munca în gospodărie și să nu ne chinuie cu grija curățării lui. *Twin Clean Z8225* îmbină comoditatea, înalta performanță și design-ul, fiind primul aspirator fără sac care își curăță singur filtrul. Noul *Twin Clean* produs de către *Electrolux* este mai igienic, mai benefic pentru mediul înconjurător și mult mai economic față de tradiționalul aspirator cu sac de praf. Tot praful este colectat în containerul pentru praf care poate fi ulterior foarte ușor golit. Întreținerea filtrelor *HEPA* ale aspiratorului *Twin Clean* este o joacă de copii. *Twin Clean* are un sistem cu filtru dublu inovativ prin care filtrele sunt active pe rând, al doilea comportându-se ca rezervă. Când indicatorul de filtru arată că este timpul ca filtrul murdar să fie curățat, nu trebuie decât să schimbiți filtrele *HEPA* între ele. Filtrele sunt poziționate separat de sistemul ciclonic, oferind acces mai ușor. Întrucât culorile reflectă adesea personalitatea individului, gustul și stilul de viață și pornind de la teoriile legate de psihologia culorilor, *Electrolux* a creat o gamă de patru culori pentru *TwinClean*.

Text: Alice Claudia Gherman

Foto: arhiva *Electrolux*



Crama Neamului
(traditional Romanian cuisine)



Cedar's
(traditional Lebanese cuisine)



Colosseum
(international cuisine)



Venezia
(traditional Italian cuisine)



PHOENICIA

GRAND HOTEL



89 €/room

348 Rooms

4 Restaurants

10 Conference Rooms and meetings
with a capacity of 600 places

Piano Bar, Lobby Bar, Spa Center

Services: Internet, Pay Tv, Room Services, Wake-up Call, Minibar, Laundry, National and International Phone Lines, Bell Boy, Messages Delivery

B-dul Alexandru Serbanescu nr. 87, sector 1, Bucuresti, office@phoenicia.ro; reservation@phoenicia.ro; www.phoenicia.ro; Tel./fax: 021/3000.888, 021/3000.885

Mango



Jachetă amestec de bumbac, poliester și poliamidă
Preț 215,50 lei



Pulover scurt 100% bumbac
Preț 134,50 lei



Bolero și top 100% poliester
Preț 161,50 lei
respectiv 107,50 lei



Corset 100% poliester
Preț 296,50 lei



Fustă cu fir argintiu și șnur 70% bumbac, 30% fir metalic
Preț 161,50 lei



Fustă 100% bumbac
Preț 269,50 lei



Pantaloni 100% bumbac
Preț 134,50 lei



Bolero și bluză 100% bumbac
Preț 215,50 lei respectiv 107,50 lei



Top 50% vâscoză, 50% poliester
Preț 269,50 lei



Bluză 100% bumbac
Preț 80,50 lei



Top de dantelă neagră 100% poliamidă
Preț 134,50 lei

Peggy Sage



Femininitate și senzualitate sunt cuvintele cheie pentru machiajul Peggy Sage care intră acum în scenă. Gama roz-rov este la putere. Dintre cele peste 80 de nuanțe de ruj create, Peggy Sage îți recomandă pentru acest sezon câteva tonuri seducătoare: *terre de sienne*, *cyclamen*, *bois de rose* sau *féerique mauve*. Indiferent de nuanța lacului care îți înfrumusețează manichiura, poți să-i conferi un grad ridicat de strălucire prin aplicarea unui strat de oja cu paleta multi-culore. Peggy Sage a conceput o gamă de zece tonuri de lila, roz, bleu, vernil-ocean, auriu, argintiu și bronz. Peggy Sage este un salon destinat îngrijirii manichiurii și pedichiurii, *showroom*-ul Peggy Sage fiind situat în str. Argentina nr.6, sector 1, București.



Concurs
Peggy Sage

Întrebare concurs: **Care este adresa salonului Peggy Sage?**

Premii oferite: **trei oje și o bluză în valoare de 100 de lei noi**

Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 25.04.2006

Peggy
Sage
PARIS

Timberland Nautica

Pantofi sport
Timberland
100% piele
Preț 450 lei



Bocanci Timberland
100% piele,
waterproof
Preț 690 lei

Bluză 100% bumbac
Preț 198 lei
Tricou 100% bumbac
Preț 168 lei
Curea Timberland,
100% piele Preț 144 lei



Cămașă carouri 100% bumbac
Preț 270 lei
Cămașă cu dungi 100% bumbac
Preț 306 lei



Pulover 100% bumbac
Preț 306 lei



Bluză 100% bumbac
Preț 389 lei



Juncker Dynamic Moves

Pulover bărbătesc
Preț 135 lei



Blues jeans Preț 245 lei



Pulover
30% nailon,
70% acril
Preț 100 lei



Pantaloni
100%
bumbac
Preț 195 lei



Jachetă
100% nailon
Preț 185 lei



Blues jeans de damă
100% bumbac Preț 185 lei

KAROTTE



Casa de modă Karotte, al cărei magazin de
prezentare se află în Unirea Shopping Center,
corp Splai, etaj 1, a lansat noua colecție de
primăvară sub
sloganul: *Simți florul!*



Întrebare concurs: **Care este sloganul Casei de modă Karotte pentru colecția vestimentară de primăvară?**
Premiile: trei perechi de pantaloni, 40-46 mărimi disponibile
Trimiteți taloanele pe adresa redacției: SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 25.04.2006

Concurs
KAROTTE

Florăria Green Shop

Aranjament
de flori uscate
Preț 75 lei



Bambus
Preț 67 lei



Aranjament
de plante
naturale
Preț 60 lei

Aloe vera
Preț 90 lei

Camelia japonica
Preț 280 lei

Cameliie îmbobocită
Preț 100 lei

Bonsai
Preț 90 lei



**Câștigătorii concursurilor
din Flacăra nr. 3/2006:**

**Câștigătorii concursurilor
din Flacăra nr. 3/2006:**

Karotte:

Costașu Florina - jud. Buzău
Cătălina Mihaela - jud. Cluj
Cristian Răduț - jud. Iași

Peggy Sage:

Florina Mihaela - jud. Cluj
Harbor Alina Laura - jud. Maramureș
Spătaru Elena - jud. Buzău

Laropharm:

Văzaru Corina - jud. Iași
Harbor Corina - jud. Maramureș

Niculescu:

Florina Mihaela - jud. Cluj

Diverta:

Costașu Florina - jud. Buzău

2%
dintre **români**
g u s t ă
muzica

sufletul simte muzica, mintea o gustă

radiofrance**internationale** **rfi** | **ne cunoaștem?**
romania

București 93.5fm Iași 97.9fm Craiova 94fm Cluj 91.7fm Chișinău 107.3fm

MALTA

€ 188 = AVION + CAZARE

Intercontinental



de la **514€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Solana



de la **309€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Bella Vista



de la **306€**
avion + cazare
cu demipensiune

Vivaldi



de la **388€**
avion + cazare
cu mic dejun bufet

Turul Siciliei 120€

Este o excursie de 1 zi cu catamaran de mare viteza. Calatoria intre Malta si Sicilia dureaza 90 min. In cadrul acestei excursii se viziteaza 2 dintre cele mai frumoase puncte ale insulei: Vulcanul Etna si Taormina.

Tarifele includ:

- 6 nopti cazare la hotel
- bilet avion tarife charter Air Malta (Airbus/Boeing) Bucuresti-Malta-Bucuresti
- transfer aeroport-hotel si retur
- asistenta turistica
- excursie gratuita pentru rezervari cu 3 saptamani inainte

Vara 2006 plecare din Bucuresti



Malta Travel - str. Pitar Mos nr. 29, et. 1, ap. 23, interfon 23C, sector 1, Bucuresti,
Cod fiscal: R11702426 Reg. Com.: J40/3806/1999; Licenta turism: 1591/16.12.2003
Capital social: 20.000 RON; Tel/Fax: 0040-21-318.59.92/93;
Mobil: 0722-62.69.03; E-mail: malta1td@malta.ro; www.malta.ro

Drinkstyle



Au existat 6 Maeștri Distilatori, până în prezent: Jack Daniel (1866-1911), Jess Motlow (1911-1941), Lem Tolley (1941-1964), Jess Gamble (1964-1966), Frank Bobo (1966-1992) și actualul Maestru Distilator, Jimmy Bedford. Fiecare dintre foștii maeștri distilatori, deci și Bedford, s-a născut în Tennessee. Maestru Distilator supraveghează întregul proces de fabricare a whisky-ului – de la măcinare la adăugarea drojdiei, la fermentare și distilare, programarea producției și verificarea gustului pentru asigurarea calității. „Lynchburg reprezintă locul perfect pentru fabricarea whisky-ului tradițional”, spune Bedford. „Nu au avut loc prea multe schimbări aici, inclusiv în legătură cu whisky-ul fabricat de noi. Este datorită mea de a veghea ca Whisky-ul Jack Daniel's Old No. 7 Tennessee whisky să nu se schimbe niciodată. În cazul în care acest lucru se va întâmpla, va trebui să-mi schimb locul de muncă!”

Jimmy Bedford, Master Distiller:

„La un meci de baschet, am fost recunoscut de Michael Jordan!”

▼ Ce face diferența între Jack Daniel's și restul?

– Presupun că două elemente esențiale dau calitatea whisky-ului Jack Daniel's: apa extrasă din puțurile Cave Spring, din Lynchburg, Tennessee, din care este făcută fiecare picătură din whisky-ul nostru, iar al doilea element este așa-numitul *charcoal mellowed* (un soi de filtru din cărbune de lemn de arțar). Apoi vin celelalte ingrediente: secara, porumbul, malțul de orz.

– *Charcoal mellowing*, ce înseamnă mai exact această operațiune?

– Este o operațiune unică, procedee de filtrare mai exigentă în lume, dar noi ne gândim că whisky-ul nu trebuie să conțină impurități nedorite, așa că apelăm la această operațiune specială care implică trecerea înceată a whisky-ului nou prin containere gigante umplute cu zahăr și cărbune de arțar. Procedee durează zece zile, timp în care licoarea absoarbe esența arțarului – și-i dă o aromă și o savoare unice. Avem oameni care supraveghează procesul de filtrare, inclusiv cel de evaporare, astfel încât nimic să nu perturbe fabricarea unui whisky pur. Este, într-adevăr, un proces tradițional pe care avem de gând să-l continuăm. Trebuie să știți că butoalele de stejar alb permit alcoolului să respire, iar din cauza acestui fenomen între 8 și 10% din volumul de alcool se pierde prin evaporare în primul an. Evaporarea continuă în anii următori, cam între 4 și 5%. Un whisky bun trebuie să piardă aproximativ 30% din volumul original înainte de a fi îmbuteliat.

– Există câteva particularități ale whisky-lui de Tennessee?

– De fapt, în Tennessee sunt două distilerii, una este distileria Jack Daniel's, iar cealaltă este distileria lui George Dickel, dar este mult mai mică decât a noastră și nu folosesc același sistem de filtrare.

– Este Old No. 7 cel mai bine vândut sortiment de whisky?

– Cea mai mare parte a vânzărilor provine din comercializarea acestui sortiment. Jack Daniel's Old No. 7 Black Label este celebru la nivel internațional, a primit medale de aur încă din vremea lui Jack Daniel, în 1904.

– Să vorbim puțin despre Gentleman Jack Rare Tennessee!

– Gentleman Jack Rare Tennessee este un whisky prezent din 1988 încoace, are caracteristici diferite de orice alt sortiment, fiind dublu rafinat prin mangelul de lemn de arțar atât înainte cât și după maturare. Are ceva din aroma ambrel.

– Există vreo diferență între gustul și aroma whisky-lui de astăzi față de cele ale Jack Daniel's din 1866?

– Noi ne străduim și credem că și reușim să realizăm exact același produs, la aceleași standarde ca și băutura de la începuturi, așadar păstrăm caracteristicile originale și facem același produs Jack Daniel's.

Bedford supraveghează întregul proces de fabricare a whisky-ului în cadrul distileriei. Acesta admite că unul dintre cele mai importante posturi cheie este acela care presupune degustarea whisky-ului. O altă parte a muncii de Master Distiller la Jack Daniel's este aceea de a călători în lume și de a petrece timpul cu simpatizanții mărcii Jack Daniel's. A vizitat peste 130 de țări, începând din Africa de Sud și ajungând până în China.



– Vă simțiți parte din tradiție în acest lanț numit Jack Daniel's?

– Oamenii mă întreabă adesea ce este mai important pentru mine, emoțional vorbind. Mă simt dator să fiu parte a profesiei mele și ne străduim să realizăm un produs căruia să-i asigurăm aceleași calități indiferent unde este comercializat în lume. Am asistat la un meci de baschet și Michael Jordan m-a recunoscut că sunt reprezentantul Jack Daniel's, cu alte cuvinte există o strânsă relație între cine este Jack Daniel's și oamenii săi.

– Veți lăsa o moștenire specială următorului Master Distiller, cel care va fi „numărul 7”?

– Am petrecut cu această companie, Jack Daniels, 38 de ani. Din 1988 am început să călătoresc câte puțin și să povestesc câte puțin despre Jack Daniels, lucru pentru care, într-adevăr, multă lume mă invidiază. Am stat de vorbă cu oameni din radio, am înregistrat CD-uri, am fost invitat la emisiuni de radio, am dat interviuri la reviste, în presa scrisă.

– Ce ar mai fi de spus suplimentar, ce-ați vrea să mai adăugați în privința mărcii JD și a whisky-ului pe care îl faceți?

– Chiar dacă e făcut în Lynchburg, Tennessee, nu trebuie să te duci până acolo ca să cumperi o sticlă de Jack. Deoarece noi suntem prezenți pretutindeni în lume. Anul trecut, noi am vândut 7,6 milioane de sticle. Anul acesta am putea să vindem între 7,5 și 8,5 milioane de sticle.

Text: Mihail Gălățanu și Alice Gherman

Foto: Octavian Tîbăr

Primăvara ne facem prietenii noi

Reducere de până la 600 € cu TVA
pentru Cielo și Nubira II.



...și nu-i uităm pe cei vechi!

Persoanele fizice care au mai achiziționat un autoturism
de la Daewoo Automobile România beneficiază de o reducere
suplimentară de 200 € cu TVA la cumpărarea unui autoturism
Cielo sau Nubira II*.

Nubira II

Preț începând de la
8.150 € fără TVA



Cielo

Preț începând de la
5.882 € fără TVA

Ofertă valabilă în perioada 1 Martie - 30 Aprilie.

* Reducerea suplimentară de 200Euro cu TVA se acordă persoanelor fizice care
au cumpărat mașini Daewoo noi de la Daewoo Automobile România înainte de 1 martie 2006
și este valabilă pentru o singură mașină/cumpărător, numai pentru un model din gama Cielo sau Nubira II.



Telefonul clientului: 0251.403.503;
Asistență tehnică rutieră 24h:
0251.403.403; 0725.511.611

CITYCENTER
e altceva!!!
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33, sector 1, București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.210.66.24; 021.212.27.01
e-mail: cc1@city-center.ro

8-dul Poligrafiei nr. 18, sector 1, București
Tel.: 021.224.01.61; 021.224.47.36; 021.225.00.86
e-mail: vanzari@city-center.ro / office@rdsnet.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Caracteristica lunii aprilie

În prima jumătate a lunii opoziția dintre Marte și Pluton v-ar putea determina să vă canalizați energia pe direcții greșite. Și călătoriile ar putea fi influențate negativ de acest aspect. Prudența va fi favorizată.

Cristina Vanea



Berbec (21.03 - 20.04)

Relația cu ființa iubită va evolua multumitor. Entuziasmul sentimental va crește, dar există riscul să fiți cam subiectivi și să luați decizii greșite. Veți avea ocazia să vă implicați cu succes în activități diverse. Spre sfârșitul lunii poate să vi se propună o colaborare.

Taur (21.04 - 20.05)

Inimă dv. va fi ceva mai sensibilă în această perioadă, dar, dacă nu veți face eforturi deosebite, nu e grav. Energia mentală va fi la limita superioară. Veți avea destul de multe de făcut la serviciu, dar, dacă veți ști să vă organizați, efortul nu vă va obosi. Spre sfârșitul perioadei veți avea parte de evenimente neprevăzute.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți avea o mulțime de rezolvat, așa că nu veți reuși să vă petreceți timpul liber în compania partenerului de suflet. Efortul pe care-l veți depune pentru consolidarea relației va fi apreciat așa cum se cuvine. Veți fi destul de stresat de sarcinile pe care le veți primi, mai ales că vi se vor pune bețe-n roate, dar aveți toate șansele să le duceți la bun sfârșit.

Rac (22.06 - 22.07)

Veți avea parte de neînțelegeri sau dificultăți în comunicarea cu persoana iubită. Popularitatea în rândul persoanelor de sex opus va crește considerabil, dar nu este momentul să vă implicați într-o aventură. Este foarte probabil să fiți obligat să vă ocupați de activități de rutină, care vă vor plictisi, dar nici nu vor putea fi ocolite. Acordați mai multă atenție detaliilor.

Leu (23.07 - 23.08)

Veți avea ocazia să faceți o bună impresie unei persoane de sex opus de la serviciu, dar relația voastră de dragoste nu va evolua așa cum vă doriți. Sunt șanse mari să finalizați o lucrare începută de mai mult timp. Dacă doriți să inițiați ceva nou, nu vă așteptați la rezultate imediate.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Sunteți mai sensibili și mai interesați de chestiunile sentimentale decât în mod obișnuit. O realizare în plan afectiv ar putea să apară în a doua jumătate a lunii. Riscurile ar trebui evitate, căci există oportunitate pentru accidente.

Balanță (23.09 - 23.10)

Unele neînțelegeri mai vechi ar putea ieși din nou la iveală. Veți cheltui o sumă mare de bani pentru distracții. Veți munci mult și nu întotdeauna rezultatele vă vor satisface. Finalizarea unei lucrări mai vechi v-ar putea aduce laude din partea superiorilor ierarhici, spre sfârșitul lunii.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Câteva schimburi de idei pe tonuri mai înalte vor pune în pericol echilibrul relației voastre, dar, dacă veți reuși să vă depășiți încăpățănarea, ele se vor ameliora cu rapiditate. N-ar fi exclus ca partenerul de suflet să aibă o problemă de sănătate. Sunteți foarte stresat în legătură cu situația de la serviciu. Veți da dovadă de multă inspirație, iar dacă veți avea de luat o decizie, aceasta va fi apreciată așa cum se cuvine.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Sunteți mai suspicioși decât în mod obișnuit și din acest motiv ați putea avea unele controverse cu partenerul de suflet. Sunteți impulsivi, riscând să faceți lucruri pe care mai târziu le veți regreta. Veți beneficia de o bună capacitate de concentrare.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Popularitatea voastră va crește considerabil în această perioadă, ceea ce vă va permite să vă lărgiți cercul de prieteni. Partenerul de suflet v-ar putea fi de ajutor în finalizarea unei afaceri. Veți reuși să vă mobilizați cu mai multă ușurință decât în mod obișnuit. Totuși, sănătatea voastră nu va fi punctul forte pentru această perioadă.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Greu și iar greu. Este nevoie de un efort susținut pentru a reuși să găsiți o rezolvare a situațiilor cu care vă confrunțați. Dacă veți fi conștiincioși ați putea avea parte de o mică realizare. Doriți mai multă afecțiune în această perioadă. Chiar dacă vor mai exista nemulțumiri, până la urmă situația se va ameliora spre sfârșitul lunii.

Pesti (19.02 - 20.03)

Conjunctura astrală vă va permite să vă îmbunătățiți relația cu ființa iubită. Este o bună perioadă pentru a vă face planuri pe termen lung. Există un mare risc de a rupe relația cu un colaborator. Fiți atenți și mai ales încercați să dați dovadă de diplomatie. În această perioadă ar trebui să abordați politica pașilor mărunți.

Cu cine iti faci pagina?

www.ArtMediaWebDesign.com

your target designator

ECOLOGIC NOMIC

Natural, adică Eco!

Economic. Ecologic. Eco. Produsele Eco. Adică o gamă sortimentală variată de compoturi – din caise, piersici, cireșe, vișine, prune –, castraveci murați, ardei kapia copti și decojiți, ardei kapia marinați, roșii în bulion și prefeferoni. Majoritatea produselor din gama Eco provin din Bulgaria – țara legumelor – și sunt produse sub atenta supraveghere a fimei Unicom Ltd. Bulgaria care supraveghează întreaga activitate, plecând de la achiziționarea produselor, trecând prin procesul de producție și până la încărcarea mărfii către România.

Conceptul Eco pleacă de la ideea de economic, raportul calitate-preț satisfăcând clientul final prin oferirea unui borcan cu un conținut maxim de fructe ori legume la un preț convenabil pentru fiecare consumator conform normelor europene în vigoare. În fiecare borcan în parte se regăsește același număr de fructe și legume. Așadar, consumatorul primește din punct de vedere cantitativ și calitativ atât cât plătește, în felul acesta realizându-se un schimb optim.

Conținutul oricărui borcan Eco se poate mândri cu o serie de calități care îi atestă reputația de produs ecologic: fructele naturale, fără conținut genetic

modificat; fructele nu conțin sămburi cu excepția cireșelor și a vișinelor; piersicile și caisele sunt decojite; produsele nu conțin îndulcitori artificiali ci numai conservanți naturali; în plus, fructele sunt selectate în ideea de a oferi consumatorului produse proaspete, de calitate superioară la standarde europene.

Gama Eco este prezentă în cele mai importante rețele de magazine din România, precum hipermarketurile Cora, Kaufland, Metro, Billa, Selgros, Univers All, dar și în supermarketuri ca Mega Image, La Fourmi, General Nic, Angst, Can Serv, VP Market, Ivet, Intermacedonia, N&G, Global Aliment etc.

Eco
produs natural

Unicom Grup Impex
S.R.L.
Bd. Timișoara nr. 56,
sector 6, București
România
Tel.: +40 21 444 07 11/12;
Fax: +40 21 444 07 13
E-mail: office@davino.ro



„Am rămas fidel sloganului din Piața Universității: **Monarhia salvează România!**“

Stimată redacție,

Am aflat cu stupeoare din mass-media că un individ sus-pus, ar avea mătuși bogate care „se grăbesc” să moară ca să-l lase lui moștenire niște averi de sute de mii și milioane de parai. Măi, să fie! Dar oare individul ăsta crede că noi, românii, suntem chiar toți tâmpiți ca să înghițim o asemenea gogoasă?!

Nu întâmplător spunea părintele Ilie Cleopa că rădăcina tuturor răutăților este nerușinarea. „Domnule – îmi zice un amic – ar trebui să se sesizeze organele abilitate ca să verifice autenticitatea faptelor!” „Măi, omule! – i-am zis eu – ești chiar naiv?! Păi cine să se sesizeze dacă politicienii, polițiștii, procurorii, judecătorii și guvernarii sunt corupți? Nu observi că în țara asta prăpădită rămânem din ce în ce mai puțini oameni cinstiți și curajoși?”

Să nu se creadă cumva că mi-am pierdut orice nădejde. Nu! Încă mai cred că voi apuca ziua când am să văd un rechin după gratii, deși mă apropii de 70 de ani. Însă, va fi foarte greu. Și știți de ce va fi greu? Deoarece rețelele mafiotă sunt bine încheiate, iar persoana care va avea curajul să spargă buba, ca să înceapă să curgă puroiul, în mod sigur va fi sugrumată de multiplele brațe ale caracatiței.

Mă veți întreba poate ce propun. Ca om simplu ce mă aflu, am rămas fidel sloganului de la Piața Universității (oare s-o mai afla acolo?): **Monarhia salvează România!** Cred că numai monarhia constituțională va mai putea să facă ordine. Gândiți-vă că noi avem tradiție în acest sistem, care în unele perioade – poate și mai sumbre decât acum – a adus pacea și bunăstarea. Și mai gândiți-vă că, în numeroase țări de pe glob care au acest sistem, se trăiește mult mai bine.

Cu multă stimă și deosebit respect!
Andrei N. Stelian

P.S. Hanul hașigitei?! Pe când Hotelul hotelierului? Dar Pensiunea... pensionarului?!

E Finanțe, **E-Finance**

E premiul E de toate, cum ar zice miltienii, e finanțe, e servicii, e produse, e internet banking, e outsourcing, e impact, e democrație, E performanță. E Irina Socol, Vladimir Aninoiu, e Radu Enache. Printre alții. E IBM, e Oracle, e SIVECO, e Cosmote, e Softwin, e Connex, e BRD, e Alpha, e Xerox, e IP Devel, e Siemens, e RTC, e BCR-Cisco, e SRT, e Best Computers, e Romtelecom, e Finansbank, e Transilvania. E de la spațiul virtual. Email. E, dar am obosit de atâta e! **(M.G.)** ■

Slăbești cu **Fitomagra**

Help Net îți vine în ajutor! Între 13 aprilie și 25 mai, în orice farmacie Help Net vei găsi specialiști domici să îți dea sfaturi despre controlul greutateii. Programul **Confident Controlul Greutății** asigură consiliere gratuită și sfaturi avizate pentru toate persoanele care doresc să își țină sub control silueta. Dacă ești poficioasă și ai ajuns să urăști cuvântul „dietă riguroasă”, atunci soluția ta ar putea fi **Fitomagra**. Cu **Fitomagra** slăbești și mănânci, slăbești! Este un program de slăbire 100% natural, cel mai bine vândut program de slăbit 100% natural din Italia, nu are efecte secundare și nu provoacă dezechilibre metabolice ori hormonale. În plus, datorită aportului de vitamine și fier din compoziția produsului, în timpul curei de slăbire nu apare astenia. ■



Agricola Bacău a lansat campania **Biosecurizat**



Începând cu această primăvară, toate produsele **Agricola Bacău** sunt marcate cu emblema **Biosecurizat – Produs securizat biologic**. Compania devine astfel primul producător de carne de pasăre din țară care utilizează conceptul **Biosecurizat** pentru produsele sale și îl aplică pentru a confirma siguranța alimentară a consumatorilor. „Lansarea conceptului de produs **Biosecurizat** este inițiată de **Agricola Bacău** pentru a diversifica și aprofunda modalitățile de informare a consumatorilor, cărora le-am oferit întotdeauna produse verificate, sigure și de calitate. Cheltuielile efectuate pentru asigurarea condițiilor de biosecuritate și de calitate în **Agricola Bacău** s-au ridicat anul trecut la peste 13 miliarde lei, iar anul acesta estimăm că valoarea va depăși 20 miliarde de lei”, declară Gheorghe Antochi, președintele Grupului de firme **Agricola Bacău**. ■

ABONAȚI-VĂ!

Veți avea colecția completă a revistei, simplu și comod în cutia dumneavoastră postală. Taxele poștale sunt suportate de editură. Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.

Adresa de trimitere a talonului și a copiei după documentul de plată: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **ABONAMENT.**

Conturi bancare deschise la Banca Comercială Română – Sector 1:
RO74RNCB5010000007890001 – RON (lei)
RO20RNCB5010000007890003 – USD
RO90RNCB5010000007890004 – EURO

TARIFE

Apariții	România LEI	Europa Euro	SUA & Canada USD
3	13,50 lei (135.000 lei vechi)	—	—
6	27,00 lei (270.000 lei vechi)	20	28
10	45,00 lei (450.000 lei vechi)	36	50

TALON

Solicitați un abonament la revista FLĂCĂRA pentru:

☐ 3 apariții ☐ 6 apariții ☐ 10 apariții

la prețul de începând cu luna

Am achitat cu: ☐ mandat poștal /nr. din data; ☐ cec bancar /nr. din data; ☐ ordin de plată /nr. din data

Nume prenume țară localitatea

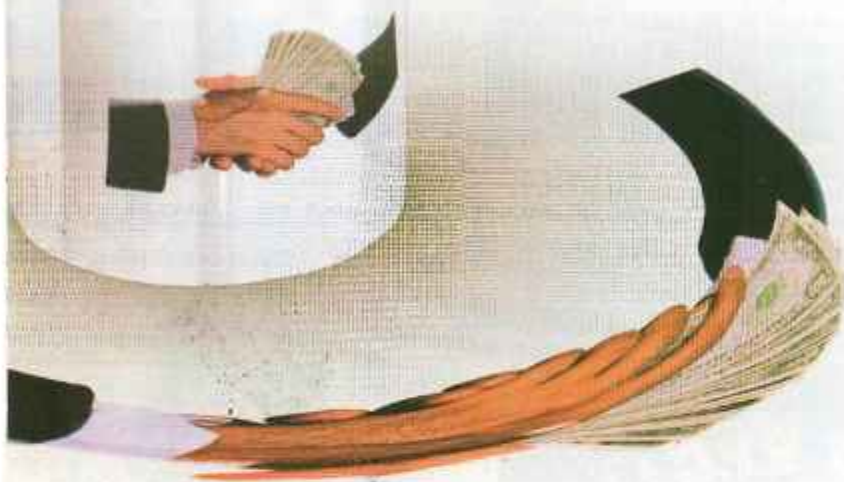
strada nr. bloc sc. ap. județ/sector cod O.P. telefon

Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. **Pentru străinătate:** expediere poștală simplă, imprimat, Par Avion.

Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.

Pentru orice întrebări sau probleme legate de abonamentul dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/317.91.37, serviciul abonamente – persoană de contact: Nicoleta Predescu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro, sau în scris pe adresa de mai sus.

Ești sigur că vezi ceea ce contează cu adevărat?



Schimbă perspectiva!

În cazul evenimentelor importante, foarte rar află ceea ce se întâmplă cu adevărat. Informația pe care o primești este fie prea multă, fie incompletă sau subiectivă. Ai nevoie de sinteză, investigație și analiză. Ai nevoie de o echipă de jurnaliști care să spună lucrurilor pe nume. Pentru a înțelege, trebuie să privești lumea care te înconjoară din perspectiva corectă.

Un nou săptămânal, condus de Dan Turturică, îți propune o altfel de perspectivă asupra realității, mai clară, mai profundă, fără compromisuri.

În fiecare joi.



Actualitate, afaceri, arte și mass-media

Concurs Europa Travel

Europa Travel vă invită să sărbătoriți Paștele în Grecia, trecând prin Paralia, Meteora, Atena și Salonic. Plecarea va avea loc pe 19 aprilie a.c., din București, iar revenirea în țară se va face în 24 aprilie 2006. Cu 199 euro plus 199 RON sunt incluse: transport cu autocar licențiat, aer condiționat, toaletă, audio-video, doi șoferi; cazare în hoteluri de 2-3* conform programului; mic dejun și cină, conform programului; masa festivă de Paște, cu program folcloric (în valoare de 30 euro); vizite și excursii conform programului; ghid însoțitor. Prețul nu include: asigurarea medicală, taxele de intrare la obiective turistice și supliment cameră single, 60 euro.



Răspunde corect la următoarea întrebare și poți și tu sărbători Paștele în Grecia:
Care este prețul unei excursii de Paște în Grecia?

Câștigătorul (prin tragere la sorți) va fi anunțat în timp util.



București, str. Burzei, nr. 16, sector 1
Tel: 021/3127021; 031/4025586; 0722507657; 0788579216
e-mail: office@europatravel.ro; www.europatravel.ro

Trimiteți talonul la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, cod 013701, sector 1, București, până la data de 12.04.2006

Concurs
EUROPA TRAVEL

În fiecare secundă, o sticlă



În fiecare secundă, cineva cumpără o sticlă de Chivas Regal undeva pe glob! Nu ne mișcăm 200 de ani de experiență, ceea ce este un avantaj extraordinar. Este o băutură apreciată de cei mai fini conștientizați. A fost apreciată nu numai de cumpărătorii care o consumă cu plăcere, dar a luat și prețuri. Les connaisseurs îi știu valoarea și îi apreciază.



Marca de scotch Chivas Regal, una dintre bijuteriile portofoliului Pernod Ricard, a dobândit de-a lungul timpului reputația de cel mai prestigios brand din categoria sa din lume, devenind alegerea amatorilor de whisky din 150 de țări.

O legendă s-a creat în jurul Chivas Regal și aceasta s-a bazat pe viziune, muncă asiduă, dedicare, convingere și tărie, multă tărie. Este tăria durabilă a

casei Chivas Brothers care vine din experiența bogată, inspirația și răbdarea acumulate în cei 200 de ani de existență. Ca urmare, atunci când Master Blenderii Chivas Regal au decis să creeze un nou whisky, a trebuit ca acesta să se ridice la înălțimea reputației deja construite.

Cel mai adesea, Chivas Regal este descris drept cel mai fin scotch whisky din lume. Este cea mai importantă recunoaștere acordată muncii Master Blenderilor Chivas a căror misiune este să ducă mai departe viziunea lui James și John Chivas, întemeietorii casei Chivas Brothers. Ambiția celor doi a fost să ofere consumatorilor lor produse de cea mai bună calitate. Casa a continuat tradiția începută de James și John prin fărâșirea unui inventar neîntrecut de whisky-uri-malturi din toate regiunile Scoției și whisky-uri din grâne fine, fiecare purtând caracteristici și arome distincte, care se regăsesc astăzi în componența Chivas Regal.

Legendara poveste a acestei companii începe în secolul al XIX-lea, în Scoția, când frații James și John Chivas ridică whisky-ul la rang de delicatessenă a curții reginei Victoria. Casa Chivas Brothers a aniversat în 2001 două secole de existență pe parcursul cărora și-a construit reputația unui producător de prestigiu, pe care tradiția și permanenta preocupare pentru calitate îl recomandă de la sine. Vedetă de necontestat în portofoliul Chivas Brothers, Chivas Regal 12 este recunoscut pentru rafinamentul de lux al blend-ului său. Având la bază

cereale și malt, această băutură este bogată în arome, dulce ca mierea și cu un ușor iz de fum.

Chivas Regal 18 promite o experiență unică și irepetabilă, dovadă fiind și faptul că fiecare sticlă este numerotată individual, poate de aceea sloganul său pe piață este *Mai rar, mai vechi, mai valoros*. Acest whisky nu poate fi descris decât printr-o asocierie de senzații: gust intens și aromat, asemănător cu cel al unei havane care este savurată la fiecare înghițitură. Două malturi speciale sunt rezervate pentru Chivas Regal 18, la două dintre falmoasele linii de distilare a maltului din Speyside, Strathisla, cea mai veche distilerie operațională din Highlands, a constituit cel mai important punct de producție pentru această marcă. Tot aici se fabrică și un malt cu același nume, cu gust fructat și aromă de alune, datorită căruia Strathisla este renumită. Aici s-a fabricat cu precădere Chivas Regal, dar acum, după 18 ani de existență, poate arăta mai multă dulceață și o netezime cremoasă. Distileria Longmorn este situată la nord de Strathisla, pe Speyside, la o fermă în apropiere de mare. Produsele de aici au fost laudate pentru notele florale bogate de la început și cele lungi, mature de la final. Longmorn a câștigat numeroase premii ale Industriei, dintre care medalia de aur la International Wine and Spirit Competition, în 2003.

Motto-ul *Fidelitate, stabilitate* din 1801 prezent pe toate sticlele de Chivas Royal Salute este o licoare care presupune dedicație. Timp de 21 de ani este păstrat în butoaie special confecționate din stejar. Aromă unică, florală este expresia acestei tradiții. Aceeași dedicație se acordă și exteriorului. Ediție limitată, Royal Salute este îmbuteliat în sticle de porțelan – produs de casa Wade of England din Stafford – și îmbrăcate în catifea pe care sunt imprimate culorile Casei Regale britanice. Chivas Royal Salute a fost creat în 1953, cu ocazia



de Chivas

Acă ne gândim că producătorii săi au în spate
mai mult, este simbolul unui stil de viață.
A diferite competiții mondiale de specialitate.
A aroma.

Încoronării prințesei Elisabeth ca regi-
na Elisabeth a II-a. *Royal Salute* 21
simbolizează cele 21 de salve de tun
care salută, conform tradiției, încoro-
narea monarhilor englezi.

Considerat primul *Single Malt* din
Scoția, *The Glenlivet* a devenit numele
generic pentru single malt-urile
obținute în regiunea Speyside. Tradiția,
care este respectată până în cele mai
mici detalii când este vorba de proce-
sul de producție, se îmbină cu bogățiile
regiunii în care este făcut pentru a
crea un gust fără egal. Apa folosită
provine dintr-un izvor subteran, plin de
minerale, iar butoaiile de stejar
folosite pentru învechire păstrează
aroma turbei utilizată la afumarea
tradițională. Se obișnuiește ca băutura
să fie păstrată timp de cel puțin 12
ani, perioada necesară pentru ca gus-
tul ajuns la maturitate să fie echilibrat
și parfumat.



Omul cu semnătură de aur

Colin Scott, *Master Blender* Chivas
Regal, este alături de Chivas *Brothers*
de peste 30 de ani. El este omul care
generează înalta calitate și aroma con-
sistentă, plină de caracter, a Chivas
Regal și creatorul Chivas *Regal 18*
Year Old Gold Signature. „Consuma-
torii de whisky din întreaga lume pot
să se bazeze pe gustul fin și pe
aromele generoase ale Chivas *Regal*
care se revelează la fiecare de-
gustare”, mărturisește Colin Scott.
„Consider că o melodie compusă din
mai multe arome are o mai mare

atracție decât un singur gust. Aceasta
este marea provocare pentru un
Master Blender: să combine o arie de
single malt-uri de calitate pentru a da
naștere unui amestec fin ideal.”

Colin Scott și-a perfecționat puter-
nicul său instinct pentru whisky, avan-
taj în parte datorat mediului în care a
crescut: bunicul și tatăl său și-au dedi-
cat întreaga viață industriei de fabri-
care a whisky-ului, ceea ce înseamnă o
experiență de aproape 100 de ani.
Încă din copilărie, Colin obișnuia să le
asculte poveștile. Curând, tânărul a
făcut o pasiune pentru această
meserie și a început să lucreze pentru
una dintre distilerii din Orkney Islands.
„Nașterea unei capodopere sau
prepararea unui whisky minunat cere
experiență, inspirație și răbdare”,
spune Scott, apoi continuă: „Atunci
când fac selecția pentru Chivas *Regal*
18 Gold Signature pornesc în căutarea
unor sortimente de whisky deosebite,
pentru a crea amestecuri de o bogăție
exceptională. Rezultatul este unic și de
aceea sunt mândru să îmi pun
inițialele și semnătura pe fiecare sticlă
în parte.” *Blenderii* de la Chivas
Brothers formează o familie ai cărei
primi reprezentanți sunt James și John
Chivas, cei care au creat primul *blen-
ded whisky* de lux. Prin nașterea lui
Chivas *Regal 18* în 1997, Colin Scott
se numără și el printre membrii de
seamă ai acestei familii, ceea ce îl
conectează cu Charles Howard, cel
care a făcut primul Chivas *Regal* în
1909 și, chiar mai înainte, cu James
Chivas, care a creat *Royal Glen Dee*,
prima sa marcă de lux, acum o
jumătate de secol.

Pernod Ricard, povestea de succes a unui brand de calitate

Pernod Ricard, companie franceză
+ producătoare și distribuitoare de
băuturi tari și vinuri, deține în portofoli-
ul său numeroase mărci de prestigiu
care se regăsesc în toate topurile de
vânzări la nivel global pentru această
categorie. Printre acestea se numără și
Chivas *Regal*. Filiala concernului multi-
național din România a fost înființată în
2002. Pernod Ricard România este
unicul importator al produselor din
portofoliul Pernod Ricard și numărul
unu pe piața de băuturi tari de import
din România.

Text: Raluca Șeinouiu

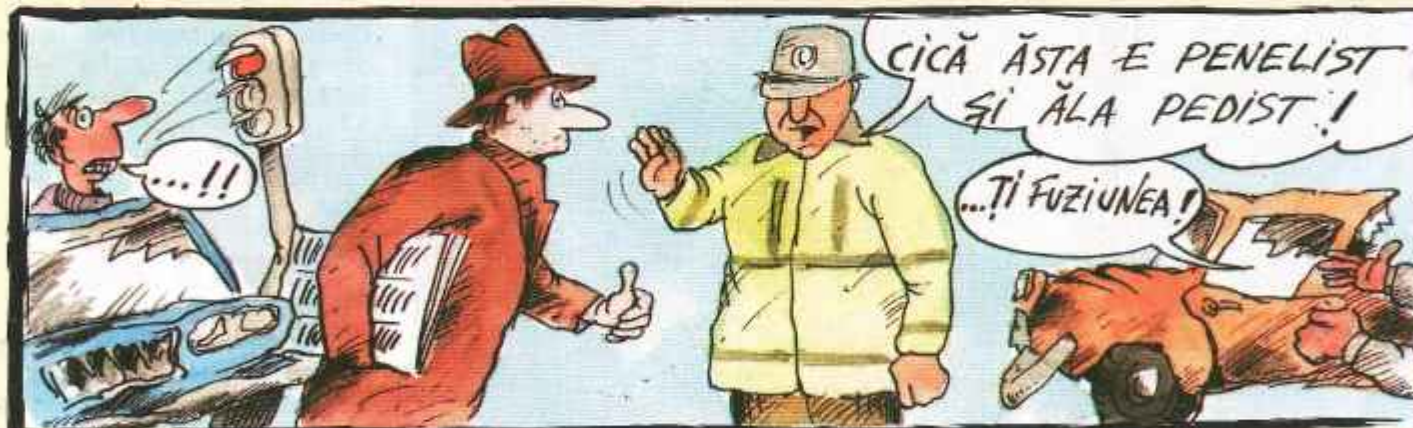


Fuziunea la rece

în tranziție



cap. 45





E bine ca peste ani
să te bucuri de liniște.

Leul înaripat te ocrotește.



Generali Asigurări - asigurări de viață.

Beneficiind de experiența acumulată în peste 170 de ani de activitate, cu 60.000 de angajați în 50 de țări, Generali este unul dintre primele grupuri financiare și de asigurări din lume. Și în România, Generali Asigurări își consacră toate eforturile pentru a-ți oferi cele mai bune soluții de asigurare de viață.

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE